

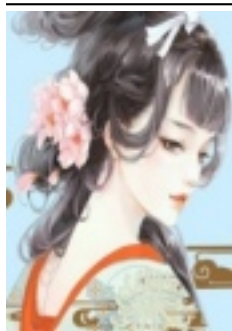
Có Tiền Có Thể Bất Quỷ Đầy Cối Xay

Contents

Có Tiền Có Thể Bất Quỷ Đầy Cối Xay	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	30
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	44
23. Chương 23	47
24. Chương 24	49
25. Chương 25	50
26. Chương 26	51
27. Chương 27	53
28. Chương 28	55
29. Chương 29	57
30. Chương 30	59
31. Chương 31	60
32. Chương 32	62
33. Chương 33	64
34. Chương 34	65
35. Chương 35	68
36. Chương 36	70
37. Chương 37	72
38. Chương 38	74
39. Chương 39	77
40. Chương 40	80
41. Chương 41	82

42. Chương 42	84
43. Chương 43	86
44. Chương 44	87
45. Chương 45	90
46. Chương 46	92
47. Chương 47	94
48. Chương 48	96
49. Chương 49	98
50. Chương 50: Phiên Ngoại 1	100
51. Chương 51: Phiên Ngoại 2	102

Có Tiền Có Thể Bắt Quỷ Đẩy Cối Xay

Giới thiệu

Nhận lầm nàng là tiên nữ hạ phàm, tức giận có ý làm khó dễ Vì nô tra xét tín vật, vô tình lừa gạt đả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-tien-co-the-bat-quy-day-coi-xay>

1. Chương 1

Khác xa thái bình ở Hoàng Thành Li Kinh, rời xa kinh thành bắc bộ biên quan Ngọc Lăng, Thánh Võ năm thứ tám mùa xuân đã xảy ra không ít chiến loạn khó lường.

Tướng lãnh thủ thành _ Đường Vương thân là đệ đệ đương kim thiên tử, cũng là đại xuân ngọc không hơn không kém, lúc này trên triều đình đều biết rõ ràng chuyện này, nhưng thật không ngờ đường đường một Vương gia lại có thể ngốc đến như vậy!

Một tiểu đội Ô Hoàn tộc thừa dịp bóng đêm lẻn vào Ngọc Lăng thành, một đêm tập kích quân đội phòng thủ gần một nửa doanh trường, khi bị phát hiện lại thành công bỏ trốn mất dạng, chỉ để lại vô số người chết ở mồn doanh, mà Đường Vương lúc này đang ôm tiểu thiếp ngủ say.

Hừng đông, việc này nhanh chóng truyền khắp nơi trong Ngọc Lăng thành, dân chúng trong thành đều bị hoảng sợ muôn dạng, sợ đám người Ô Hoàn tộc kia tính tình tàn bạo khi tấn công vào thành đốt giết đánh cướp, nghe phiến bang man di kia dám ăn thịt người, sống mồn thành có mấy vạn “Thịt người” đều như bị hồ rình mồi, ai còn có thể kiên định ngủ!

Một truyền mười, mười truyền trăm, rốt cục bị Thiên Tử ở xa trong hoàng thành biết được, lập tức giận tím mặt, bắt đắ dĩ đành phải hạ bệ, tự tay viết thư triệu, “Mời tướng lĩnh gần Ngọc Lăng, Thập tứ vương thúc đóng ở biên quan Tây Nghi _ Anh vương điện hạ dẫn binh đến Ngọc Lăng xem xét, xem xét.

Chữ “Xem xét” này rất chú trọng, nhớ năm đó thái thượng hoàng hiện thời vẫn là Thiên Tử, cũng bởi vì sợ chết khiếp Thập Tứ hoàng đệ mà dứt khoát thoái vị, đem một trọng trách quăng cho con mình.

Con nói nhi tử so với Lão Tử cường mạnh như thế nào, vừa lên đài đã ra lệnh cắt giảm quân đội, hơn nữa đầu tiên khai đao chính là đội quân của hoàng thúc, trên dưới triều đình đều cho rằng có trò hay để nhìn nhưng ngoài mặt mở miệng là không cho người cùng nhà đấu.

Ai biết Anh vương diện hạ kia anh dũng thiện chiến, tức trí đa mưu cũng không biết xảy ra chuyện gì, thế nhưng chịu mang theo đại quân đóng quân ở Tây Nghi, đợi một cái đã nhiều năm.

Hôm nay “Xem xét” này biểu lộ vì Ngọc Lăng thành Thiên Tử bất đắc dĩ chấp tay đưa lên đại lễ, từ nay về sau, “Tắc thượng Giang Nam”.

Cùng sĩ khí xuống thấp lúc trước hoàn toàn tương phản, Ngọc Lăng thành mấy ngày này tình kỳ tế không, binh cường mã tráng, người cầm binh khác nhau ngay cả quân dung, quân mạo cũng không giống, nhất là Anh vương nổi tiếng trong thiên hạ với biệt danh “Hổ báo kỵ”, tư thế hào hùng, khí thế nuốt vạn dặm như hổ.

Quân đội Anh vương đến làm cho dân chúng trong thành cao hứng không thôi! Mỗi ngày không phải đuổi theo xem uy vũ tướng sĩ diễn luyện thì chính là chủ động đi giúp đỡ quân đội tiến hành tu chỉnh phòng ngự bảo vệ, chăm sóc binh lính bị thương, trên dưới cả thành một lòng, không sợ đám Ô Hoàn đáng ghét đến xâm phạm, chỉ sợ bọn họ sợ chết không dám tới!

Trên phố Ngọc Lăng có một tiệm cơm không lớn, tên là “Đắc Vị Cư”, rau ở đây rất xanh, mùi vị ngon, giá cả vừa phải cho nên làm ăn vô cùng thịnh vượng, vài ngày nay lại là kín hết chỗ.

“Tỷ!” Một tiểu tử rất nhả nhận xuyên qua đám người náo nhiệt tiền sảnh, vọt vào mặt phía sau tiệm cơm, nhìn vào phòng bếp hô to.

“Tỷ!” Theo sau chính là một tiểu tử choai choai mày rậm mắt to.

“Không được nha! Tỷ!” Nhỏ nhất là một đứa bé mười một, mười hai tuổi, khỏe mạnh kháu khỉnh cũng giống như Tiểu vĩ ba chạy vào hét to.

“Lại có cái gì không được sao?”

Một tiếng nói dịu dàng vang lên, trong phòng bếp vừa vén rèm bố đi ra là một nữ tử tuổi còn trẻ.

Nữ tử thanh lệ này khoảng hai mươi tuổi, thân mặc một cái váy màu vàng nhạt thanh nhã, ống tay áo nửa cuốn, bên hông ghim tạp dề vải bông, mái tóc đen nhánh được quấn thành búi tóc, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, dịu dàng lại hơi nghiêm nghị nhìn ba đứa choai choai không lớn không nhỏ, tiểu quỷ nghịch ngợm gây sự.

“Mẹ nói các đệ gần đây hay chạy đến quân doanh bên kia chơi, nơi đó là chỗ luyện binh, tiểu hài tử sao có thể chạy tới đó chơi? Lỡ như bị người ta bắt thì làm sao? Tam Tam, đệ là ca ca, tại sao có thể đưa bọn đệ đi làm người lớn lo lắng?”

“Tỷ, không có! Chúng đệ chẳng qua là rất xa, rất xa nhìn một chút, những binh lính ca ca kia lúc diễn tập thật là lợi hại a!” Nhũ danh “Tam Tam” vội đến giải thích.

“Thật sự đấy! Quân đội Anh vương gia thực tuyệt quá, tỷ, tỷ chưa có chính mắt nhìn thấy qua.” Nhị đệ Tiểu Báo tiếp tục nói.

“Đúng, đúng!” Mộc Mộc cũng phụ họa theo đuôi.

“Phải không?” Làm tỷ tỷ hé miệng cười không ngừng, mắt trong như nước lộ ra ôn nhu, cúi người yêu thương sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của tiểu đệ, hỏi: “Vậy hôm nay lại có chuyện quan trọng gì xảy ra nha?”

“Tỷ, thật không được nha! Đệ vừa nghe bên ngoài người ta nói, trong kinh vừa phái tới một đội nhân mã, hai ngày này sẽ đến Ngọc Lăng..... Tỷ, tỷ có biết binh lính ở đâu hay không?”

Nữ tử cười lắc đầu, “Đừng thừa nước đục thả câu, tỷ làm sao biết?”

“Tỷ, nói cho tỷ biết, là quân của Phù gia đấy!” Tiểu Báo mặt mày hớn hở, vẻ mặt sùng bái nói: “Woa, chúng ta cũng thật mở mang tầm mắt, quân của Phù gia dũng mãnh thiện chiến nhất thiên hạ còn phải đến nơi này! Đệ thật muốn tận mắt thấy bọn họ làm sao chinh đồn đám cường đạo Ô Hoàn tộc này.”

2. Chương 2

“Cái gì gọi là ‘dũng mãnh thiện chiến nhất thiên hạ’ quân Phù gia? Rõ ràng lợi hại nhất là Anh vương gia ‘Hổ báo kỵ!’” Tam Tam không phục.

“Cái rắm! Lợi hại nhất là quân Phù gia!”

“Là Hổ Báo Kỵ!”

“Quân Phù gia!”

“Hổ Báo Kỵ!”

“Đừng âm ỹ, ra phía sau viện đem ‘Thiên Tự Văn’ chép ra ba lần”

Nữ tử cực bình thản một câu liền hóa giải “nội chiến” hết sức căng thẳng giữa hai đứa nhỏ, chỉ thấy hai đứa liếc nhau sau lại ỉ ỉ rĩ rĩ dặt tay đi, Mộc Mộc cười “ha ha” vừa vỗ bàn tay nhỏ bé vừa nhảy lên kêu: “Hổ báo kỵ và quân Phù gia cũng không lợi hại bằng tỷ tỷ nha!”

Nữ tử buồn cười, trong lòng lại hơi hơi kinh ngạc.

Nhỏ nhỏ như Ngọc Lăng Thành đã có quân đội Anh vương, còn cần điều đến quân Phù gia sao?

Xem ra thiên tử đó không giống như rộng lượng, kỳ thực trong lòng vẫn là lo lắng vương thúc của hắn.

Quả nhiên, ngày thứ hai, “quân Phù gia” dũng mãnh thiện chiến trong miệng Tiểu Báo liền chậm rãi vào Ngọc Lăng Thành, lúc ấy nàng vừa vận đứng ở cửa “Đắc Vị Cư”, một binh lính chân bị thương muốn bước vào tiệm cơm, vừa mới bước lên bậc thang, nàng liền đưa tay giúp đỡ.

Chung quanh một đồng dân chúng không có việc gì liền chen chúc trên phố xem náo nhiệt, còn châu đầu ghé tai nghị luận: “Trời, trường hợp lớn như vậy..... hoàng đế này cũng thật là, Anh vương gia đã đến Ngọc Lăng thành! Tại sao lại phái binh Phù gia đến?”

“Còn không phải sao, ai chẳng biết nói quân Phù gia là người nhà mẹ đẻ của hoàng hậu nương nương!”

“Ta đã nói hoàng đế không cam lòng đem Ngọc Lăng giao cho Anh vương gia, bất quá kia cũng không trách được người khác, ai bảo Đường Vương kia quá ư xuẩn ngốc!”

“Các người mau nhìn kia! Người trên ngựa là công tử nhà ai? Nhìn khuôn mặt kia thật đúng là tuần mỹ!”

“Thật sự nha! Các người nói xem đó không phải là thiếu tướng quân Phù gia không?”

“Thiếu tướng quân Phù gia mặc khôi giáp kia rất tuần tú! Chắc chắn, không biết dạng cô nương nào mới có thể gả cho nam nhi như vậy? Thật sự là có phúc ba đời a!”

“Ai nha, Triệu đại nương, đừng chỉ lo nhìn mau lau nước miếng đi!”

“Hừm!”

Đại khái là ứng câu này “Trời cao hoàng đế xa”, dân chúng Ngọc Lăng thành từ trước đến giờ miệng không chừng mực, vui cười tức giận mắng, có gì nói đấy, nữ tử nghe thấy cũng chỉ cười thậm chí không có ngăn đầu nhìn đám quân đội từ phía sau đi qua.

Nhưng khi đội ngũ kia đi ngang qua “Đắc Vị Cư”, không có người chú ý tới người đi ở giữa đang được mọi người tán dương, nam tử cười trên con ngựa màu lông đỏ, dây cương nắm trong tay bị kéo căng ra.....

Nếu trong trời đất bao la, hồng trần mênh mông, ta không có gặp nàng, có thể làm ta vui vẻ hơn một chút không?

Nhưng mà nếu trời xanh để cho ta gặp nàng, hơn nữa cho nàng mọc rễ trong lòng ta, nở hoa tách nhụy, ta làm sao có thể dễ dàng đem bóng của nàng gạt bỏ.....

Nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào màu trắng bị ánh mặt trời màu vàng chiếu vào, lóe ra một vầng sáng hoa lệ, đồng thời tôn lên khí chất cao quý hiếm thấy, con người đen nhàn nhật nhìn về phía trước, không bị đám người ồn ào ở hai bên đường ảnh hưởng.

Nhưng lại có ai biết? Tim hắn vào lúc này đang đập như trống, thành thị cuồng loạn như muốn nhảy ra cổ họng, tay nắm thành quả đấm, máu cả người sôi trào như nham thạch nóng chảy kích động trong mạch máu.

Nữ tử thanh lệ đứng trước tiệm cơm không thấy hắn, thậm chí ở giữa bọn họ còn có một khoảng cách không tính là nhỏ..... Nhưng mà hắn làm sao có thể quên mất nàng?

Trong đám người, y phục nàng thanh nhã, bóng lưng thướt tha ôm chặt eo nhỏ, thân thể thon thả đều giống nhau như đúc trong trí nhớ hắn.

Năm tháng cũng không lưu lại dấu vết ở trên mặt nàng, mái tóc như mây vẫn như cũ, trên mặt ngũ quan tinh xảo thanh lệ, da thịt trắng như sứ dưới ánh mặt trời rọi xuống gần như trong suốt, cả người đều tản ra mùi vị hồn nhiên ung dung và an bình.

Một lát, nam tử đã sớm vô số lần thất vọng mà trở nên chết lặng, toàn bộ đều vì thích và hận mà sống lại.

Nhưng mà thứ duy nhất không thuộc bên trong trí nhớ kia ngoài dự đoán..... Là gò má phải của nàng.

Nàng nghiêng mặt chẳng qua chỉ mỉm cười với binh lính bị thương kia, má phải nàng hướng về phía hắn, phù nham như tuyết, khuôn mặt trơn bóng, cũng không có cái bớt màu đỏ kia!

Mười ngón thon dài bỗng dừng dùng sức tóm lấy cương ngựa, nam tử trong lòng phát ra tiếng cười lạnh lùng.

Nàng lừa hắn!

3. Chương 3

Quê nàng, dung mạo của nàng, tất cả của nàng..... Toàn bộ đều là một âm mưu!

Rõ đầu rõ đuôi lừa gạt!

Mấy năm nay, hắn không có buông tha cho người tìm kiếm nàng, cũng phái thị vệ âm thầm đi chung quanh truy xét tung tích của nàng, nhớ tới nàng từng nói qua mình là người Lang Châu, hắn liền tìm kiếm trọng điểm đặt ở nơi đó, nhưng kết quả thì thế nào? Nhóm thị vệ hết lòng cương vị tìm toàn bộ Lang Châu, cũng không thể tìm ra tung tích của nàng.

Như vậy, tất cả chỉ có một giải thích..... Nàng không phải người Lang Châu.

Chậm rãi quay mặt đi, dây cương trong tay nam tử giương lên, khoái mã nhanh chân rong ruổi đến phần lớn người phía trước.

Hắn không dám nhìn nàng, bởi vì nếu nhìn nàng thêm một giây, hắn sợ chính mình không nhịn được nhảy xuống ngựa, đem nữ tử lừa gạt làm hao tổn tâm trí hắn bắt lên ngựa.

Nhan Anh Ninh.....

Nàng ngàn vạn đừng để ta phát hiện, nàng thậm chí ngay cả tên cũng là lừa gạt.

Vó ngựa nhanh mạnh mẽ, quân kỳ phần phật, đại đội nhân mã một đường hướng Thành Đông xuất phát..... quân đội Anh vương ở thành Tây, bọn họ được Ngọc Lăng quận thủ dụng tâm an bài ở phía Đông xây dựng cơ sở tạm thời, sợ hai phe nhân mã không hợp lời dẫn đến đánh nhau.

Mà nam tử kia tuyệt đối không có đoán được, lúc hắn bắt buộc chính mình quay đầu lại, nữ tử dưới mái hiên lại vừa vịn ngáng đầu, dư quang liếc mắt một cái nhìn người áo trắng như tuyết cười trên con ngựa cao to.

Tim nàng đập có chút mạnh và loạn nhịp ngóng nhìn bóng lưng cao to dần dần đi xa kia.

Trong trí nhớ, có một thiếu niên tuấn tú cao quý cũng thích mặc áo bào trắng, hẳn thích gọi nàng “Anh tử tỳ”, trong mắt sáng rọi từ mơ màng đến đối địch, từ phần hận đến bất an, cuối cùng toàn bộ biến thành vô điều kiện tín nhiệm và thật sâu không muốn xa rời.

Hắn tín nhiệm và không muốn xa rời nàng, nhưng mà đến cuối cùng tình cảm đáng quý như trân bảo này lại bị nàng tự tay đánh nát.

Hắn sẽ hận nàng?

Hắn nhất định sẽ không nhớ nàng ?

Nước mắt của cô gái đó bỗng nhiên tràn đầy vành mắt, nàng ngẩng đầu nhìn phía chân trời xa xôi, trùng trùng mây ngũ sắc như hỏa thiêu đốt, rung chuyển bất an trong cuộc sống, nhớ lại và tưởng niệm đều là yên ổn tốt đẹp, vô cùng trân quý.

Giống như là hoa quế ủ ra bình rượu ngon nhất, giống như là hương thơm nhàn nhạt trên người thiếu niên kia.

Mười năm trước vào mùa đông kia, cả hoàng thành Li kinh giống như đóng băng ba thước, nơi ấy nổi tiếng phồn hoa và xa xỉ nhất trong thành, lòng mỗi người, từ quan lớn cho tới bình dân đều bị hoảng sợ.

Thiên đế cao cao tại thượng, đường đường là vua của một nước thế nhưng một đêm mất tích kỳ trong cung cấm, hơn nửa đệ đệ hắc hắc binh quyền kế vị hơn nửa năm trước bị người ám sát bỏ mình, không còn hài cốt, đôi mắt nhìn tâm phúc từ từ mất đi, ở khoảng cách đó, âm âm sụp đổ.....

Quả nhiên, phản quân Hàn vương, thiên đế kế vị kia bị tiên hoàng trực xuất ra nơi xa hơn mười năm, còn hạ lệnh không cho bà con xa của Đường thúc vào kinh thành, thừa cơ từ Tổ Châu khởi binh hơn mười vạn đại quân đánh vào “Thanh Quân Trắc”, khí thế hào hùng tiến quân về phía hoàng thành, rất nhanh một đường ca khúc khải hoàn, thế mạnh áp đảo phá tan vô số thành trì chắc chắn.

Sĩ khí quân đội dân cao, giẫm qua vô số con đường máu chảy thành sông, leng keng gót sắt đạp lên mây chục vạn thi thể, thẳng đến cuối cùng giết vào Li kinh, ủng hộ Hàn vương làm đế, từ đó thay đổi triều đại.

Sau khi Hàn vương xưng đế, bắt đầu liên tiếp cải cách, chiêu hiền nạp tài, khuyến khích nghề nông, giảm thuế, ngừng chiến tranh, cấm phóng túng, tiết kiệm sức lao động.

Những cải cách mới ban ra, trong thời gian ngắn ngủn từ lòng người thấp thỏm đến thiên hạ dường như bắt đầu dần vững vàng.....

Trăm triệu lần không nghĩ tới là, tân hoàng đế đăng cơ xưng đế cũng là người đoản mệnh, hẳn chết bất đắc kỳ tử thành một vụ án lớn đến giờ vẫn giải quyết, cũng may bị khâm điểm kế vị là con thứ năm của Hàn vương, chữ kiêng kị “Dần”, trong các hoàng tử, hẳn vô luận là tài trí hay mưu lược, công lao, đều không đứng thứ nhất, thuở nhỏ vì “Hiếu” mà nổi tiếng, nơm nớp lo sợ làm hoàng đế.

Vị hoàng đế này rất hèn nhát, chính trị không chỉ không lập nên thành tích, lúc nào cũng bị huynh đệ Anh vương nhà mình làm sợ tới mức mất hồn mất vía, rõ ràng nghĩ ngang, hẳn thoái vị làm Thái Thượng Hoàng, để cho con hắn và Lão Thập Tứ cầm quyền lớn đấu với nhau!

Bình sinh dân chúng lại bắt đầu hoảng sợ không chịu nổi một ngày, thầm nghĩ : Thiên hạ này, chẳng lẽ rồi loạn rồi sao?

Không nghĩ tới, thái tử đăng cơ làm đế khác với cha mình, không chỉ có kiên trì thi hành cải cách mà tổ phụ đề ra, hơn nữa đồng thời đại xá thiên hạ, giảm miễn lao dịch.

Một loạt “cải cách nhân từ” khiến cho dân chúng không khỏi cùng khen ngợi, văn nhân thiên hạ cũng hết sức lấy thi từ ca phú để tán tụng tân đế có “lòng nhân ái”, tổ tông ba đời mặc dù trong sử sách “Loạn thần tặc tử” cũng trốn không thoát, nhưng từ xưa đến nay, “Thắng làm vua, thua làm giặc”, thêm nữa vị tân đế này cần cù, so với thiên đế tiền triều suốt ngày sa vào sắc đẹp sủng phi, cho nên bởi vì một phi tử đã chết ý chí liên sụp đổ, không làm được chính sự..... Chắc! Hôn quân toàn tâm toàn ý thâm nghĩ muốn chết, không biết mạnh hơn ở nơi nào!

Được rồi! Dân chúng lại trải qua cuộc sống yên lành, thiên hạ lại thái bình!“Thức ăn thơm ngon,an cư lập nghiệp”, đã không còn là mơ ước.

Nhưng chân tướng có phải như thế không?

Thánh Võ nguyên niên, đúng là cuối mùa thu sau năm tân hoàng kế vị, Li kinh thành đông, có một chỗ không thu hút.

Từ bên ngoài phủ nhìn vào, sân này cùng với một gia đình bình thường không gì khác biệt, nhưng mà bên trong phủ bố trí lại một trời một vực.

Không chỉ có dựng nhà tranh,còn trồng mảnh ruộng,vùng đào,mận, hạnh,dâu,dưới dốc còn chia làm nhiều mẫu trồng rau cải xanh, bên cạnh ruộng còn có cái giếng, còn thùng gỗ đặt tùy ý , nhà giàu người ta phú quý khí phái,dâu như nông gia giản dị tự nhiên.

Hôm nay sắc trời đã tối, phía chân trời mặt trăng như dây cung, đăng trong hộ viện lại như ban ngày.

Bên trong nhà có đôi vợ chồng âu yếm ngồi bên cạnh bàn,cầm tờ trình đọc dưới ánh nến. Ngoài phòng,một cô bé hoạt bát đi lên bậc thang,hướng đến cánh cửa khép hờ.

Cô bé này bất quá khoảng mười tuổi, thường ngày mặt mày như họa,trên trán thanh khí lưu chuyển,dáng vẻ vô cùng xinh đẹp.

Thân thể nhỏ nhắn chưa trưởng thành mặc một chiếc áo nhỏ đỏ thắm,quần thêu hoa màu vàng nhạt,giày đầu phượng đỏ au, mái tóc đen dài mềm mại tóc được khéo léo chải thành hai búi nhỏ và một đôi hoa cài hình con bướm giương cánh,cả người thoát nhìn hết sức đáng yêu.

Vừa mới đi đến khép hờ cửa, thỉnh linh nghe gặp phòng trong “Phù phù” một tiếng, đang muốn ra tiếng gọi “Cha mẹ” tiểu cô nương phát hoảng, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, ngạc nhiên theo khe cửa nhìn thấy luôn luôn làm người trung hậu chính trực phụ thân, nhưng lại cung kính quỳ rạp xuống đất trước mặt mẫu thân.

A? Phụ thân làm sai chuyện gì nên hướng mẫu thân chịu phạt?Vậy,mẫu thân có lấy bản tử đánh lòng bàn tay phụ thân không nha?

Tiểu cô nương tròn to một đôi con ngươi hắc bạch phân minh,nhất thời không dám đẩy cửa đi vào, chỉ nghiêng đầu nhỏ tò mò nhìn xung quanh.

Trong phòng,mẫu thân cũng vì hành động trượng phu khiếp sợ.

“Tướng công,chàng làm cái gì vậy?” Nàng kinh ngạc đứng lên,đang muốn đưa tay đỡ nhưng nam nhân lại cố ý không đứng dậy,chậm rãi nói:“Nương tử, vì phu hôm nay có lời muốn nói,xin nương tử nghe kỹ.”

Mẫu thân và phụ thân ở chung hơn mười năm,tình thâm ý trọng,người này luôn hiểu tâm tư người kia,nàng thâm nghĩ nhất định là xảy ra chuyện lớn,cho nên cũng quỳ xuống, trịnh trọng gật đầu nói:“Tướng công mời nói.”

“Nương tử.....” Chỉ nghe nam nhân thở dài một tiếng nói:“Hiện thời Cảnh đại nhân tu sửa hoàng lăng bị người ta vu hãm,bị nhốt trong nhà lao,cửu tộc gặp nạn, ta không thể ngồi yên không để ý đến, chẳng sợ mất hết gia tài ta cũng nhất định phải cứu!”

Nàng nghe vậy,cũng đau lòng không thôi,“Thì ra tướng công nói là chuyện này,thật ra chuyện này đã sớm truyền khắp trong kinh thành nhiều ngày,thiếp cũng có nghe thấy,trong lòng cũng buồn ột nhà Cảnh đại nhân..... Tướng công nói rất đúng,Cảnh đại nhân không chỉ là thanh quan,mà còn là ân nhân cứu mạng một nhà chúng ta,tướng công muốn cứu người thì cứ đi cứu,những ngày sống gian khổ không phải chúng ta chưa từng trải qua,cùng lắm thì một lần nữa về quê.....”

“Nương tử,khó được thê tử nào hiểu được như nàng.” Nam nhân nghe xong vô cùng cảm động, thấp giọng nói:“Hiện thời ta lo lắng là Cảnh đại nhân không đơn giản chỉ bị án tử, nếu là chỉ cần tiền hóa giải thì tốt nhất, nếu không phải chỉ sợ sẽ liên lụy càng nhiều người vô tội..... Ta đã chuẩn bị tốt tâm lý,nhưng mà nương tử nàng và bốn đứa nhỏ..... Ta thật sự không đành lòng để các người cuốn vào việc này.”

Mẫu thân nghe đến đó cũng không nhịn được rơi lệ,lấy tay che môi, hu hu gọi một tiếng:“Tướng công.....”

“Nương tử, Anh Ninh tuy là trưởng nữ nhưng còn vài năm nữa mới đến tuổi cập kê,ta đi rồi không biết hôn sự tương lai của con bé và Ngọc gia có kết thành không..... Ta, ta thật sự là thẹn với nàng và bọn nhỏ!” Nam nhân nói đến về sau giọng đã run rẩy.

Phụ nhân thấy thế liền đưa tay nắm chặt hai tay tướng công, miễn cưỡng cười nói:“Tướng công, ý của chàng thiếp hiểu được, hiện thời chàng mặc dù là quản sự Ngự Thiện Phòng,có thể có câu kêu:‘Chịu nhân chi ân phải dùng tuyền tướng báo’, huống chi năm đó tiên đế Bổng Hà ly kỳ, toàn bộ nội cung cuống đi bao tánh mạng vô tội? Nếu không phải Cảnh đại nhân bênh vực lẽ phải,tướng công chỉ sợ chàng cũng bởi vậy mà bị giam trong lao ngục,làm sao có vinh hoa phú quý như hiện nay, áo cơm không lo? Hiện thời Cảnh đại nhân gặp nạn,chàng muốn làm gì thì cứ đi làm, Anh Ninh chàng không cần lo lắng, còn ba tiểu quý kia chàng cứ yên tâm,còn có thiếp đây! Ngày mai thiếp liền mang theo bọn nhỏ về quê Bổng Sơn, tướng công chỉ cần nhớ kỹ, thiếp và bọn nhỏ chờ chàng, vô luận bao lâu một nhà chúng ta nhất định phải đoàn tụ!”

Người nam nhân tính luôn kiên cường nhưng gương mặt lúc này đều là nước mắt,cảm động nhìn thê tử hiểu đại nghĩa,nhớ tới mình lúc còn nhỏ cha mẹ chết sớm, thiếu niên khi lại không biết bị bao nhiêu tội mới trở nên nổi bật,lấy được hiền thê hiểu lẽ nghĩa sau lại thuận lợi tiến vào hoàng cung làm ngự trù,người một nhà hoà thuận vui vẻ mỹ mãn,trước mắt lại sắp ly biệt, có lẽ từ nay sống chết không rõ.....

Nghĩ đến đây,hắn nắm chặt hai tay thê tử,trong bụng thiên ngôn vạn ngữ,chỉ gói gọn thành bốn chữ:“Cám ơn nương tử!”

Tiểu cô nương ngoài phòng kinh ngạc nhìn cha mẹ cúi đầu khóc trong phòng,thật là không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, một trái tim nhỏ lại bởi vì thấy cha mẹ đau lòng mà hơi hơi phiếm đau, cái miệng nhỏ nhắn mím lại như muốn khóc.

Lúc này,phía sau lại chợt vang lên thanh âm ngạc nhiên của bà vú:“Ai nha! Làm cho người ta tìm này giờ,tiểu thư tại sao một mình chơi ở đây? Mau về phòng đi, cẩn thận gió đêm rất lạnh.....”

Trong phòng hai người vợ chồng nghe được động tĩnh, cười cười lẫn nhau,nhanh tay lau nước mắt đứng lên,nói:“Bên ngoài là Anh Ninh sao?”

Nam nhân bước đến,đẩy cửa ra, ngồi xổm xuống,ôm lấy nữ nhi ngoài cửa,cười ha ha nói:“Tiểu nha đầu trốn ở chỗ này làm cái gì nha? Lạnh hay không? Đã đói bụng không? Chúng ta đi xem bọn đệ đệ đang làm cái gì đi!”

Phụ thân vừa nói vừa giơ tiểu hài tử lên cao, tiểu cô nương lập tức quên đau lòng cười “khanh khách” không ngừng,mẫu thân đứng một bên mỉm cười nhìn một màn này,đáy mắt lại chứa đầy lệ ly biệt.

Tiếng cười ngây thơ chất phác đáng yêu,vô ưu vô lự theo gió lan ra mỗi góc ngách,thật lâu không muốn tiêu tan.....

4. Chương 4

Rất nhiều năm sau,Anh Ninh vẫn nhớ kỹ cái đêm hôm đó,đó là ngày một nhà sáu miệng đoàn tụ lần cuối cùng, nàng thủy chung không rõ phụ thân rốt cuộc an bài như thế nào, cách một ngày rạng sáng liền đem mẫu thân và bốn hài tử một đường ra Li kinh.

Sau đó không còn có tin tức gì của phụ thân, nàng và mẫu thân,bọn đệ đệ ở xa xôi Bổng Sơn sống nương tựa lẫn nhau,cuộc sống yên bình buồn tẻ, thoáng một cái đã mấy năm.

Mẫu thân Nhan Thị giữ kính như bưng chuyện của phụ thân,một lòng cố ý chờ đợi,mỗi lần đến trừ tịch ăn cơm đoàn viên,mẫu thân vĩnh viễn mang lên một cái bát cho phụ thân, một chén rượu, một đôi dưa, rất có điểm cố chấp..... Mẹ nàng thủy chung tin tưởng vững chắc trượng phu có thể trở về.

Mỗi khi đến giờ phút này, trong lòng Anh Ninh đều sẽ vừa cười vừa đau lòng, mẫu thân nhìn như nữ nhi nông thôn chắc phát yếu đuối,nhưng trong xương lại chấp nhất, vừa nghĩ lại nàng lại nhớ phụ thân có thể làm cho mẫu thân nhớ kỹ như vậy, mà mẫu thân cũng làm cho phụ thân không thể quên, thật sự là hạnh phúc?

Như vậy, còn nàng thì sao?

Nhớ tới lời nói của mẫu thân và di nương mà nàng vô tình nghe được, trong lòng Anh Ninh cảm thấy phiền muộn .

Ngày ấy,nàng nghe đệ đệ nói di nương đến đây,đang ở đại sảnh nói chuyện với mẫu thân thì trong lòng thật cao hứng,vừa bước vào phòng không ngờ chợt nghe đến mẫu thân và di nương nhắc tới hôn sự của nàng.

Bà ngoại là nữ tử hiếm thấy, năm gần ba mươi tuổi mới lập gia đình sinh một đôi hoa tử muội,chia ra gả cho ngự trù và ngự y trong cung, cũng là một câu truyện được mọi người ca tụng.

Mẫu thân hiền thực dịu dàng cùng phụ thân tương kính như tân; Di nương mạnh mẽ thẳng thắn vì phản đối chồng trước..... chọn một người trong cung để nạp thiếp, liền để lại một tờ hưu thư, một mình mang theo ấu nữ đi tha hương, may mà sau lại tìm được phu quân.

Mấy năm nay theo phu quân là ngự y sớm từ chức đi chung quanh hành y tế thế,còn mở một y quán ở Ngọc Lăng Thành nữ nhi so với Anh Ninh nhỏ hơn hai tuổi, căn bản không cần lo lắng.

Lần này di nương vừa đi một chuyến phía nam chuẩn bị về Ngọc Lăng, đi ngang qua Bồng Sơn liền tới thăm thân tỷ một chút.

Khi Anh Ninh đi vào,nhìn thấy di nương đang ngồi ở ghế lim cạnh cửa sổ, lông mày dựng thẳng dường như rất tức giận,trong miệng cảm giận nói:“Tỷ tỷ, theo muội thấy, hôn sự này Anh Ninh, không có cũng được!”

Nàng nghe xong, mặt nóng lên chạy nhanh trốn sau bình phong, thanh âm căm tức của di nương từ xa truyền tới:“Chân chính là ‘Thương nhân trọng nặng khinh nhẹ’! Ngọc gia hiện thời phát đạt,tiền tài bạc vạn,hám tiền, ta Nhan Tử Hào lúc này xem như chứng kiến qua.”

Vừa nghe đến hai chữ “Ngọc gia”,Anh Ninh càng không muốn đi ra ngoài, ngay sau đó chợt nghe mẫu thân cười nói:“Tiểu muội, lời của muội quá cố chấp, chẳng phải là một gậy tre đánh nghiêng một thuyền người sao?”

“Tỷ,tại tỷ không biết.” Di nương thở dài một hơi,“Muội lần này đến phía nam khi đi ngang qua Trung Châu,ngắm lại Anh Ninh nhà chúng ta năm nay cũng mãn mười lăm,đã tuổi cập kê,tuy rằng tỷ phụ tin tức không rõ nhưng hôn ước với Ngọc gia một ngày không hủy thì phải có đáp án! Cho nên không bằng đi đến Ngọc gia hỏi một chút,xem bọn họ rốt cuộc dự tính như thế nào.”

“Muội muội nói như vậy, hôn sự Anh Ninh tỷ cũng có phần sai! Chúng ta mai danh ẩn tích ở đây, Ngọc gia cho dù muốn tìm cũng không biết tìm nơi nào.”

“Tìm? Coi như hết!” Di nương hỏa lớn,“Người ta chỉ đang vội vàng đón dâu nha!”

Anh Ninh sững sốt, nghe được mẫu thân cả kinh nói:“Đón dâu?”

“Cũng không phải! Muội vừa đến Ngọc gia chỉ thấy giăng đèn kết hoa,liền cảm thấy bồn chồn, lén lút tìm lão quân sự hỏi,thì ra đang tổ chức tiệc vui! Lão bà tử kia thật ra nói nhiều, nói là đại công tử hôm nay nạp thiếp.”

Di nương thở hổn hển nói:“Ta nghe xong trong lòng tức giận liền hỏi, đại công tử lúc trước không phải đính hôn ước rồi sao? Bà tử còn khen muội biết tin thật nhanh, nói lão thái gia có tiếp nhận hôn ước.Ngọc gia xưa nay luôn thủ tín,cô nương đó gả vào đây vẫn là chính thức,đây chỉ là nạp thiếp mà thôi.”

Mẫu thân trên mặt đã có chút giận tái đi,“Chính thất cũng chưa gả qua,làm sao có thể nạp thiếp trước?”

Anh Ninh núp sau bình phong cắn chặt môi,khóe môi hiện lên nụ cười lạnh.

Trung Châu Ngọc gia,nhà lớn nghiệp lớn,vị hôn phu kia chưa từng gặp mặt mà đã cưới hai người thiếp?

Khi các trưởng bối Bùi gia và Ngọc gia gặp mặt vì hợp ý mà kết thân, đến hiện thời Bùi gia suy sụp, Ngọc gia cường thịnh, người ở bên ngoài nhìn thấy, chỉ sợ Ngọc gia cũng nghĩ như vậy, nàng Bùi Anh Ninh gả vào Ngọc gia,coi như với được cành cao!

Bà ngoại cho rằng vợ chồng phải xác nhận một đời một đôi, mẫu thân và di nương thuở nhỏ thường nghe thấy,hơn nữa lại đều tự tìm được lương tể riêng mình, đương nhiên không thích Ngọc gia làm như vậy, nhưng hôm nay phụ thân bật vô âm tính, mẫu thân cho dù muốn hủy hôn sự, nhưng.....

Quả nhiên, Anh Ninh nghe mẫu thân than nhẹ một tiếng,nói không nên lời lo lắng trùng trùng,“Ngày xưa Ngọc gia muốn kết thân,tặng một đôi mã nã đào hình nước Thù, nói là tín vật luôn đặt trong thư phòng ở Li Kinh, cho dù muốn từ hôn tín vật ấy cũng phải trả lại cho người ta, nhưng hôm nay nhà không có, tướng công cũng..... Ai ya ,vật kia không biết có còn hay không.....”

Ngoài cửa sổ, trúc ảnh lung lay, theo sa mỏng chiếu vào vách tường tuyết trắng,xanh biếc sinh ra mấy phần lạnh lẽo.

Thiếu nữ mười lăm tuổi mím chặt đôi môi như hoa, khóe môi xinh đẹp mơ hồ vẽ ra độ cong,cặp tình mâu ở ngoài cửa sổ rừng trúc nhìn như đậm mạc bình tĩnh, lại lộ ra kiên định chân thật đáng tin.

“Kẹt kẹt” hai tiếng, bánh xe vững vàng đứng ở trên đường đá xanh, lại hướng phía trước mấy chục thước chính là cửa thành cao lớn khí thế.

Cửa thành Li Kinh

Buồn cười là phòng vệ vững chắc, cũng không ngăn được lòng người nước mất vẫn là mất.

Lưu Ngũ ngựa rêu xồm vừa vùng roi xuống vừa quay đầu, hướng bên trong xe nói như chuông lớn:“Tiểu cô nương, chúng ta sẽ vào thành!”

5. Chương 5

“Ừm, thật tốt quá, đa tạ đại thúc dọc đường chiếu cố.” Trong xe truyền đến giọng nói chỉ có thiếu nữ mới có,thanh nhã mềm mại rất thuận tai.

“Khách khí cái gì! Một tiểu cô nương rời khỏi nhà ra bên ngoài,chưa quen cuộc sống nơi đây bất kỳ việc gì cũng nên cẩn thận một chút.”

“Ta đã biết, cảm ơn đại thúc.”

Xe ngựa chậm rãi chạy cửa vào thành, đang định nhận đơn kiểm tra, thủ thành là một binh lính trung niên khoảng bốn mươi tuổi, đầu lĩnh là một nam tử khôi ngô đột nhiên nhìn thẳng Lưu Ngũ, giây tiếp theo vui sướng rống to một tiếng:“Râu xồm, mẹ nó người còn sống sao!”

Lưu Ngũ phát hoảng giương mắt nhìn qua, phát hiện người nọ có vài phần quen mặt,lại nhất thời không nghĩ ra được đối phương là ai.

“Người không có lương tâm, ta là Trịnh Thạch! Hai chúng ta trên chiến trường cùng sống cùng chết, thế nào vài năm không thấy lại không nhớ rồi?”

“Lão trịnh! Thì ra là người!” Lưu Ngũ vui mừng quá đổi nhảy xuống xe ngựa, họ Trịnh kia đưa tay nắm mạnh vào trong ngực Lưu Ngũ một cái,rất thân thiết.

“Mấy năm nay chết ở chỗ nào rồi? Người không phải đi theo quân đội Anh vương điện hạ rồi sao? Về sau không có tin tức của người, hiện thời còn ở trong quân đội Anh vương sao?”

“Ai, Lão Tử cũng không hòa đồng với huynh đệ lắm!” Lưu Ngũ thở dài,nói:“ Trước đây sau khi hoàng đế Bằng Hà, Anh vương sau liền lãnh binh đi đến biên quan Tây Nghi, người cũng biết Anh vương công cao chấn chủ, hiện thời phụ tử trong hoàng cung kia không phải cả ngày lo lắng hấn tạo phản sao? Cách vài năm lại cất giã cờ hiệu quân đội Anh vương, Lão Tử ở chỗ kia, mấy năm trước bị điều đến Ngọc Lăng dưới tay Đường Vương chỉ huy, Đường vương kia mọi người đều biết hấn là người xuẩn ngốc!Lão Tử dứt khoát một là không làm, hai là nghỉ, mặc kệ!”

Trịnh Thạch vừa nghe thiếu chút cười ra tiếng,lại cẩn thận nhìn hai hướng xung quanh, nhỏ giọng nói:“Khụ, người nha,tật xấu quả không đối được, đây chính là kinh thành,nói chuyện ngàn vạn nên kiêng chế điểm,đại đội này lỗ tai “Quý” đều rất thính! Nơi này không phải nơi nói chuyện, chúng ta đi đến trước thánh, vừa đi vừa nói chuyện.” Dứt lời liền nhảy lên xe ngựa.

“Được!” Lưu Ngũ cũng nhảy lên xe ngựa ngồi xuống bên kia vùng roi, kéo dây cương ngựa “Đát đát đát” chạy tới phía trước.

Gặp lại hai người bắt đầu tán gẫu những chuyện từng trải qua, nhất thời cười, nhất thời mắng, nhất thời cảm thán, nhất thời bi thương, dọc theo đường đi nói rất hợp ý, thẳng đến trước một khách điểm, Lưu Ngũ dừng lại xe ngựa, lúc này mới bỗng nhiên giống như nghĩ đến cái gì, quay sang hướng bên trong ngựa lớn tiếng nói: “A a, tiểu cô nương, xem ra huynh đệ ta tán gẫu hằng say đến quên cả cô.”

Trịnh Thạch hoàn toàn không dự đoán được trong xe ngựa này còn có người ngoài, không khỏi kinh ngạc nói: “Lão ngũ, bên trong này là.....”

Lưu Ngũ cười ha ha, “Tiểu cô nương này là ta nửa đường gặp được, một người ngàn dặm xa xôi đến kinh thành tìm người thân, thật đáng thương..... A, tiểu cô nương, mau ra đây hít một hơi, đừng buồn bực nữa.”

Trịnh Thạch không nói chuyện nhưng nhú mày, vừa rồi hấn và Lưu Ngũ nói không ít chuyện bí mật, phỏng chừng người trong xe này cũng nghe không ít, nếu truyền ra thật không hay.

Chỉ thấy rèm vải thô được từ từ nhấc lên một góc, lộ ra một khuôn mặt thanh lệ, khuôn mặt trơn bóng, cảm đầy, một đôi mắt chói lọi như ngôi sao, da thịt trắng nõn dưới ánh mặt trời gần như trong suốt, tuổi tuy nhỏ giữa mày lại tản ra một loại khí chất ung dung, trầm tĩnh đậm bạc tựa như đầm nước.

Chỉ tiếc nha, chỉ tiếc..... Tuy rằng dọc theo đường đi đã thấy qua mặt cô nương này nhiều lần, Lưu Ngũ vẫn không nhận được hết sức thờ dài, nguyên nhân là cô nương này rất xinh đẹp nhưng gò má phải có một cái bột màu đỏ.

Vết bột này như bàn tay con nít hết sức dễ thấy trên dung nhan thanh lệ kia, vì thế cô nương này vốn đáng ngoài xuất chúng giờ trở thành hàng giảm giá.

Liền ngay cả Trịnh Thạch là võ tướng trong bụng không có nhiều, liếc mắt nhìn tiểu cô nương này còn trong tuổi dậy thì, trong đầu hấn liền xuất hiện bốn chữ “Thật phí của trời”.

Thiếu nữ cười nhạt một tiếng, gò má lộ ra một lúm đồng tiền nho nhỏ, nàng tránh khỏi đánh giá của Trịnh Thạch, giả bộ không biết suy nghĩ của đối phương, ngũ khí mang theo một chút xin lỗi nói với Lưu Ngũ: “Đại thúc, có thể làm phiền ngài đưa ta đến Tây Giao được không!”

Lưu Ngũ ngạc nhiên nói: “Sao? Tiểu cô nương, cô tới đó làm cái gì?”

Cũng khó trách Lưu Ngũ thấy kỳ quái, Tây Giao kia có nhiều tiếng xấu, tụ tập những người môi giới đến từ khắp nơi, ở bên trong còn có người tiến hành mua bán người, một tiểu cô nương ngàn dặm xa xôi tới tìm người thân tới đó làm gì?

Thiếu nữ giải thích: “Đại thúc, ta tính đi vào một quán nào đó tìm việc làm, sau đó mới đi tìm người nhà ta.”

“Vậy sao! Cũng tốt.” Lưu Ngũ nghe vậy, thế này mới yên tâm.

Tây hiệu ngoại trừ “Nhân thị” Còn gọi là “Nội quán”, bên trong thật ra không có loại người ăn thịt không nhả xương và giao dịch mua bán người, mà là trực tiếp ký khế ước với quân sự làm trong nhà giàu, vào phủ làm bộc, làm nô, hoặc có tài thông minh lanh lợi, còn có thể vào giúp ở phòng thu chi hoặc làm thư đồng cho bọn công tử, tương lai chờ hết khế ước là có thể kết thúc lao động, tìm một chỗ tốt để dựa vào.

Một đường không nói chuyện, bắt quá qua nửa nén hương, xe ngựa sẽ đến đến Tây Giao, thiếu nữ ôm túi đồ nhỏ của mình nhảy xuống xe, vội vàng theo sát Lưu Ngũ, sau đó cũng không quay đầu lại bước nhanh đi vào đám đông.

6. Chương 6

Nàng không có bỏ qua chuyện họ Trịnh kia biết nàng ở trong xe ngựa, nghe thấy hấn và đại thúc hai người vừa nói chuyện một chút, sau không nói chuyện, khóe mắt toát ra một tia sát khí..... Nàng ngoài mặt bất động thanh sắc, cảm thấy mình nên cách càng xa càng tốt, trước mắt là Tây Giao chỗ rồng rắn hỗn độn, người lại nhiều, cho dù người nọ muốn giết nàng cũng không thể ra tay vào ban ngày!

Rời xa nguy hiểm nữ tử thở dài một hơi, chậm rãi bước đi, vừa đi vừa yên lặng đánh giá cảnh sắc hai bên đường phố.

Nơi này là hoàng thành, trước gọi là “Li Kinh”, hai chữ này đại biểu là phồn hoa và quyền lợi nhất.

Trước mắt tòa thành này, so với trí nhớ lúc còn nhỏ càng thêm phồn vinh thịnh vượng như gấm như hoa.

Thiếu nữ nhẹ nhàng thở dài, ngẩng đầu nhìn hai chữ “Nội Quán” trên tấm biển, suy nghĩ một chút liền nâng bước đi vào Nội Quán.

Bên trong quán kín người hết chỗ, nam, nữ, lão, thiếu, hoặc đứng hoặc ngồi, chờ cổ chủ chọn trúng chính mình, ký được một tờ khế ước trong hòa bình thịnh thế, vẫn còn cần một nơi ăn cơm.

Được vận may vào đầu, vừa ngồi xuống không tới hai phút, bên trong quán đi ra một quản sự, vênh váo tự đắc đi tới, điểm mào giống như chỉ trở, vừa chọn người, vừa hét to: “Người, người, còn có người..... Lại đây! A! Cái tiểu cô nương kia, nói cô đó, không phải tìm việc sao? Mau lại đây!”

Một đại thẩm ngồi bên cạnh thiếu nữ lộ vẻ mặt hâm mộ đẩy đẩy nàng, “Tiểu cô nương, cô vận khí thật tốt mới tới đã được chọn, nhanh đi nha!”

Đứng ở một bên chờ nam lẫn nữ không đồng nhất mặt hâm mộ, tựa như trên trời vừa rơi xuống đỉnh bạc vừa vụn vụn ở trên đầu nàng.

Thiếu nữ có chút được sung ái mà lo sợ hỏi đại thẩm nói: “Đại thẩm, xin hỏi đây là.....”

Đại thẩm lặng lẽ nói: “Cô nương nghe qua Hiên Viên Hâu chưa? Hâu phủ hàng tháng đều tới đây chọn người vào phủ làm việc.”

Hiên Viên Hâu?

Thiếu nữ nghe vậy hơi giật mình, nhẹ nhàng mân khởi khóe môi..... Thật là khéo cực kỳ.

Xe ngựa Hiên Viên Hâu phủ và xe ngựa trước đó hoàn toàn không thể so sánh nổi, không gian bên trong không chỉ có rộng lớn, trong xe còn có gối đệm bằng gấm, rèm cửa màu tím than nhẹ rũ xuống, đơn giản lại không mất nét phú quý.

Thiếu nữ và hai phụ nhân (là phụ nữ đã có chồng) ngồi trên giường xấp, túi hành lý so với lúc trước nhiều hơn hai tờ giấy, một tờ là khế ước mới ký với Hiên Viên Hâu phủ, một tờ khác có con dấu quan phủ.

Trên khế ước có ghi thời gian hạn định là một năm, hơn ba trăm ngày sống ở đây hẳn là cũng đủ để nàng tìm được thứ mình muốn?

Người họ Trịnh kia cùng đại thúc kia nói chuyện phiếm có đề cập đến chuyện cũ chuyện mới, trong cung ngoài cung, hoàng thân quốc thích, cự thần tân quý, nàng đã biết hiện ở triều đình, một nhà Thích thái sư là được sung ái nhất, Anh vương vẫn thâm chịu kiêng kị của Thiên Tử, không thể không ở trong quân dựa vào hoàng hậu Phù thị nhà mẹ đẻ, đây đơn giản là tranh giành quyền lực, tranh giành lợi ích.

Chỉ có một câu kia làm nàng cảm thấy hứng thú nhất.

Họ Trịnh nói: “Mấy năm trước, công bộ Cảnh đại nhân bởi vì sửa hoàng lăng bị giết cử tộc, không biết làm liên lụy đến bao nhiêu người, mất chức, xét nhà, giống lẽ bộ Cát thị lang, nội các Lan đại học sĩ cũng bị bãi bỏ chức quan, kia đó thôi, một ngày làm quan cũng có lúc bị mất chiếc mũ trên đầu, nhưng hoàng thượng, nội thị, còn có ngự trù trong cung cũng không hiểu xui xẻo sao bị chung tội, làm người ta không rõ xảy ra chuyện gì.....”

“Gì nha? Ngự trù?”

“Đúng vậy! Là người hầu trước kia của ta ở thành đông, có vị ngự trù phòng quản sự, họ Bùi, làm người rất là trọng nghĩa, về sau nghe nói cũng bị cuốn vào.”

“Về sau thì sao?”

“Không biết người nhà họ Bùi đi đâu, tòa nhà cũng quan lính niêm phong, về sau bị thánh thượng thưởng cho Hiên Viên Hâu phủ, hiện thời là sản nghiệp hầu phủ, trong kinh này có thể so với phủ thái sư và Phù gia e chỉ có Hiên Viên Hâu phủ.....”

Lông mi dài cụp xuống, thiếu nữ nén lại giọt lệ trong mắt, ngón tay mảnh khảnh dùng sức tóm lấy túi đồ trong tay thật chắc.

Thiên Tử được hát vang ca tụng đức tính,thật ra cách làm việc thủ đoạn mạnh mẽ cường ngạnh so với tổ phụ tầm thường vô vị,tính cách của hắn âm thầm hơn,hắn cũng không phải nhân hậu giống lời nhân dân nói,mà thích chèn ép, hãm hại, thậm chí đuổi tận giết tuyệt những người đối địch hắn,còn âm thầm phái đại nội cao thủ được xưng là “Quý ảnh”, ở dân gian đuổi bắt những người còn sót ở tiền triều..... Bất quá tất cả đều là bí mật thôi.

Nhưng mà cái chết là duy nhất cho những người biết chân tướng, có người phát hiện bị tử mị che giấu, cuối cùng nhìn thấy sau phù hoa là máu và nước mắt.

Có một số người im hơi lặng tiếng chết; Còn có một số người khác vẫn như cũ được hưởng cuộc sống áo gấm cẩm ngọc,cũng chẳng quản ai làm hoàng đế.

Ví dụ như Hiên Viên Hâu phủ.

Nàng Bùi Anh Ninh may mắn cỡ nào, cơ duyên xảo hợp cỡ nào mới có thể để cho chính nàng nghe thấy cuộc đối thoại kia, phảng phất như một hoa đang trong đêm tối,chỉ dẫn nàng biết được phương hướng, hẳn là đi về nơi nào mới tìm được vật nàng cần.

Hiên Viên Hâu phủ ở vị trí trung tâm thành Li kinh, bên trong hâu phủ tường bạch ngọc, ngói lưu ly,cột bằng gỗ tử đàn vô cùng hoa lệ.

Vừa vào phủ, đám người Anh Ninh đã bị quần sự kia dẫn đi gặp lão quản gia râu bạc, bắt đầu phân công công việc của mình, phân đến cuối cùng còn lại một mình nàng, không đợi lão quản gia mở miệng, bên ngoài đột nhiên tiến vào một hơi hai nam nhân,vóc người cao gầy,bề ngoài nhìn qua hòa khí khiêm tốn nhưng vẻ mặt lại như trái khổ qua,phía sau còn có gã sai vặt, gã sai vặt này khoảng mười bốn, năm tuổi, rõ ràng là một gương mặt rất thông minh, nhưng cũng bị đánh giống như cà tím..... Ủ rũ.

Khổ qua và cà tím hai bên tựa hồ chưa kịp hao tổn tâm trí, lão quản gia vừa thấy hai người đến liền chạy nhanh hỏi:“Thế nào? Hách quần sự, Bình An,Tiểu Hâu gia chịu ăn cơm sao?”

“Đâu chịu nha!” Hách quần sự kia than thở,“Nói không hợp khẩu vị, cả ngày cũng không ăn cái gì.”

“Hơn nữa vừa rồi còn phát ra tính cách nóng nảy!” Gã sai vặt Bình An mày chau mặt ủ.

Lão quản gia vừa nghe cũng nóng nảy,“Mời Tướng đại phu xem chưa?”

“Xem qua vài lần vô tình chọc tiểu tổ tông nổi giận,Tướng đại phu cũng không dám lộ diện.”

“Như vậy làm sao được! Lão Hâu gia mới cách kinh vài ngày, còn dặn dò ngàn vạn nhất định chăm sóc tốt tiểu Hâu gia, nhưng mà Tiểu Hâu gia hàng năm vừa đến sinh nhật liền..... Ai! Quên đi, ta đến đó xem qua một chút.”

Lão quản gia mang theo một số quần sự vội vội vàng vàng đi , còn lại Hách quần sự và Bình An phát sầu, cùng với Anh Ninh im lặng đứng ở một bên.

“Bình An ơi Bình An, người nói làm sao bây giờ?” Hách quần sự thở dài,“Xem ra chúng ta thật là vô tích sự, lúc này cũng không giúp được gì!”

“Hách quần sự, ta cũng không còn cách nào khác nha, tiểu tổ tông quá khó khăn hầu hạ, bao nhiêu người khóc không chịu làm trong phủ.....”

Xem ra lời đồn đại là thật!

Vị Tiểu Hâu gia trong phủ bày vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng, thân phận tôn quý, tính tình cùng ác ma chuyển thế không khác mấy, ham thích duy nhất chính là nghĩ cách trêu chọc người, thượng lủi hạ khiêu làm cả phủ không được an bình.

Lão gia tử đối với tôn tử duy nhất này từ trước đến giờ là mở một mắt nhắm một mắt để hắn càn quấy, hơn nữa bản thân cũng vội vào triều,đến khi bãi triều làm sao có thời giờ quản?

Thăng đến ba năm trước một ngày nọ lão gia tử nhìn thấy Nhiếp thiếu gia cách phủ đi tòng quân biên quan Tây Nghi, ra roi thúc ngựa còn gửi về một phong thư dài, từ đó lão gia bỗng nhiên rất chú ý chuyện học hành của tôn tử.

Mỗi ngày đều triệu tập người trong phủ và đám quần sự, nói lời thăm thía: “Mọi người đều biết, ta Vân Vạn Lý là một đại quê mùa, thuở nhỏ không thích văn chỉ thích võ, trong bụng không có mực nước, nhưng khi đó loạn thế cơm còn không không đủ no, làm sao đọc sách? Hiện thời thiên hạ thái bình, văn võ không thể ném đi, bề tôi có tâm, còn nhớ trong sách có câu ‘Tiềm di mặc hóa’, sau này không chỉ là mời các giáo tập dạy tiểu Hầu gia, còn phải tìm nhiều người biết chữ vào ‘Vọng Trần Hiên’ chiếu cố sinh hoạt thường ngày của tiểu Hầu gia, hướng dẫn hắn ngày thường đọc nhiều sách mới đúng, đừng đi chơi gà chọi chó, không công danh không nghề nghiệp!”

Đầu năm nay nữ tử không tài đó là đức, ai đọc quá sách nha! Hơn nữa nếu có đọc sách tại sao chịu làm “Nha hoàn”? Vì thế người trong phủ nhanh chân đốt đèn lồng, tìm người giống như Nhiếp thiếu trong bụng có chút học thức, nhưng phàm là người có đọc quá sách còn rất có khí tiết, vừa nghe phải đi hầu hạ tiểu chủ tử, bọn họ thà chết chứ không chịu khuất phục, chết sống không đi.

Lão quân gia vắt hết óc, cuối cùng mới quyết định dùng “Trảo cừ” hình thức công bằng này.

Mà Hách Minh ơi..... “Hách Minh” tên này tuyệt đối là châm chọc, nếu không tại sao mới nhậm chức quần sự không đến vài ngày lại rơi tai vạ này xuống đầu hắn?

Được rồi được rồi! Hạ nhân mà, nếu bỏ mạng già tìm tìm người biết chữ cũng không phải không tìm được, nhưng mà vào “Vọng Trần Hiên” tất cả đều bị Tiểu Hầu gia dọa chạy, hai ngày này vì nguyên nhân còn tưởng niệm vong mẫu mà nổi lên tính tình, không chịu ăn cơm!

Như thế rất tốt, tiểu tử tông không ăn cơm, bát cơm của hắn cũng sắp khó giữ được.

Hách quần sự sắc mặt buồn rầu, thở dài oán trách: “Nghĩ đến ta Hách Minh Hoàn thật đúng là mệnh khổ! Không công lại có cái tên tốt như vậy!”

Lời này vừa nói ra, bên cạnh liền truyền đến “Phụt” một tiếng, hiển nhiên có người bị cái tên này làm vui vẻ, nghe thanh âm như là của một cô nương trẻ tuổi.

7. Chương 7

Bị người cười nhạo còn lại bị đại cô nương cười khiến cho Hách quần sự vốn đang lo lắng mặt mũi bây giờ có chút không nhìn được, vừa quay đầu lại mới phát hiện trong phòng này còn có một người sống.

“Cô là.....”

Anh Ninh thành thạo hành lễ, “Tiểu nữ là người vừa vào phủ, hôm nay bắt đầu làm việc.”

“Hưm? Vậy bị phân đến nơi nào?”

“Còn chưa được phân công.”

Quần sự đại danh “tốt số” kia đánh giá nàng, còn lên lút nghiên cứu cái bốt ở trên mặt nàng một hồi lâu, lại về mặt ôn hòa hỏi nàng họ gì, tên là gì, v.v....

“Tiểu nữ họ Nhan, tên là Anh Ninh, tuổi vừa tròn mười sáu.” Nàng suy nghĩ một chút cảm thấy đem dòng họ mẫu thân báo cáo có vẻ thỏa đáng.

“Nghe giọng nói có phải cô nương đến từ kinh thành?”

“Ừm, khi tiểu nữ còn bé ở trong kinh lớn lên, vài năm trước mới theo người nhà trở về quê nhà.”

“Quê ở nơi nào?”

“Ở Lang Châu.”

“Thì ra là thế, vậy tại sao không vào trong kinh?”

“Tiểu nữ là tới nương nhờ họ hàng, đáng tiếc cách quá xa, tin tức lại không chính xác, cho nên tìm ra sao cũng không đến nơi, cho nên tính tìm một phần việc, sau này mới có dự tính khác.” Anh Ninh nói chuyện lễ lỗi, vẻ mặt thản nhiên.

Thật là một hảo cô nương cần cù a! Hách quản sự tán thưởng lại hỏi: “Xem bộ dáng cô nương có phải từng học chữ hay không?”

“A, biết vài chữ.”

“Thực sự?” Hách quản sự trong lòng vui vẻ, “Đọc qua sách gì?”

“Cũng không có gì, bất quá là ‘Nữ giới’, ‘Nội huấn’.”

Tốt, tốt! Khuôn mặt mây đen của Hách quản sự dần dần mất đi, “Cô nương gia cảnh không tệ?”

“Vây cũng không phải, tiểu nữ còn nhỏ đi theo bên người ngoại tổ mẫu, lão nhân gia bình thường nhàn rỗi đều dạy tiểu nữ đọc chút sách, mới một thời gian mà thôi.”

Hách quản sự nghe xong liền biết xuất thân ngoại tổ mẫu của cô nương này thuộc dòng dõi thư hương môn đệ (ý là nhà dòng giỏi nho học, chỉ người có đọc sách), trong lòng càng thấy hài lòng, âm thầm gật đầu, nhìn thiếu nữ trước mắt tuổi không lớn, mặc dù diện mạo có chỗ thiếu hụt nhưng ngôn hành cử chỉ thuộc người trầm tĩnh.

Gã sai vật Bình An đứng ở một bên cũng nhìn không chuyển mắt vào Anh Ninh, chỉ thấy y phục của nàng màu xanh nhạt, mái tóc được vén lên thích hợp, dùng sợi dây vàng nhạt đơn giản, hé nửa mặt giống như tiên tử trên trời, chẳng qua là không tròn vẹn, tiên tử hạ phàm gặp phải rủi ro.

“Cô nương trong ngày thường sở trường cái gì?”

“Đối với nấu nướng biết được một hai phần.”

“Có thể làm một hai món để chúng ta để cho thử được không?”

“Dạ.” Anh Ninh gật đầu.

Hách quản sự liền bảo Bình An đưa nàng đi vào phòng bếp, còn hắn thì quay lại “Vọng Trần Hiên” đi xem tiểu chủ tử gian dối, một giờ qua đi còn chưa thấy hai người Bình An và cô nương kia trở về, đành phải đi vào phòng bếp.

Xa xa, đã ngửi thấy một mùi thơm ngát nức mũi, trong phòng bếp và bên ngoài không ít người đại khái đều bị mùi này hấp dẫn đến, một đám châu đầu ghé tai, thêm chảy nước miếng.

“Hách quản sự!” Bình An mặt mày vui vẻ, “Cô nương kia thật có chút tài năng! Làm thức ăn ta ngửi đã chảy nước miếng, thiếu gia nhất định sẽ thích.”

Phải không? Hách quản sự hoài nghi nhìn vào trong phòng bếp, chỉ thấy cái nồi trên lò không biết đang chưng cái gì, lửa nhỏ hiu hiu, cô nương kia ngồi ở một bên canh lửa rất thích ý.

“Hách quản sự.” Anh Ninh thấy hắn đi vào, liền đứng lên.

“Cô nương đang làm cái gì?” Hách quản sự dò xét, nhắm thẳng bếp lò đang bốc hơi và mùi hương.

“Dưa hấu chưng.” Anh Ninh trả lời.

Nàng vừa mới đi theo Bình An vào phòng bếp, vừa vận dụng phải mấy đũa tởm nhiều quả dưa hấu tròn, vì thế nhảy bèn nói với Bình An muốn hai trái, sau lại hỏi đầu bếp nữ mập mạp nhiệt tâm tìm chút rau quả tươi mới và gia vị, vén tay áo lên bắt đầu làm dưa hấu chưng.

Món ăn này là phụ thân tự nghĩ ra, lúc làm mặc dù đơn giản nhưng hương vị tinh khiết ngon vô cùng.

Nàng trước đem đỉnh dưa hấu ước chừng sáu phần rồi cắt xuống, dùng thìa dài móc toàn bộ ruột ra, lại đem những thứ trước đó chần bị sẵn là chân gà, chân giò hun khói, hạt sen tươi mới, long nhãn, quả vải, hồ đào, hạnh nhân cùng ruột hạt thông bỏ vào, lại một lần nữa đắp kín nắp dưa, đặt trên lò chưng cách thủy.

“Không tệ, không tệ!” Hách quản sự chỉ nghe miêu tả đã khen không dứt miệng, vừa vội hỏi khi nào thì làm xong.

“Cái này chỉ cần chưng một canh giờ, xin quản sự an tâm chờ một chút.” Anh Ninh hé miệng cười.

Nàng trời sanh tính lạnh nhạt, người ngoài xem chỉ cảm thấy có một loại cảm giác nghiêm nghị không thể mạo phạm, bởi vậy khi nàng làm đồ ăn mọi người trong phòng chỉ đứng ngoài nhìn xem, không dám lớn tiếng nghị luận, nhưng hiện nay thấy Hách quản sự đến đây mọi người lại như bình thường, hoặc đứng hoặc ngồi, người một lời, ta một lời tán gẫu không ngừng.

“Hách quản sự, Tiểu Hầu gia hôm nay vẫn như vậy sao?”

“Đúng vậy! Chỉ là lão Hầu gia ra kinh, ta thật sự là không có biện pháp.”

“Ai, lại nói tiếp tiểu Hầu gia thật sự là người hiếu thảo, sau khi biết sự việc kia hàng năm vừa đến sinh nhật liền.....”

“Khụ, đừng nói nữa, đợi đến ngày mai đi Nam An tự thắp hương trở về, hẳn là tốt chút thôi.”

Anh Ninh yên lặng nghe, cũng không hỏi nhiều, thời gian từng giọt từng giọt đi qua, lại đi qua một canh giờ, dưa hấu chưng rốt cục ra nồi, mở nắp nồi ra, nhất thời cảm thấy cả gian phòng hương thơm nức mũi, mùi hương bốn phía.

“Ta làm hai cái, mời quản sự và mọi người nếm thử xem hương vị như thế nào.”

Anh Ninh lương thiện lập tức được mọi người hoan nghênh, phía sau tiếp trước nắm lên bát dưa chen chúc qua.

“Thật sự sao! Đa tạ cô nương.”

“Nghe là thấy muốn ăn rồi, ta còn chưa có ăn qua món như vậy nha!”

“Cho ta một chén, đừng đoạt nha!”

“WOa, ăn ngon thật!”

“Má ơi, đầu lưỡi như tan chảy ra!”

Hách quản sự uống một ngụm canh, liền cảm thấy thơm ngọt ngon miệng, trong miệng lưu hương thơm.

Đặc biệt dưa hấu tiết ra chất ngọt hòa quyện với canh, mùi thơm của dưa phụ trợ ra thịt gà ngon, làm người ta ăn xong khó quên, dư vị vô cùng.

Hách quản sự mừng rỡ vỗ đùi, “Bình An! Nhanh, nhanh lấy một chung cho thiếu gia!”

Thời gian một nén nhang, Bình An mặt mày hớn hở quay trở lại, nói thiếu gia lúc này còn không bình tĩnh, nhưng vừa thấy chung dưa xanh tươi đáng yêu, cuối cùng cũng ăn, không biết có cho là ngon hay không, bất quá xem như là thích.

Lúc này cả quý phủ vô cùng phấn khởi.

Bởi vì đã tạo ra “Dưa hấu chưng”, Anh Ninh đã thuận lợi ở lại Hiên Viên Hầu phủ.

Hách quản sự thật sự cảm thấy nàng biết chữ lại là một người giỏi nấu nướng, làm ở trong phòng bếp quá lãng phí, dứt khoát phái nàng đến “Vọng Trần Hiên” đặc biệt chăm sóc Tiểu Hầu gia.

8. Chương 8

Trong phòng Tiểu Hầu gia có hai nha đầu lập tức bị kêu đến, một người tên là Hà Hương, một người tên là Tú Cúc đều là người phẩm tính chắc chắn.

Hai người mắt tròn đầy vui mừng nhìn Anh Ninh, thấy nàng dung mạo thanh nhã, xinh đẹp, trong người tỏa ra khí chất đậm mật đang phóng tầm nhìn quanh trong phủ, các nàng chưa từng thấy người xuất chúng như vậy nha?

Nghĩ đến tiểu chủ tử nói không chừng sẽ thích liền trong lòng vui vẻ, nhưng nhìn thấy vết bớt trên mặt nàng, trong mắt liền hàm chứa vài phần thờ dãi, hơn nữa nghe thấy Hách quân sự nói nàng còn biết chữ, lập tức lại nghiêm nghị tôn kính.

“Anh cô nương.” Tuổi lớn hơn Hà Hương cười nói: “Cô mới đến nơi này cho nên chưa quen? Về sau ngày dài sẽ tốt hơn, chúng ta ở trong phủ chủ tử không nhiều lắm, mỗi người đều có một phòng, chúng ta chỉ cần làm tốt phần của mình là được, cô không cần lo lắng.”

“Được.” Anh Ninh nhận thấy được thiện ý của nàng, mỉm cười gật đầu.

Tuổi nhỏ Tú Cúc cũng ngại ngần nói cho nàng biết, Tiểu Hầu gia ở tại “Vọng Trần Hiên”, đó là nơi đẹp nhất trong phủ, một nơi yên tĩnh.

“Chúng ta đưa cô nương đến chỗ Vương ma ma trước, bà ấy là người quản lý lo việc trong ‘Vọng Trần Hiên’, Tiểu Hầu gia vừa rồi đi ra cửa, phỏng chừng đến tối mới có thể trở về.”

Hầu phủ rất lớn, ba người một đường đi thẳng, vừa đi vừa nói chuyện, xuyên qua cửa tròn đi qua hành lang, bước cầu nhỏ, thỉnh thoảng đụng tới nhóm nha hoàn trong phủ, vừa nghe nói Anh Ninh mới vào phủ còn được phái đi hầu hạ tiểu Hầu gia, có người thấy may mắn có người đồng tình.

Có người vô cùng phấn khởi, “Cám ơn trời đất, cuối cùng không phải ta đi ‘Vọng Trần Hiên’ hầu hạ tiểu tử tông! Ta ở đó ba ngày, tiểu Hầu gia buổi tối mỗi ngày đều giả quỷ làm ta sợ, hại ta hàng đêm nằm ác mộng.....”

Có người kinh hồn chưa định, “Đúng nha, ta và Châu nhi được phái đến chăm sóc tiểu Hầu gia, không biết tiểu tử tông kia bỏ gì trong canh bảo hai chúng ta ăn, trở về chúng ta ới nửa tháng, thiếu chút nữa bị ới đến chết.”

Còn có người hảo tâm nhắc nhở: “Vị cô nương này, cô cần phải để ý đấy! Tiểu Hầu gia muốn cô ăn cái gì ngàn vạn đừng ăn, trước khi ngủ nhất định phải xem trong chăn có thứ gì còn sống không. Ôi! má ơi, vừa nói ta liền toàn thân nổi cả da gà.....”

Các nha đầu lú lú nói không dứt, Hà Hương và Tú Cúc một mặt xấu hổ, vốn muốn cho cô nương này mới đến một ấn tượng thật tốt, ai ngờ... cái này xong rồi.

“Anh cô nương, cô đừng nghe các nàng nói bậy, thiếu gia tuổi còn nhỏ, vóc dáng tuy rằng thoát nhìn cao nhưng chỉ mười bốn tuổi thôi! Tính háo thắng vẫn khó tránh khỏi.....”

“Đúng, Tiểu Hầu gia..... trong lòng thật sự không xấu.....”

Anh Ninh nghe được hé miệng cười không ngừng, trong lòng không khỏi tò mò đối với người được hình dung như ác ma chuyển thế kia.

Đi đến “Vọng Trần Hiên”, Anh Ninh bị đưa đến trước mặt tổng quản Vương ma ma.

Wương ma ma kia tuổi ước chừng bốn mươi, gầy lank lẹ, ánh mắt bén nhọn mơ hồ lộ ra vài phần khắc nghiệt, nàng đánh giá trên dưới Anh Ninh một chút, cười như không cười nói: “Anh cô nương đúng không? Cả kinh thành này đều biết Hiên Viên Hầu phủ không phải nơi tiểu miêu, tiểu cẩu có thể đến, cho nên lão bà đây có chuyện nói trước để cô nương tránh bị gánh chịu hình phạt, đã vào đây phải hầu hạ chủ tử thật tốt, Một là phải hết lòng hầu hạ chủ tử; Hai là, chủ tử cũng sẽ không bạc đãi cô nương, nhưng ngàn vạn đừng học theo những nữ tử to gan lớn mật, một lòng muốn lên giường chủ tử.....”

Anh Ninh nghe vậy sắc mặt cứng lại, hơi xấu hổ nghĩ rằng: Lão thiên gia, tiểu Hầu gia kia không phải mới mười ba, mười bốn tuổi sao? Đã có nữ nhân chú ý hấn rồi sao?

“Mới vừa rồi tiểu Hầu gia ra phủ rồi, Hà Hương, người đưa cô ta về phòng dọn dẹp một chút, buổi tối chờ tiểu Hầu gia trở về lại đến gặp chủ tử.”

Wương ma ma nói hai ba câu rồi đuổi Anh Ninh, Hà Hương phản ứng thanh mang theo Anh Ninh đi xuống.

Vừa ra khỏi cửa, cách ba mươi mét chính là gian phòng bếp nhỏ, bên trong dụng cụ đầy đủ hết, nghe Hà Hương nói, nơi này mỗi ngày đều có chuyên gia đưa tới rau quả tươi mới, buổi chiều tiểu Hầu gia đói bụng, nhóm bà tử liền đến đây làm chút đồ ăn, chẳng qua tiểu Hầu gia không mấy thích.

Hà Hương còn lén lút nói cho nàng biết,nhà đầu trong “Vọng Trần Hiên” hầu hạ tiểu Hầu gia giống như thay đổi liên tục, cưỡi ngựa xem hoa cũng không đếm rõ được rốt cuộc có bao nhiêu người,một số bị tiểu hầu gia dọa đi,có người là Vương ma ma nhìn không vừa mắt,hiện thời ngoại trừ nàng và Tú Cúc,cũng chỉ có ban hạ đầu nhỏ tuổi,bốn gã sai vặt và hai quản sự, mười mấy người này ở “Vọng Trần Hiên” chăm sóc tiểu hầu gia sinh hoạt thường ngày.

Anh Ninh và Hà Hương nói chuyện, lại bị đưa đến nhà ăn “Vọng Trần Hiên” dùng cơm chiều, tiểu Hầu gia tôn quý kia chưa trở về,nàng liền một mình lặng lẽ đi ra ngoài phòng.

Hầu phủ cảnh sắc buổi chiều không tẻ, ánh trăng sáng tỏ rải đầy đình viện, ngay cả rừng cây ở phía xa đều bị phủ thêm một tầng ánh sáng bạc.

Nàng chậm rãi đi tới bỗng nhiên ngửi được trong không khí di động một mùi hương hoa quế, không khỏi có chút kinh ngạc.

Trước đây tại nơi này trong Li Kinh,có trồng một cây quế trưởng thành, thân cây thô và to nàng và đệ đệ tay nắm tay mới có thể ôm hết,sau này đến Bồng Sơn đất đai khô cằn nên cũng ít thấy,cho dù nhìn thấy cành lá rất thưa thớt, phiến lá nhỏ gầy,không ra hoa hoặc rất ít nở hoa.

Nàng không nghĩ tới trong phủ này cũng trồng cây thuộc loại mùa thu này,thân cây lại cao như vậy!

Nhưng lực chú ý của Anh Ninh rất nhanh từ trong bụi hoa dời đi, nàng nghe tiếng khóc nức nở.

Là ai ở đằng kia nha?

Trong lòng nàng vừa toát ra ý tưởng này,gót sen đã hướng đến nơi đó.

Vừa bước đến vài bước liền liếc mắt nhìn thấy,bên cạnh thân cây to lớn,có người đang lặng lẽ ngồi ở chỗ kia.

Đó là một thiếu niên.

9. Chương 9

Hắn một mình ngồi dưới đất, một thân cẩm phục màu trắng, mái tóc đen như mực được ngọc trâm dương chi tốt nhất buộc lên, trên giày tất cả đều là bùn đất, bên chân còn có một ít bầu rượu, thân thể đơn bạc của hắn cuộn lại,nửa là dựa ở trên thân cây, ngưỡng cổ thon dài im lặng nhìn bầu trời xa.

Thiếu niên có đường viền mặt bên cực hoàn mỹ, mũi cao ngất,lông mi nồng đậm,mặc dù cách hắn vẫn có chút khoảng cách, Anh Ninh không nhìn thấy vẻ mặt hắn nhưng nàng không cách nào bỏ qua toàn thân hắn đang phát ra một loại cực độ đau thương,cùng nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Anh Ninh bỗng nhiên dừng bước chân,chậm rãi hướng sau nhẹ nhàng di động,nàng muốn thừa dịp hắn còn chưa phát hiện nhanh rời khỏi nơi này..... Loại thời điểm này, hắn là không ai thích bị người khác quấy rầy!

Nhưng mà cử động nhẹ như vậy vẫn quấy nhiễu vị thiếu niên kia.

Khi nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, đang muốn xoay người hắn bỗng dừng quay sang, nước mắt còn không kịp lau đi, tầm mắt lạnh lùng đã thẳng tắp đảo đến phía nàng

Anh Ninh hơi ngậy ngẩn người!

Thiếu niên kia môi đỏ mọng răng trắng, mày đậm nhếch lên dưới là một đôi mắt vô cùng đẹp, con người trong như nước lấp lánh hào quang tựa như trong đêm tối đầy sao.

Hai đầu lông mày và vẻ mặt rõ ràng còn mang theo một chút ngậy thơ,nhưng lại tản ra kiêu ngạo trời sinh,lạnh lùng và quý khí, thật sự là..... một gương mặt rất tuần tú!

Thiếu niên liếc về phía nàng,trong mắt có chút men say mơ màng còn chưa tan hết, kinh ngạc nhìn nàng,há miệng thở dốc, sau một lúc lâu mới phát ra thanh âm dễ nghe.

Hắn hỏi:“Cô là..... tiên nữ tỷ tỷ trên trời sao?”

Anh Ninh sững sốt một lát, ý thức được chính mình hần nên chạy nhanh khỏi nơi này, chỉ nhìn cách ăn mặc của thiếu niên này thì biết hẳn tuyệt đối không phải là người bình thường, nhưng mà giây tiếp theo bước chân của nàng đã bị thiếu niên thì ào ào nói kia làm đứng lại.

“Tiên nữ tỷ tỷ..... Hôm nay là sinh nhật của ta, cũng là ngày giỗ của mẫu thân, ta đi Nam An tự thắp hương để cho bề tât phù hộ mẫu thân ở trên trời sống thật tốt thật tốt, không cần lại chịu khổ.....”

“Tiên nữ tỷ tỷ, nếu người ở trên trời nhìn thấy mẫu thân và phụ thân ta, nhất định phải nói cho bọn họ. Mặc nhi rất nhớ bọn họ, lúc ăn cơm cũng nhớ, lúc học bài cũng nhớ, lúc nằm mơ cũng mơ thấy, nếu bọn họ đồng ý thì đến thăm ta nha.....”

“Mặc nhi không phải cố ý hại chết mẫu thân, người khác đều có phụ thân và mẫu thân, Mặc nhi rất hâm mộ.....”

Tim Anh Ninh bỗng chốc giống bị một bàn tay vô hình nhéo lên, hơi hơi phỉếm đau ý.

Thân là nữ tử đặc biệt mẫu tính, tại đây ở sâu trong nội tâm thiếu nữ mười lăm tuổi bắt đầu khởi động, nàng không khỏi đối với thiếu niên mất đi song thân kia tràn ngập thương tiếc.

“Tiên nữ tỷ tỷ, tỷ tỷ vì sao không để ý tới Mặc nhi?”

“Mặc nhi rất xấu có phải hay không? Mẫu thân bởi vì ta mà chết, phụ thân không quan tâm ta, gia gia không thích ta, ngay cả huynh trưởng cũng đi biên quan..... Bọn họ đều chán ghét Mặc nhi..... người nào cũng đều chán ghét.....”

“Tiên nữ tỷ tỷ..... tỷ tỷ cũng chán ghét Mặc nhi sao? Tỷ tỷ không cần đi cùng Mặc nhi nói chuyện một chút được không?”

Thanh âm thiếu niên run run, ưu thương nhìn chằm chằm tiên tử dưới ánh trăng, thấy nàng nghiêng người, mặt hướng phía mình lộ ra nửa gương mặt lung linh, thanh lệ, ở dưới ánh trăng nhàn nhạt, da thịt có vẻ tinh tế như ngọc, lộ ra khí chất thanh nhã thoát tục.

“Tiên tử tỷ tỷ, tỷ tỷ muốn bay đi sao?”

Hắn phát ra âm thanh sợ hãi, trong thanh âm còn có loại thuộc thiếu niên tinh khiết và ảo tưởng.

Hắn rất muốn đi đến bên người nàng, nhưng lại lo lắng nàng bỗng nhiên sẽ biến mất không thấy, trong lòng đang do dự bỗng nhiên nghe được một thanh âm mềm nhẹ dễ nghe vang lên.

Thanh âm kia mềm mại uyển chuyển như là có được một cỗ thần kỳ lực lượng, nháy mắt an ủi nội tâm bất an của hắn.

Hắn vui sướng nhìn tiên nữ tỷ tỷ..... Không sai! Nàng đang nói với hắn nha! Nàng đang hỏi hắn: “Người biết không? Trên mặt trăng cũng có một gốc cây quế.”

Thiếu niên vừa mừng vừa sợ, không ngừng liên tục gật đầu, nghe nàng dùng thanh âm dịu dàng tiếp tục nói với hắn: “Nghe nói cây kia cao hơn năm trăm trượng, phía dưới có một người mỗi ngày đều dùng búa không ngừng chặt cây, nhưng mà mỗi lần chém xuống, vết nứt kia lại lập tức khép lại, bởi vậy mấy ngàn năm nay, vừa chém lại hợp, cho nên cây quế kia mới không bị người ta chém đứt.”

“Người kia có phải gọi là Ngô Cương hay không? Ta lén nghe được đầu bếp nữ kia nói cho con mình nghe, thật là hay.”

“Đúng vậy.” Anh Ninh trong lòng đau xót, ngữ khí và vẻ mặt càng thêm nhu hòa, nàng thủy chung nghiêng người mà đứng, không muốn để cho hắn nhìn thấy dung mạo thiếu sót của mình, cũng không nguyện đánh vỡ khoảnh khắc đáng quý lúc này của hắn.

Thiếu niên này làm nàng nhớ tới bọn đệ đệ của mình ở Bồng Sơn, hoặc là một khắc này, nàng đã đem chính mình trở thành một tiểu mẫu thân.

“Nhưng mà, tiên nữ tỷ tỷ.....” Thiếu niên bối rối hỏi: “Ngô Cương vì sao muốn chặt cây?”

“Bởi vì Ngô Cương vốn là người phạm,về sau đi theo tiên nhân tu đạo cho nên mới có thể đến thiên giới, nhưng mà hần ở trên thiên đình phạm sai lầm rất nghiêm trọng, vì thế thần tiên liền phạt hần đến nguyệt cung, ngày ngày đêm đêm làm khổ sai.”

Thiếu niên nháy nháy mắt, chần chờ nhẹ giọng hỏi:“Làm việc gì sai,nhất định phải bị phạt sao?”

“Đúng.”

“Như vậy a..... Ta đây, ta về sau sẽ không bao giờ lấy lửa đốt móng Hách quân sự, không lấy kéo cắt mái tóc Bằng Hà tỷ tỷ, cũng sẽ không đẩy Hà Hương tỷ tỷ xuống hồ sen, không bỏ răn vào trong chăn Tú Cúc tỷ tỷ.....” Thiếu niên bắt đầu thành tâm sám hối.

Ack.....

Anh Ninh nghe xong một đầu mồ hôi lạnh, thiếu niên trước mắt tốt như vậy, thế nhưng làm chuyện xấu đến thế sao?

“Nhưng mà, nhưng mà Diễm di nương kia thật là rất đáng ghét! Ta cùng lắm,cùng lắm không để ý tới nàng là được.” Thiếu niên hạ quyết tâm.

Hơ, trẻ nhỏ thật dễ dạy, Anh Ninh hơi hơi cười rộ lên.

“Tiên nữ tỷ tỷ,tỷ tỷ nhất định phải nói ấu thân và phụ thân ta, Mặc nhi lần này thật tình biết sai lầm, sau này sẽ không làm chuyện xấu, xin cha đừng tức giận.....”

Ngữ khí thiếu niên tràn ngập chân thành, hần lần đầu tiên tin tưởng,thì ra trên đời này thực sự có thần tiên, tiên nữ tỷ tỷ sẽ nói ý của hần đến cho cha mẹ, cho nên hần sẽ cố gắng bỏ sai lầm, không để cho bọn họ thất vọng.

Thiếu nữ vừa lòng nhẹ thở ra.

A di đà phạt! Bồ tát phù hộ, thế này mới gọi là “Bể khổ khôn cùng, quay đầu lại là bờ”.

Không nghĩ tới nàng đến Hiên Viên Hầu phủ ngày đầu tiên đã thành công khuyên nhủ một thiếu niên lạc đường, coi như lá tích công đức đi!

Anh Ninh cười khẽ gật đầu,nhìn hần nhận lời:“Được.”

10. Chương 10

Được?

Được cái gì?

Khá lắm quý!

Nếu lúc ấy Anh Ninh biết,chính mình nhất thời đồng tình và thương tiếc,đổi lại bị hành hạ làm người ta dở khóc dở cười,nếu nàng nhìn thấy đầu tiên là ánh mắt của tiểu ma đầu,nàng sẽ không chút do dự tránh thật xa!

Mặt trời vừa nổi lên bầu trời, Anh Ninh liền sớm rời khỏi giường.

“Vẩy nước quét nhà sân” Việc này đều có người làm nhưng nàng vẫn muốn dựa vào chính mình “làm lấy”.

Rửa mặt chải đầu xong,nàng đến tiểu phòng bếp hâm cháo tổ yến,người trong phòng bếp đưa tới một ít bánh chưng và một ít thức ăn,dùng mâm gỗ bưng,sau mới đi theo Hà Hương đi đến phòng ngủ tiểu Hầu gia.

Bởi vì nàng còn chưa chính thức gặp mặt tiểu chủ tử này, vì thế ở lại gian ngoài bày biện đồ ăn sáng,để Hà Hương và Tú Cúc nâng chậu rửa mặt vào nội thất.

Căn phòng này cực kỳ rộng rãi, trên vách tường tuyết trắng có bức tranh chữ,xung quanh còn có nhiều bảo vật to lớn,đồ cổ bằng quý giá,có cái làm bằng gỗ tử đàn mạ vàng khác, đầy đủ mọi thứ.

Trong phòng im ắng, lư hương xông lên nhàn nhạt hương thơm,lượn lờ sương khói cuộn lại rồi tự tan.

Trên bàn sơn hoa mai có một bình ngọc trong suốt, cắm hoa cúc vừa mới cắt xuống, còn mang theo giọt sương ban mai, ngón tay lớn nhỏ xuyên qua lớp rèm che, lẳng lẳng buông xuống.

Lại hướng bên trong, chính là một bức màn màu tím xinh đẹp đắt tiền, đem hai khoảng trong ngoài cách đoạn, lúc này đối thoại bên trong truyền ra: “Hà Hương tỷ tỷ, Tú Cúc tỷ tỷ, nếu các tỷ không có gì vội, ta có chuyện muốn nói với các tỷ.” Vừa tỉnh ngủ trong tiếng nói dễ nghe của vị thiếu niên kia hàm chứa lười nhác.

“Thiếu gia.” Thanh âm Hà Hương hàm chứa kinh ngạc, “Ngài có gì phân phó?”

“Ừm, ta trước kia làm sai rất nhiều chuyện, thật xin lỗi, ta về sau nhất định không khi dễ các người, ta sẽ sửa đổi thật tốt!” Thiếu niên mười bốn tuổi cố gắng quyết tâm bản thân phải thay đổi triệt để.

“Tiểu Hầu gia?”

“Tiểu chủ tử?”

Đáng tiếc Hà Hương và Tú Cúc cũng không cho nửa điểm mặt mũi, hai người không hẹn mà cùng sợ run cả người, trong tay bưng chậu rửa mặt và bát trà thiếu chút sảy tay rơi trên mặt đất.

Sai rồi?

Sửa đổi?

Thật xin lỗi?

Nói đùa! Trong từ điển Tiểu Hầu gia làm gì có bốn chữ “Biết sai liền sửa”? Nói nữa là, các nàng chính là nha hoàn, làm sao gánh nổi ba chữ kia?

Hà Hương và Tú Cúc bị dọa choáng.

“Là thật, Hà Hương tỷ tỷ, ta về sau sẽ không đẩy tỷ xuống hồ sen, tuy rằng tuy rằng tỷ đã biết bơi.” Tiểu chủ tử tiếp tục biểu hiện quyết tâm.

Hà Hương một mặt kinh hoảng, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, đại từ đại bi xem thế âm bồ tát, tiểu Hầu gia không phải điên rồi chứ!

“Tin tưởng ta, Tú Cúc tỷ tỷ, ta về sau sẽ không sẽ đem rắn bỏ vào trong chăn của người..... Ừm, còn có chuột chết, con cóc cũng sẽ không xuất hiện nữa.”

Miệng Tú Cúc há to đủ để nuốt vào một quả trứng gà, chậu đồng trong tay rốt cuộc không cầm được, “Rầm” một tiếng rơi trên đất, nhất thời bọt nước văng khắp nơi.

Dù sao Hà Hương rốt cuộc cũng là người lớn tuổi nhất, nàng bằng tốc độ nhanh nhất lấy lại tinh thần, xoay người xốc màn lên, đưa chân hướng ra ngoài cửa, dất cổ họng kêu to: “Không ổn rồi..... Bình An, Bình An! Nhanh mời quản gia đến..... Còn có ai nha? Trụ Tử, chạy nhanh đi mời đại phu nha.....”

“Làm cái gì?” Trên giường thiếu niên mặc áo bào ngồi dậy, nghiêng tai nghe động tĩnh rối loạn ngoài sân, không nhịn được nói thăm một tiếng, lại nhìn thấy Tú Cúc luống cuống tay chân lau chùi nước trong phòng, khóe môi liền gợn lên độ cong buồn cười.

Nhẹ nhàng nhỏ vun tiếng bước chân từ xa tới gần, nhẹ nhàng mà truyền đến, hần lười biếng nâng lên mi mắt liếc người mới tới.

Chỉ liếc mắt một cái, liền đủ để làm khuôn mặt tuần tú kia từ kinh ngạc đến kinh ngạc, lại từ buồn bực đến phẫn nộ, đột nhiên biến sắc!

Nguyên lai Anh Ninh mới vừa rồi ở bên ngoài nghe được bên trong tiếng vang, lại thấy Hà Hương phát cuồng chạy đi nhanh như chớp, cảm thấy kinh ngạc, không biết đã xảy ra chuyện gì, bởi vậy mới mặt mang nghi hoặc đi đến.

Ai biết vừa đẩy bức rèm che ra, vừa nhắc đầu, nàng liền cùng một đôi mắt khó có thể tin nhìn nhau.

Nàng biết là hần..... thiếu niên tối hôm qua.

Bên ngoài phòng nghe được thanh âm của hắn, con người sáng lóa như sao liên không nhận được hiện lên ý cười, nàng cũng không biết chính mình xuất hiện làm thiếu niên kia hỏa lớn như thế nào, thậm chí sau khi bước vào, còn bất tri bất giác nở nụ cười nhẹ nhàng với đối phương.

Nhưng mà! Ở trên mặt thiếu niên mười bốn tuổi trước mắt này, Anh Ninh không nhìn thấy tinh thuần đêm đó, vui vẻ và ỷ lại, cặp con người đen rõ ràng là cùng màn đêm không khác bao nhiêu, giờ phút này lại ẩn nấp sẵn giọng lưỡi trượt, hoàn toàn khác với thiếu niên ngày đó luôn tưởng niệm mẫu thân mà đau lòng thút thít ..cả hai cứ như khác hoàn toàn!

Anh Ninh trong lòng không nén được căng thẳng, quỳ gối hành lễ, nhẹ giọng nói: “Anh Ninh ra mắt tiểu Hầu gia.”

Đại khái là trời sanh tính như thế, mặc dù trong lòng không yên bất an, thanh âm của nàng vẫn như cũ vẫn duy trì bình tĩnh, phẳng phất giờ này khắc này mới là lần đầu tiên hai người chạm mặt.

Thiếu niên lạnh lùng hơn tròng mắt nàng, ánh mắt như dao nhỏ đảo qua từ đầu đến chân nàng, cuối cùng lưu lại trên cái bớt má phải, thật lâu sau mới oán hận theo khớp hàm bật ra hai chữ: “Là cô!”

Tú Cúc bởi vì quá mức kinh ngạc tiểu chủ tử sáng tinh mơ quái dị thế, cho nên cũng không có phát hiện giữa hai người sóng lớn gợn sóng nhỏ, còn cầm khăn lau dưới sàn.

Anh Ninh không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng ở nơi đó, thân thể hơi cứng ngắc.

Thiếu niên chậm rãi dựa vào trên ghế dài thoải mái không có mở miệng, một đôi con người bốc hỏa lại gắt gao tròng mắt nàng.

Dưới gấm hoa lệ là đôi bàn tay bị siết chặt..... Chỉ có chủ nhân đôi tay này mới biết được, trong lòng mình có bao nhiêu hận!

Nàng, lừa,, hắn!

Giằng co một hồi, Anh Ninh cảm thấy chính mình phải giải thích với vị tiểu hầu gia này một chút, đang muốn mở miệng thì nghe thấy bên ngoài một trận bước chân hỗn loạn, một đám người như dòng chảy tràn vào phòng.

Nàng lập tức thu hồi suy nghĩ giải thích vào đầu, lui về phía sau đứng ở bên màn, giả bộ không nhận thấy ánh mắt lạnh như băng của thiếu niên kia luôn lưu lại trên người mình.

Theo góc độ thiếu niên kia nhìn qua, thiếu nữ kia cầm đầy, gáy ngọc tuyết trắng thon dài, buộc vòng quanh độ cong tao nhã mà cao ngạo, phẳng phất có một chút khinh thường, nhìn vào trong mắt tự nhiên biến thành thẹn quá hóa giận.

Nàng lừa hắn! Xem hắn như gốc tử để đùa giỡn, thế nhưng còn coi thường hắn?

Thật sự là buồn cười!

11. Chương 11

Thiếu niên lúc này tức giận đến chỉ thiếu dùng ánh mắt khoét trên người Anh Ninh ra hai cái lỗ, người sau lại hoàn toàn không biết, chỉ ngồi bàng quang bất động thanh sắc đánh giá đánh giá mấy người mới vào phòng.

Tiến đến đầu tiên là một người gần bốn mươi, nam nhân béo này mặc trường bào tơ lụa màu đỏ thắm. Tiếp theo là thiếu phụ trang điểm trang điểm xinh đẹp, đi đến nơi nào đều để lại mùi thơm son phấn nơi ấy, hai người quản gia theo phía sau vẻ mặt nghiêm túc, Vương ma ma chấp sự “Vọng Trần Hiên”, cùng với Hách quản sự trấn lâm tám mồ hôi, theo phía sau chính là vẻ mặt khấn trương bất an của Hà Hương và Bình An.

Nam nhân mập mạp mặt to như cái khay, vẻ mặt dữ tợn, đáng người có chừng gấp ba lần Hách quản sự, là người đầu tiên vọt đến hắn, trong miệng hô to gọi nhỏ “Tiểu Hầu gia” cũng là hắn.

Buồn cười cũng là ánh mắt đầu tiên không phải nhìn về phía thiếu niên trên giường, mà là neho lại mắt nhìn chăm chăm Anh Ninh, nhưng đảo mắt nhìn lên cái bớt trên má phải, trong bụng liền âm thầm tức giận với Hách quần sự.

Thật sự không nghĩ đến, Hách quần sự là người có nề nếp, cẩn thận, làm sao lại có bản lãnh tìm một xấu nha đầu làm người ta lần đầu nhìn thấy sáng mắt lên, nhìn lần thứ hai làm người ta chán ghét?

Thiếu phụ xinh đẹp cũng không che giấu được vẻ mặt cao hứng, một đôi mị nhân có chút khinh miệt, lại có điểm hài lòng quét mắt nhìn thiếu nữ đứng trước rèm.

Xinh đẹp thì người người đều thích lời này không sai, nhưng xinh đẹp mà có khuyết điểm gì đó thì còn không bằng người bình thường!

Huống chi sắc đẹp đó làm sao so với bà?

Càng nhìn càng cảm thấy mình ưu việt, nữ nhân lắc lắc vòng eo như rắn đi đến giường, vẻ mặt thân thiết vươn ngón tay đầy ngọc, sờ lên trán thiếu niên, “Hừm, tiểu Hầu gia đây là làm sao vậy, bị bệnh sao? Không nóng? Hay là trong lòng không thoải mái? Mau nói với Diễm di nương.....”

Con mắt vị thiếu niên nhìn cũng không nhìn nàng, chỉ quay đầu đi né tránh tay nàng, chán ghét nói một tiếng: “Cút ngay!”

Diễm di nương kia thoáng cái mất mặt, sắc mặt không khỏi cứng đờ, giây tiếp theo lại ngượng ngùng cười nói: “Xem ra đứa nhỏ này không chỉ có lớn lên giống Hầu gia, ngay cả tính tình cũng khác lắm đâu!”

Trong lòng mọi người một trận buồn cười, lão Hầu gia ngày thường cao lớn thô kệch, tiểu Hầu gia là người tướng mạo tuấn tú, rõ ràng là giống với mẫu thân mình. Nói sau, lão Hầu gia là người thẳng tính, nội tâm tiểu Hầu gia so với ngài cũng nhiều hơn, Diễm di nương này cũng không phải đang trợn mắt nói dối sao?

“Diễm di nương mời ngồi, sớm như vậy sớm liền đi qua, chắc còn chưa có dùng đồ ăn sáng? Hà Hương, người tại sao thất thần? Sao không nhanh châm hai chén trà cho Diễm di nương và Cửu lão gia.”

Hà Hương ứng thanh, chạy nhanh đi rót trà.

Anh Ninh thấy Vương ma ma khác với vẻ ngạo mạn khắc nghiệt nàng thấy hôm qua, đối với Diễm di nương này vô cùng ân cần, vừa dọn ghế ngồi, vừa tự mình phụng trà, không khỏi thầm nghĩ Diễm di nương này chắc là thiếp của Vân Vạn Lý, tôn tử Vân Vạn Lý ghét nàng cũng là bình thường.

Lúc này, lão quần gia tiến lên, dè dặt cẩn trọng hỏi: “Tiểu Hầu gia, có phải nha đầu mới tới kia đã đắc tội với ngài?”

Thiếu niên không nói lời nào, chỉ liếc mắt nhìn đối phương một cái, con ngươi lạnh như băng lại rất nhanh rơi xuống trên mặt Anh Ninh.

Ánh mắt kia có hận, có buồn, có giận, còn có vài phần tư vị nói không nên lời, Hách quần sự lá gan vốn không lớn giờ run rẩy sợ hãi, cũng chạy nhanh đứng ở bên người lão quần gia, nhìn thiếu niên nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử nếu không thích nha đầu kia, tiểu nhân sẽ đưa cô ta đi, chờ tìm được người thích hợp sẽ đưa lại đây.”

Thiếu niên vẫn không hé răng, Hách quần sự tiến thoái lưỡng nan, không biết tiểu chủ tử này trong lòng rốt cuộc đang tính cái gì.

“À, nếu tiểu Hầu gia không thích, vừa vặn nơi ta đang thiếu người, không bằng cho nha đầu kia vào làm trong nhà ta đi!” Cửu lão gia hợp thời mở lời, “Tuy rằng có chút xấu, bất quá mặt bên kia coi như có thể nhìn, cùng lắm bảo nàng mỗi ngày mang mạng che mặt....”

Diễm di nương miệng một ngụm trà thơm chưa ngậm vào, “Phụt” phun tới, tiếp theo cười đến cười run rẩy hết cả người, Vương ma ma cũng cười theo, chỉ có Hách quần sự thâm nghĩ cảm thấy không ổn.

Tất cả người trong phủ ai chẳng biết Cửu lão gia là người háo sắc! Ý vào cháu ngoại trai bà con xa của lão phu nhân, hết ăn lại nằm, chơi bởi lêu lổng, đã có tuổi nhưng không chịu thành gia lập nghiệp, mỗi ngày đều chui vào thanh lâu, các nha đầu trong phủ cũng không sợ hấn, lá gan lớn một chút dám che mặt nói lời châm biếm, hấn nghe thấy cũng không ngại chỉ liếc mắt đưa tình.

Nhưng Anh cô nương này không phải nô tài trong phủ, không có chỗ dựa, đáng người lại giản dị dịu ngoan, tiểu Hầu gia tâm tính đứa nhỏ này hơi quá, nhiều lắm chỉ đùa dai một chút là được, nếu thực cho qua nhà Cữu lão gia, sợ sẽ dữ nhiều lành ít, vạn nhất nếu xảy ra chuyện gì sẽ làm hỏng cả đời cô nương này nha!

“Làm sao có thể?”

May mắn, trong tai Hách quân gia truyền đến thanh âm lạnh lùng thiếu niên, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Sắc mặt không được tốt tiểu Hầu gia cuối cùng mở miệng, mọi người thấy hần nhướng môi cười cười, mới chậm rãi nói: “Nha đầu kia ta thật thích, để cho nàng ta ở tại chỗ này đi!”

Ngữ khí của hần và nụ cười kia làm lưng Anh Ninh thoáng cái rùng mình, như bị rần quần vào mình.

Bất quá trong nửa tháng sau, Anh Ninh bắt đầu tự thể nghiệm hiểu được loại cảm giác này là từ đâu mà đến.

Mấy ngày hôm trước hoàn hảo tiểu Hầu gia theo lễ thường tiến cung đi học, sau đó nghe nói Nhiếp gia công tử được hần coi là huynh trưởng từ biên quan hồi kinh, hần vô cùng phấn khởi thoáng cái đã không thấy tăm hơi, sau vài ngày không phải ở tại Nhiếp phủ thì chính là ở trong cung vui chơi tham gia các loại yến hội.

Còn dư lại nàng và Hà Hương, Tú Cúc, ba người mỗi ngày dọn dẹp phòng ở, thì ngồi ngay tại hành lang thêu thùa may vá, tâm sự chuyện trong phủ rất là thoải mái tự tại.

“Diễm di nương kia là Giản quốc công đưa cho lão Hầu gia, vào phủ mới một năm liền làm mưa làm gió, đánh chửi nha đầu tuyệt không nương tay, tâm tính rất ác!”

“Còn Cữu lão gia kia cũng là người nhẹ dạ lại ham mê tửu sắc, nếu không phải lão Hầu gia nể mặt lão phu nhân, đã sớm đem hần đuổi ra khỏi nhà.”

“A, thật ra tính nết thiếu gia chỉ có chút cổ quái, Anh cô nương, cô sau này chỉ cần làm theo lời ngài ấy thì tốt rồi.....”

“Lão Hầu gia bình thường cũng rất ít quản, trước kia Nhiếp thiếu gia còn ở tại trong phủ, tiểu Hầu gia còn có thể nghe lời hần nói, về sau ngay cả Nhiếp thiếu gia cũng đi biên quan, không có người quản, khó tránh tính tình khó chịu một chút.....”

“Lại nói tiếp, thiếu gia cũng rất đáng thương, vừa sinh ra đã không có cha mẹ, hai năm trước trong lúc vô tình nghe thấy, mẹ ruột hần vì sinh khó mà qua đời,غمغم lại chịu nhiều đả kích! Từ đó về sau cũng không chịu sinh nhật.”

Anh Ninh một mặt nghe, một mặt trong tay không ngừng giúp đỡ Hà Hương, Tú Cúc cuốn chỉ, lại tùy ý hỏi chút chuyện bên trong phủ, ba người nói nói cười cười, thời gian cũng qua thật nhanh.

Một ngày nọ, đến lúc hoàng hôn, lại nghe bên ngoài “Vọng Trần Hiên” truyền đến giọng Bình An.

“Thiếu gia đã về rồi!”

Hà Hương và Tú Cúc nhanh buông đồ trong tay, đi đến nghênh đón tiểu chủ tử.

Vân Mặc bước vào đình viện, thân thể thon dài mặc cẩm bào màu trắng, tóc được quấn trâm ngọc, rõ ràng nhỏ hơn Anh Ninh hai tuổi nhưng đầu cao hơn nàng rất nhiều.

Khóe mắt hẹp dài của hần lạnh lùng quét về phía thân ảnh vàng nhạt tinh tế đứng ở cây cột cuối hành lang, bất động thanh sắc dưới đáy lòng hừ nhẹ một tiếng, không thèm nhìn nữa đi vào phòng.

12. Chương 12

Bữa tối Anh Ninh lại nhìn thấy tiểu Hầu gia mấy ngày chưa từng đối mặt.

Hần một mình một người ngồi trên bàn cơm thật dài, trên bàn theo thường lệ đầy đủ món ăn, sắc hương vị đều đủ, chỉ ngửi mùi thơm thôi đã làm người ta bụng đói kêu vang.

Vịt nướng hoa,nước sốt cá trích,súp, canh thịt cua..... Anh Ninh nhìn sơ vài lần, chỉ biết trong Hiên Viên Hầu phủ này đầu bếp không phải tây hóa, thậm chí phô trương có thể so với cung đình a!

Hà Hương và Tú Cúc hai người đứng một trái một phải,ân cần giúp tiểu Hầu gia chia thức ăn, vẻ mặt hần lại lạnh nhạt giống như không hợp khẩu vị, trước mặt có một cái chén lớn nóng hổi,cơm nấu bằng gạo tẻ bốc hương nghi ngút nhưng hần động cũng không động,vừa nâng mi mắt, nhìn chăm chăm một mâm đối diện.

Trong mâm đựng mấy chỉ bánh, trong sáng thuần khiết giống như đá thủy tinh, vừa thấy liền làm người ta thêm nhỏ dãi không thôi.

“Đó là cái gì?” Vân Mặc nháy mắt mấy cái,trong ấn tượng dường như cho đến hần chưa từng thấy món đó.

“Thiếu gia, cái đó gọi là ‘ bánh thủy tinh.’”

“Đem lại đây.”

“Dạ.” Tú Cúc chạy nhanh đến,để ở trước mặt Vân Mặc.

Hần kẹp lấy một cái, đầu tiên là đánh giá một hồi,sau mới đưa đến bên môi, há mồm cắn một ngụm.

Soàn soạt! Thật thứ này không chỉ có nhìn đẹp, vừa vào miệng liền biến lạnh, ngọt ngào vừa miệng, ăn ngon!

“Thiếu gia, bánh thế này thế nào? Mùi vị thế nào?” Hà Hương và Tú Cúc liếc nhau lẫn nhau, cười ha ha hỏi.

“Trong bếp khi nào làm bánh này rồi?” Hần rất nhanh ăn xong một cái, lại cầm lấy cái thứ hai.

“Không phải phòng bếp làm.”

“Đó là nơi nào làm?” Hần lại giải quyết xong một cái, ăn thật sự rất vui.

“Là Anh cô nương làm, nói là món ăn vặt ở quê hương, thức ăn trên bàn đều là phòng bếp trong phủ đưa tới,chỉ có món bánh này là chỗ ta làm ra.”

Hà Hương và Tú Cúc gặp chủ tử ăn rất vui vẻ, trong lòng cũng cao hứng,lúu rúu giới thiệu:“Người trong viện đều đã ăn qua, tay nghề Anh cô nương thật tốt, đúng rồi, lần trước ngài ăn chung dưa hấu kia cũng là Anh cô nương làm,hương vị rất đặc biệt,ngài nói đúng không?”

Nghe vậy Vân Mặc thiếu chút bị nghẹn, lập tức đem chiếc bánh mới cắn một nửa hợp với chiếc dưa đồng loạt quăng vào trong mâm, đựng cũng không, còn đem con người tức giận thẳng tắp quét về phía thiếu nữ ở ngoài cửa.

Chỉ thấy nàng một thân mặc một bộ y phục màu vàng nhạt cực đậm mạc,mái tóc đen nhánh dài đến tận eo,đơn giản quần lên thành búi tóc, chỉ có mấy sợi rơi xuống đầu vai, bình thường như vậy lại có thể làm cho hần chăm chú nhìn một hồi.

Nhìn cái gì?

Nhìn nàng, nhìn nàng đựng một chút nhần mày cười, nhìn mỗi nét mặt của nàng, mỗi một động tác, thậm chí trong xương phát ra thần nhiên, đều làm hần nhìn đến giận dữ.

Không sai, hần rất tức giận!

Tất cả mọi người đều quan tâm hần, chú ý hần, chỉ có nàng là không phải!

Về mặt lúc nào cũng giống như có điều suy nghĩ,thái độ lạnh nhạt căn bản là không đặt hần vào mắt,căn bản chính là xem thường hần!

Nghĩ đến đây, thiếu niên tức giận đẩy mâm, gầm nhẹ ra tiếng:“Lấy đi! Ăn không ngon.”

Trung thành và tận tâm các nha đầu nghe vậy lại sốt ruột, không biết tiểu tử tông này tại sao lại thấy không ngon.

“Thiếu gia, ngài có phải không khỏe nơi nào hay không? Có cần mời Tưởng đại phu đến đây xem mạch một chút không?”

“Những món này không hợp khẩu vị ngài sao? Nếu không để chúng tôi đổi lại cái khác?”

Đáng tiếc, Vân Mặc căn bản không mần đến, dù sao chính là không ăn, ánh mắt bốc hỏa luôn luôn trừng mắt thiếu nữ trầm tĩnh ngoài cửa.

Ngay cả Hà Hương và Tú Cúc hai người không nhãn lực cũng nhận thấy được tiểu chủ tử có gì là lạ, là bất đầu từ ngày Anh cô nương mới đến.

Ngày thường làm xằng làm bậy trên mặt tiểu Hầu gia luôn lộ nụ cười xấu xa, vài ngày nay nhưng vẫn sinh hờn dỗi, ngày cả cười đều lười nở nụ cười.

Cái này thật làm người ta không hiểu, nếu là không thích Anh cô nương tại sao lưu lại nàng? Nếu là thích người ta bộ dáng tại sao giống như gặp mặt kẻ thù? Nói nữa, bánh này rõ ràng rất ngon, ngài ấy không phải ban nãy ăn rất vui sao! Hiện tại thế nào lại mất hứng nha?

Các nha đầu không rõ, đành phải tiếp tục tận tình khuyên nhủ: “Ngài dùng một chút đi! Nếu không thân thể ngài làm sao chịu được?”

“Đúng đó thiếu gia, lẽ như đến tai lão hầu gia thì thế nào nha!”

“Nói không ăn là không ăn! Phiền chết người!” Ngữ khí Tiểu Hầu gia rất lạnh, hiển nhiên rất không kiên nhẫn.

Anh Ninh yên lặng đứng ở cửa, nghe thiếu niên phát cáu, phát giận, còn có lời nói nhỏ nhẹ, vô cùng kiên nhẫn khuyên giải an ủi của đám nha hoàn, trái tim lại sớm bay đến gần dăm về quê hương.

Một người dùng cơm là chuyện rất thê lương!

Có nhiều mỹ thực đặt tại trước mắt, lại không người chia sẻ chỉ sợ khiến người vô vị!

Nàng không tự chủ được nhớ tới cảnh tượng khi nàng ở trong nhà cùng mẫu thân, bọn đệ đệ ngồi vây quanh tám bàn tròn ăn cơm, tuy rằng chỉ có mấy món ăn gia đình lại hoà thuận vui vẻ ấm áp.

Mà mẫu thân, mấy năm liên tục cũng không quên đặt một đôi bát đĩa trên bàn cho phụ thân..... Ấm áp, nhớ thương, quan tâm, trộn lẫn thành một loại hạnh phúc, đó mới chính là hạnh phúc bên cạnh người nhà nha.

Nhưng mà thiếu niên này? Chỉ cô đơn một người.

Anh Ninh trong lòng rung động, không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua trong phòng, trùng hợp cùng một tầm mắt khác vừa vịn chạm nhau!

Nàng lẳng lẳng nhìn hắn, không kinh hoảng cũng không nhún nhường, ánh mắt hắn hung ác nham hiểm.

Rốt cục, môi mỏng thiếu niên giương lên, gọi nàng: “Ê, người lại đây!”

“Dạ.” Nàng theo lời thản nhiên đi tới, đứng ở bên cạnh bàn, cúi đầu nghe lời theo cách Hà Hương xưng hô với hắn: “Thiếu gia, ngài có gì phân phó?”

“Nhớ cô cũng không phải người ngu dốt, hắn là biết thiếu gia ta vì sao ăn không vô?” Hắn khiêu khích nhìn nàng chăm chú.

“Mời thiếu gia nói, Anh Ninh không biết.” Nàng bình tâm tĩnh khí đứng ở trước mặt hắn, không có chút sợ hãi.

Chính là loại vẻ mặt này, chính là loại ngữ khí này!

Nàng rõ ràng xem thường hắn, ở trong lòng lén cười nhạo hắn! Đêm đó hắn tưởng niệm mẫu thân, đau lòng khóc nức nở, người ngoài chưa từng thấy qua?

Ngoại trừ xú nha đầu!

Âm trầm liếc mắt nhìn nàng một cái, hần bỗng nhiên cười nhạo thành tiếng, “Bởi vì mặt cô quá xấu.....” Con người đen như băng tuyết lạnh khốc vô tình nhìn chằm chằm thiếu nữ trước mắt, thấy nàng nghe lời hần nói mà cúi thấp đầu, rũ xuống lông mi dài nhưng không có lên tiếng trả lời.

Đứng lên, tiến đến trước mặt nàng, từng chữ từng chữ, nặng nề nói: “Nhìn thấy người xấu như cô..... ta, không, thể, nuốt!”

13. Chương 13

Thời gian rất lâu sau, nàng đều nghiêm mặt cúi đầu xuống, không nhìn rõ lắm rốt cuộc có rơi nước mắt hay không.

Hà Hương cầm đĩa ô kim, Tú Cúc nâng cái đĩa bạch ngọc, không đành lòng vừa lo lắng liếc nhau, nữ hài tử ai không thích xinh xắn đẹp đẽ? Bị tiểu chủ tử ngay trước mặt nói mình xấu, người đó cho dù kiên cường đến đâu cũng chịu đã kích!

Nhưng tiểu chủ tử làm sao có lòng đồng tình? Chỉ sợ hần chỉ biết bỏ đá xuống giếng, thừa cơ truy kích! Anh cô nương thật đáng thương, tiểu hầu gia tại sao không thích nha?

Thực hiển nhiên Vân Mặc cũng quyết định như vậy, cho nên hần một lần nữa ngồi trở lại vị trí, lại thay đổi dùng giọng bảy phần tiếc hận, ba phần hấp dẫn nói với nàng: “Bất quá cũng không phải không có biện pháp, ta nghe nói trong cung có một loại bí dược, có thể làm vết bớt trên mặt cô biến mất, cô có muốn thử không?”

Con người như ngọc lưu ly dường như phiếm ý cười lạnh lùng, nháy mắt nhìn chằm chằm nàng, hần đã tính toán trước đắc ý dào dạt, hần cũng không tin nàng không động tâm!

Đầu tiên là ác độc cho nàng một cái tát, sau đó lấy ra một viên thuốc tảo dụ dỗ nàng, dụ hoặc nàng nhảy vào cái hố hần vừa mới đào.

Nếu nàng gật đầu nói “Muốn”, như vậy hần lập tức đi ra bên ngoài tìm chút thuốc nước lộn xộn, thuốc mỡ cho nàng thay đổi sắc mặt, làm cho nàng trở nên càng xấu! Có lẽ hần cũng sẽ trực tiếp nói với nàng “Ngu ngốc, làm gì có loại thuốc đó? Thiếu gia ta lừa ngươi thôi!”

Nàng hết lòng nhưng sau khi biết được mình bị lừa dối, nhất định sẽ lộ ra vẻ mặt thất vọng?

Nghĩ đến đây, Vân Mặc toàn thân đều hăng hái.

Quả nhiên, không để cho hần chờ lâu lắm, nàng liền mở đôi môi đỏ mọng.

Ngữ khí bình tĩnh trước sau như một, nghe vào trong tai Vân Mặc lại không có nửa điểm đau lòng.

Nàng nói: “Thân thể là do cha mẹ sinh ra, không dám phá hoại!.. Anh Ninh cũng không cảm thấy bản thân xấu nơi nào, cũng không muốn đi thay đổi cái gì, đa tạ thiếu gia lo lắng.”

Trong phòng thật im lặng, không khí đọng lại, chỉ cần chạm một chút sẽ nổ tung.

Hà Hương và Tú Cúc khần trương không dám thở mạnh, tuy rằng các nàng rất bội phục sự can đảm của Anh cô nương nhưng theo bản năng cảm thấy Anh cô nương nói lời này không đúng chỗ, nhưng các nàng nhìn thấy sắc mặt chủ tử rõ ràng trầm đi.....

Một đôi ngọc lưu ly nháy mắt bay đi tan xương nát thịt, tiếp theo hần đưa tay chỉ ra ngoài phòng, giọng nói tức giận quả thực làm người ta sợ hãi, “Cô ra ngoài cho ta! Ta không muốn lại thấy cô!”

Hà Hương vạn phần sốt ruột, nếu Anh cô nương lúc này có thể cầu xin tha thứ, tiểu chủ tử hần là sẽ nguôi giận? Anh cô nương tuy rằng tới nơi này không lâu, nhưng khí chất này, tính tình kia, kêu ngạo ngay cả nhiều tiểu thư quan lại so ra kém xa.

Nhưng tâm cao khí ngạo thế nào dù sao cũng là hạ nhân nha! Vì sao không thể nhường một chút?

Tú Cúc lại là không hiểu, tiểu chủ tử tính tình tuy rằng không thể nói tốt nhưng cho tới bây giờ chưa thấy qua hần phát hỏa lớn, cho dù trong phủ một ít đồn đại bàn luận gia cảnh hần, khi đến tại hần cũng chỉ cười không để ý.

Nhưng hôm nay..... Là ngày gì ?

Hai người ở một bên liêu mạng nháy mắt với Anh Ninh, muốn nàng nói vài câu lời hay, không ngờ nàng lại vô cùng lưu loát xoay người, bước chân nhẹ nhàng hướng ra phía ngoài mà đi, trên mặt thậm chí không có nửa điểm kinh hoàng hoặc là ủy khuất.

Nhưng thật ra tiểu chủ tử cho tới bây giờ cũng không bị chọc tức, như là bị hành động của nàng làm kinh ngạc, khuôn mặt tuấn tú xanh mét, ngay cả môi cũng run rẩy.

Một khoảng thời gian sau tiểu Hầu gia nảy sinh ý ác độc nói không muốn thấy nàng, Anh Ninh cũng thấy nhẹ nhàng, thật tự giác tránh xuất hiện ở trước mặt tiểu bá vương, càng không ở trong phòng thờ dài thờ ngắn, không phải đi trong vườn thì giúp đỡ Hà Hương đến nhà kho lấy đồ.

Có một lần vừa đưa quần áo mùa đông đến “Khiên Y Phường”, lại còn thực khéo gặp Hách quản sự, tục ngữ nói: “Đầu hồi sinh, nhị hồi thực”, hai người rất nhanh quen thuộc, có đôi khi còn cùng nhau tán gẫu vài câu việc nhà.

“Hách quản sự, có chừng mấy ngày không gặp ngài.” Nàng cười khanh khách mở miệng chào hỏi trước.

“Đúng, Anh cô nương gần đây khỏe không? Ở chỗ tiểu Hầu gia có quen chưa nha?” Hách quản sự quan tâm hỏi.

“Ừm, nơi đó tốt lắm.” Nếu vị tiểu Hầu gia kia đừng để sắc mặt khó coi với nàng, nàng đại khái sẽ cảm thấy rất tốt.

“Vây là tốt rồi.” Hách quản sự nghe xong rất cao hứng.

Nàng thấy vẻ mặt hân hoan, hân thiết hỏi: “Ngài đang vội đi chỗ nào sao?”

“Cây đào ở phủ thành đông bị ngã, cây mận mùa hạ lại hay có sâu, cho nên hiện tại thừa dịp sắp qua mùa đông, nên nhanh chân dọn dẹp dự phòng một chút.”

Nàng tò mò hỏi: “Trong phủ thành đông?”

“Đúng, đó là phủ của một quản sự Ngự Thiện Phòng trước kia, về sau bị kê biên tài sản, bởi vì cảnh trí nơi đó hoàn toàn khác lạ, lão Hầu gia vô cùng thích cho nên tìm hoàng thượng xin bằng được, hàng năm mùa hè có thể qua bên đó ở vài ngày.”

“Thật vậy không? Không biết cảnh vật ra sao?”

“Bên trong có nhiều cây ăn quả loại, còn có nhà tranh, mảnh đất trồng rau, nhưng cũng bởi vì cây nhiều mà muỗi cũng đặc biệt nhiều.”

“Hách quản sự, ở quê ta có diệu pháp diệt muỗi, ngài có thể thử xem xem.”

Hách quản sự tò mò hỏi: “Thực sự? Đó là diệu pháp gì?”

Anh Ninh êm tai nói tới: “Đem một ít cây ngải phơi khô, sau đó bện thành dây thừng, cách một thời gian đốt dưới tàng cây là được.”

Hách quản sự trong lòng vui vẻ, “Biện pháp này rất hay! Ta sẽ thử xem xem, không bằng..... mời cô nương ngày nào đó có rảnh, theo qua ta qua bên kia xem ta làm có đúng cách không?”

“Được.”

Thiếu nữ cười rộ lên, mắt hạnh trong suốt lóe lên một tia thông minh.

“Vọng Trần Hiên” trận chiến tranh lạnh này, là Vân tiểu Hầu gia khơi mào trước, kiềm chế không được bại hạ trận cũng là Vân tiểu Hầu gia.

Hôm nayhoàng hôn,vừa dùng bữa tối xong, Bình An đã bị chủ tử phái tới gọi Anh Ninh qua.

Anh Ninh đang định dùng cơm ở trong phòng mình, chợt nghe Bình An ở bên ngoài gọi: “Anh cô nương, Anh cô nương! Thiếu gia gọi cô đến!”

14. Chương 14

Khụ! Không biết tiểu ma vương kia lại nghĩ ra biện pháp gì đối phó nàng.

Anh Ninh đáp lại, buông bát đĩa xuống sau lại rửa tay, sửa sang lại một chút mới ra khỏi phòng.

Bước vào phòng chủ tử, mới vừa vào thư phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vân Mặc đang ngồi trước án bằng gỗ đàn hương.

Vân Mặc đang cúi đầu nhìn một bức tự trục, vô luận nhìn từ góc độ nào, hẳn đều là thiếu niên tuấn tú, đáng tiếc tính tình lại cổ quái không dễ thân cận.

Nghe thấy tiếng vang hẳn liền lập tức ngẩng đầu lên, vừa thấy nàng đến ánh mắt nhất thời sáng ngời, không tự chủ được ngồi nghiêm chỉnh, rất nhanh thu hồi tầm mắt.

Tại trong nháy mắt kia, Anh Ninh khẳng định, hẳn nhìn đến nàng tuyệt đối không có hảo ý..... Cái gã Cửu lão gia cũng không có hảo ý, bởi vì đáy mắt tất cả đều là trần trụi đáng khinh.

Nhưng thiếu niên mười bốn tuổi này tuyệt đối không có ý tứ kia, chẳng qua giống như thấy được món đồ chơi cho nên nóng lòng muốn thử thử trần ngập khiêu khích đó.

Bước chân nhỏ vun, nàng nhẹ nhàng đi đến phía trước cúi người làm lễ, thiện ý không nhắc tới xung đột lúc trước, chỉ hỏi: “Thiếu gia, gọi Anh Ninh đến là có gì phân phó?”

Vân Mặc đương nhiên cũng là người thông minh, vẻ mặt mặc dù biếng nhác, một đôi con ngươi đen đầy tinh thần nhìn chằm chằm nàng: “Nghe Hách quản sự nói cô biết chứ?”

“Đúng.” Nàng gật gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, ta hôm nay được một thứ tốt đưa cô nhìn một chút.” Nói xong hẳn đem bức tranh chữ kia đến trước mặt nàng.

Hắn tuổi không lớn lại bướng bỉnh, bình thường cũng xưng hai nha đầu lớn hơn một tiếng “Tỷ tỷ”, nhóm bà tử được một tiếng “ma ma”, duy nhất đối với Anh Ninh không gọi như vậy, luôn là “cô” đến “cô” đi, vênh mặt hất hàm sai khiến một chút cũng không đem nàng để vào mắt.

Anh Ninh mặc dù không thấy quái, lại cảm thấy hôm nay ngữ khí tại sao khiêm tốn như thế đúng là khó được.

Anh Ninh đưa tay tiếp nhận, chậm rãi mở ra, liếc mắt một cái thì đã biết được, cuốn tự này được người đời xưng là “Thư tiên” Phạm phu nhân sở thư “Cửu Cung Sơn mộ chí”.

Khó có được “Cửu Cung Sơn mộ chí” đúng là bút tích thực, cũng không biết tiểu Hầu gia này tìm ra ở đâu.

Môi đỏ mọng khe cong, ngón tay tinh tế mơn trớn cuốn tự như là ở trong đó tìm thấy bóng dáng cổ nhân ngày xưa.

Sau một lúc lâu, Anh Ninh mới ngẩng đầu, nhìn về phía Vân Mặc đang nhú mày nhìn chằm chằm chính mình, nhẹ giọng hỏi: “Thiếu gia muốn tập viết?”

Vân Mặc nhú mày, “Không được sao?”

“Đương nhiên được.” Nàng đối với thiếu niên nhỏ hơn mình hai tuổi này giống như đệ đệ đang làm nũng với mình, gương mặt đều là kiên nhẫn hoà nhã, “Không biết thiếu gia có từng nghe qua câu chuyện Phạm phu nhân tập viết không?”

“Cái gì?” Sắc mặt Vân Mặc cứng đờ, “Đó là chuyện gì?”

Không có, chưa từng có người kể chuyện này cho hắn.

Hắn thuở nhỏ không có cha mẹ, tổ phụ bận rộn quốc gia đại sự, thầy dạy học luôn nơm nớp lo sợ nói không xong “[chi, hồ, dã, dã]”, học sĩ trong cung nói thao thao bất tuyệt chuyện hẳn không thích nghe.

Chỉ có nàng kể chuyện cho hắn, trong lỗ tai nghe giọng nói êm dịu của nàng Vân Mặc trong lòng đột nhiên có một tư vị không thể nói rõ.

“Phạm phu nhân khi còn bé tập viết, chính là tập viết ‘Thiên Tự Văn’, từ ‘Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang’ viết đến ‘Vị ngữ trợ giả, yên tai hồ cũng’, viết một ngày mười bận, đối với chuyện nhất bút nhất họa cho tới bây giờ đều không qua loa, nếu có một chút không phù hợp tâm ý nhất định năm lần bảy lượt sửa lại, không sợ phiền toái cho nên thư pháp của nàng mới có thể càng ngày càng tinh xảo, rốt cục tự thành một trường phái riêng.”

“A, thì ra như thế?” Hân kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng ngũ vị tạp trần.

“Đúng vậy.” Anh Ninh cười nhẹ, “Thiếu gia thích tập viết, đây là chuyện tốt, nhưng không thể nóng lòng cầu thành, thiên ‘Cửu Cung Sơn mộ chí’ này quá mức tinh diệu, đọc sơ học giả không bắt được trọng điểm, ngược lại dễ dàng sai lầm.”

Lấy tay bắm cằm dưới, ánh mắt thiếu niên nhú lại, “Vây cô nói xem, tự này tinh diệu thế nào?”

“Thiên tự này, luận điểm họa nhìn quanh rất ăn ý, biến hóa khéo léo, bút hoa chịu đựng thăng trung gấp khúc; Luận về chữ, ngoài chặt trong lỏng, túng thế cướp lấy, chú ý biến hóa, phiêu dật như tiên, cũng không uống Phạm phu nhân được gọi là ‘Thư tiên’.” Anh Ninh một mặt nói, một mặt thưởng thức tự này, trong lòng thật sự thích, đề tài lại bỗng nhiên vừa chuyển: “Bất quá, theo nô tỳ thấy, tiểu Hầu gia tuổi còn nhỏ không bằng trước học một thiên khác như ‘Hoàng Phủ lâm bi’, mới có thể dễ dàng bắt đầu.”

Thiếu niên nghe đến nồng nhiệt, đang nghe đến câu cuối cùng kia, phút chốc xé môi cười, trong tươi cười bỗng nhiên tràn ngập mùi nguy hiểm.

“Cô nghĩ sai rồi.”

Anh Ninh ngẩng đầu nhìn hân.

“Bên trong này bút pháp xác thực khó có thể nắm giữ, ta tuổi so với cô nhỏ hơn, không bằng cô trước viết thử một lần, để cho ta xem có khó học không.”

Dụng ý Của hân thì ra là thế, Anh Ninh bưng tỉnh đại ngộ, trên mặt cũng không thay đổi, nhẹ giọng nói: “Đã là như thế này, Anh Ninh tuân mệnh.”

15. Chương 15

“Dứt khoát viết liền bây giờ đi, nơi này bàn cũng có, giấy và bút mực cũng có, không cần về phòng cô.” Khuôn mặt tuấn tú phát ra tiếng cười thoải mái, hồn nhiên như tiểu hài nhi, nụ cười tinh thuần tuyệt không lạnh như băng càng không có nửa điểm tạp chất, tràn ngập chờ đợi làm người ta không thể cự tuyệt.

“Ta rất thích cuốn tự này, muốn sớm ngày luyện tốt để sớm viết đưa người đem đến biên quan cho Nhiếp đại ca nhìn một cái.”

“Dạ, thiếu gia.” Nàng không có chần chờ liền vui vẻ lĩnh mệnh, ngồi chồm hổm bên cạnh, cụp đầu xuống, ngón tay nhẹ nhàng kéo ông tay áo lên, lộ ra một bàn tay thon dài trắng nõn như tuyết, tư thái tao nhã nghiêng lên mực.

Con người đen nhìn chăm chăm cặp ngọc thủ kia, như là cảm hận tim mình đập loạn, thiếu niên chớp cái quay đầu dời tầm mắt, trong miệng lại hỏi: “Khi nào thì có thể viết xong? Hai canh giờ đủ không?”

“Có thể.” Động tác ngón tay vẫn chưa ngừng, nàng chậm rãi chấm mực viết trên thiên giấy trắng.

Trong không khí nhàn nhạt hương thơm làm thể xác lẫn tinh thần nàng yên tĩnh, hơn nữa lại là làm chuyện mình thích, cánh môi hồng nhuận hơi hơi nhướn lên.

Dáng vẻ tao nhã đoan trang của nàng, sợi tóc đen nhánh phủ lên gò má tuyết trắng, dưới ánh đèn dung nhan tuy có chỗ thiếu sót, nhưng lại thanh lệ không thể nói, Vân Mặc không khỏi thất thần.

Trong hoàng cung, trong kinh thành, nữ nhân quốc sắc thiên hương, nữ nhân tư thế oai hùng hiên ngang, nữ nhân khẩu phật tâm xà, nữ nhân động lòng người..... Nhiều đến giống như hoa đập vào mắt, hân nhìn thấy nhưng mà không hiểu sao thấy không mắt bằng nàng? Nói nữa nàng không chỉ là đầu bếp nữ sao?

Cho dù là các vị tiên sinh chuyên về thư pháp, cũng phải mất hơn ba canh giờ, một tiểu đầu bếp nữ lại chỉ cần hai canh giờ?

Hừ, ba hoa đi!

Tầm mắt nghi hoặc của thiếu niên dời đi chỗ khác, cứng rắn ép chính mình thu hồi tò mò và chất vấn theo trên mặt thiếu nữ.

Trăng non dần dần lên tới trời cao, chao đèn bằng vải lụa ánh nền bên trong vẫn như cũ sáng ngời.

Thiếu niên ngồi sau án kỷ đọc sách, hay hay ngẩng đầu nhìn trộm nét bút mạnh mẽ như bay của thiếu nữ, căn bản không tính tâm ôn tập những bài sư phụ dạy hôm nay, hai đầu lộ ra tình kết ngay cả chính mình cũng không biết.

Mà Anh Ninh..... Quả thực là say mê trong đó!

Rốt cục hạ bút, Anh Ninh nhẹ nhàng thở dài một hơi, đem bút gác qua trên kệ, đem tờ giấy Tuyên Thành tràn ngập chữ đầy tới trước mặt thiếu niên tim đập mạnh và loạn nhịp, “Thiếu gia, nô tỳ đã viết xong, cáo lui trước.”

Còn không đến hai canh giờ nha! Tiểu đầu bếp nữ đang hù hấn sao?

Vân Mặc hơi hơi nhú mày, hồ nghi nhìn theo nàng đi ra ngoài, thẳng đến thân ảnh mảnh khảnh biến mất ở ngoài cửa hần mới thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn về phía trên bàn, thoáng chốc sửng sốt.

Chỉ thấy trang giấy tuyết trắng tràn ngập chữ viết thanh lệ xinh đẹp, hần càng xem càng ngạc nhiên, nhìn kỹ sẽ phát hiện tuy rằng do nữ tử viết, nhưng tự này mỗi một chữ đều xuất từ “Phạm thể”, so le chẳng chệch, lớn nhỏ biến hóa, trong tĩnh có động.

Không khỏi làm người ta lú lẫm, một tiểu đầu bếp nữ rốt cuộc làm sao viết được như vậy!

Ánh mắt thán phục rơi vào câu cuối, nàng thể nhưng ở dưới viết bốn câu thơ ngắn: “Quân tử thận sở lí, tiểu nhân đa sở nghi, ni phủ chí thánh hiền, do vi khuông sở mi.”

Cho dù Vân Mặc đọc sách không nhiều, hần cũng hiểu được nàng đang châm chọc hành vi tiểu nhân của hần, lập tức một cổ oán hận đánh đến, oán hận đem tờ giấy kia vò lại một viên, dùng sức ném lên trên đất, nghiêng răng nghiêng lợi khẽ gọi một tiếng: “Nhan, Anh, Ninh!”

Trên bầu trời chỉ chít đầy sao, đêm đã tiệm thâm, các nha đầu tuổi còn nhỏ gật lên gật xuống buồn ngủ, chỉ có Hà Hương và Tú Cúc lo lắng canh giữ ở ngoài thư phòng, thấy nàng đi ra cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Anh Ninh và hai người nói mấy câu liền ra khỏi phòng, cuối mùa thu gió thổi vào có chút lạnh lẽo, nàng rung mình một cái, không khỏi ôm chặt áo, bước nhanh về phía phòng ngủ của mình.

Nàng không đoán được quan hệ của nàng và tiểu Hầu gia sẽ biến thành như vậy, hần một mực tìm nàng gây rối!

Nói nhục nhã, cố ý làm khó, rõ ràng thiếu niên kia không thích nàng.

Một đêm kia, nàng từng nghĩ tới thiếu niên khóc thút thít kia có thể là người trong phủ, cũng có khả năng chính là tôn tử trong Hiên Viên Hầu.

Nàng vốn cho rằng thiếu niên phá phách cũng là tùy hứng, có cố ý, có chống đối, cần phải có người khuyên giải, nàng nguyện ý làm người đó.

Bởi vậy khi nàng đứng ngoài cửa nghe hần cam đoan với Hà Hương, Thu Cúc, trong lòng không khỏi rất cao hứng đến không có suy nghĩ lỗ như bị hần phát hiện hần nhìn lầm “Tiên nữ tỷ tỷ”, hần có thể giết mình hay không, có thể tức giận hay không?

Thậm chí nàng còn ôm tâm lý may mắn, có lẽ hần không nhận ra mình đâu!

Không dự đoán được là, hần chẳng những nhận ra nàng, còn chuyển thành thù!

Thật ra thì thân là tôn tử duy nhất của lão Hầu gia, người thừa kế duy nhất Hiên Viên Hầu phủ, Vân Mặc thật ra cũng rất bận.

Ban ngày hấn phải vào cung cùng hoàng tử, thái tử, học tập cưỡi ngựa bắn cung, sau khi hồi hầu phủ, còn phải vất hết óc nghĩ kế làm khó dễ nàng.

Trong chốn này trước sau bị ếch, con cóc, rắn hạ cổ đến, thậm chí có một lần còn có một con rùa chậm rì rì, nàng nhìn con vật nhỏ rụt cổ kia liền cười khế.

Lại nói tiếp, còn phải cảm tạ Diễm di nương kia.

16. Chương 16

Một năm trước Diễm di nương được Giản quốc công đưa cho Hiên Viên Hầu, là nữ tử phong nguyệt lẳng lơ trong thiên hạ, đủ mị, đủ phóng túng, đủ uốn éo, nhưng cũng là người không đủ đầu óc.

Nữ nhân này nếu chỉ là không đầu óc thì cũng thôi, đại đa số nam nhân không sinh ghét với việc này còn đem đó trở thành một loại việc vui. Nhưng nếu xuẩn ngốc đến không biết họ tên là gì, vậy mười phần làm người ta sinh ghét.

Diễm di nương chính là loại nữ nhân này.

Có thể dùng hai chữ để hình dung người không đầu óc như nàng chính là khinh cuồng!

Mà không hiểu vào một ngày nào đó, nàng được đại phu chẩn ra bản thân mang thai.

Đây chính là cốt nhục lão Hầu gia! So với tiểu Hầu gia tính tình cổ quái kia thì huyết mạch này thân thiết hơn.

“Mẫu bằng tử quý” Bốn chữ này dự báo tương lai nàng vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay, cảm y ngọc thực, nàng muốn bao lâu rồi cực chờ mong đến ngày này.....

Diễm di nương kích động vạn phần, nhanh chân thẳng đến Nam An tự thắp hương.

Cũng liền theo ngày đó, Diễm di nương luôn bị người trong hầu phủ chán ghét, giá trị con người đột nhiên tăng gấp trăm lần.

Tặng lễ, vượt môn ngựa, liên lạc cảm tình..... Không chỉ có người cao thấp trong phủ, còn có một ít thê thiếp quan viên cũng đáng môn bối phủng, nghiêm nhiên cho nàng là nữ chủ nhân tương lai của Hiên Viên Hầu phủ.

Tin vui nhanh chóng truyền ra ngoài kinh, lão Hầu gia nghe nói sau chỉ là cười cười, cái gì cũng không nói, không biết nội tâm rốt cuộc là vui hay là không vui, bất quá tuổi trên năm mươi còn có con nối dõi, là nam nhân đều là hưởng thụ!

Duy nhất không đem Diễm di nương để vào mắt, chính là tiểu ma vương trong phủ kia.

Ban đầu hấn coi nàng như không tồn tại, hiện nay vẫn như cũ xem nàng như không khí, chưa bao giờ để mắt nhìn nàng. Diễm di nương mỗi khi nghĩ đến liền hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Càng là không cam lòng càng là muốn không thể buông tha, đối chọi gay gắt, chẳng sợ đụng vào đầu rơi máu chảy!

Cuối thu không khí trong lành, buổi trưa, một thân tơ lụa Diễm di nương sai nha hoàn đón khách trong vườn, trong vườn hoa đủ loại hoa cúc nở rộ, mấy cơ thiếp quan viên tụ tập lại đây, vừa thưởng cúc vừa bàn việc nhà.

Vì khoe khoang địa vị chính mình trong phủ này, Diễm di nương ra lệnh một tiếng, nhưng lại kêu nha đầu các phòng, nhóm quần sự gom lại trong vườn, học đòi văn vẻ cùng nhau thưởng hoa.

Khách bên trong đều là tiểu thiếp không hiểu chuyện, bộ dáng ngày thường ngả ngớn cùng xuất thân Diễm di nương mười phần tương tự, cho nên vô cùng hợp ý, nói xong liền tán gẫu tạo hóa của mình.

Một người mở miệng nói: “Ôi, Diễm tỷ tỷ thật đúng là hảo phúc khí có con nối dõi, vị trí phu nhân Hiên Viên Hầu phủ này còn không chính là của tỷ tỷ sao?”

Một người nghe xong vui cười nói:“Hâm mộ sao? Cô còn không mau chút nghĩ biện pháp, chỉ cần lão gia nhà cô hàng đêm cách không được cô, không phải tự nhiên sẽ mang thai?”

Hai nữ nhân vừa nói vừa giễu cợt lẫn nhau,nghe được Diễm di nương và các tiểu thiếp khác cũng che cái miệng nhỏ nhắn cười, hai người lại uống chút rượu, rõ ràng đem chuyện phòng the giữa nam nữ mang lên mặt bàn tán gẫu, các nha đầu chưa xuất giá đứng bên cạnh nghe được mặt đều đỏ.

Chẳng qua đang cao hứng,một người tiểu thiếp trong đó liếc mắt một cái liền nhìn đến người mới từ phủ ngoại trở về, Vân Mặc bước vào khoanh tay đứng trên hành lang.

Tuần tú thiếu niên mặc tử bào,ngang thắt lưng đeo một miếng ngọc, cổ áo và cổ tay áo đều do lông chồn bạc làm thành,khuôn mặt kia cũng quá tuấn đạt.

Nam nhân tuần tú như vậy nữ nhân nào nhìn thấy cũng nhịn không được tim đập thành thịch.

Đều nói tỷ muội yêu xinh đẹp, huống chi đối phương là nam tử trẻ tuổi tuần tú như vậy!

Tiểu thiếp kia thấy Vân Mặc một đôi mị nhãn nhìn thẳng qua, lập tức sẽ không quên người ta để ý hay không chớp mắt đi tới,“A,đây không phải tiểu Hầu gia sao? Đang ở chỗ nào về nha?”

Vân Mặc xưa nay cũng không để ý tới đám nữ dân này,tuần nhan lạnh lùng,bước chân cũng là nửa điểm không ngừng,lại trong lúc lơ đãng bỗng nhiên nhìn đến thân ảnh một nha đầu đứng bên cạnh nhóm quần sự, lượn lờ thướt tha, kia không phải Anh Ninh thì là ai?

Nàng tại sao ở nơi này giúp vui?

Thiếu niên hơi sững sốt,bước chân liền dừng lại,tiểu thiếp kia nghĩ lầm thiếu niên cố ý dừng lại vì nàng,cảm thấy mừng rỡ,nhân cơ hội kéo lấy ống tay áo của Vân Mặc, một tay bưng chén trà, cười xoay thân ngăn trở đường đi Vân Mặc,” Ai nha, tiểu Hầu gia nha,làm sao không để ý tới người ta? Đã đến đây, không bằng ngồi xuống uống vài chén đi!”

“Buông tay.” Vân Mặc lạnh lùng phun ra hai chữ, không lưu tình chút nào bỏ tay nàng ra, mặt tiểu thiếp kia lập tức đỏ lên.

“A, tiểu Hầu gia e lệ?” Một tiểu thiếp khác không biết sống chết,cũng cười hi hi đi lại:“Người người đều nói thiếu tướng quân Phù gia ngày thường tuần tú, theo ta thấy, tiểu Hầu gia chúng ta và thiếu tướng quân Phù gia tương xứng,chẳng qua là không biết tiểu thư nhà nào có phúc có thể xứng đôi ! Đúng rồi, nghe nói quận chúa của Thích thái sư rất hợp ý tiểu Hầu gia, có phải hay không?”

Vân Mặc nghe vậy sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng trách mắng:“Người nói bậy bạ gì đó?”

“Ôi,tức giận như vậy làm gì nha? Chúng ta là khách Diễm di nương!” Tiểu thiếp kia thấy tiểu Hầu gia bị chọc phát hỏa,liền bĩu môi đưa Diễm di nương ra, còn không biết trời cao đất rộng nói:“Chờ lão Hầu gia từ kinh ngoại trở về, giúp đỡ Diễm di nương làm chính thất, tiểu Hầu gia này phải gọi nàng một tiếng ‘Nãi nãi!’”

Trong cả phủ,ai không biết tiểu Hầu gia và mấy vị bà cô này không hợp?

Đám người Hà Hương nhất thời thở hắt vì kinh ngạc,cảm thấy thẳng kêu không tốt, e sợ bọn họ trở mặt cho nên chạy nhanh hướng bên kia, Anh Ninh suy nghĩ, cũng đứng dậy theo đi qua.

Vân Mặc chán ghét nhìn mắt nữ nhân kia,trong miệng lại lấy một giọng điệu khinh thường nói chuyện cùng mĩ mai miệng,trầm giọng phun ra lời nhục nhã nói:“Khó trách nói một ngọn núi toàn là hồ ly lẫn nhau đều là tối tệ, không có gì khác biệt, quả nhiên là vật,cùng,một,loài.”

Lời này vừa nói ra lập tức đã kích tất cả mọi người, đặc biệt đem Diễm di nương kia tức giận đến cả người phát run.

Xú tiểu tử này thật sự là không coi ai ra gì! Trước kia không đem chính mình để vào mắt, nàng có thể nhịn! Nhưng hôm nay thì không được!

17. Chương 17

Trong bụng nàng là ai?

Là con của lão Hầu gia!

Nói lý lẽ, xú tiểu tử này còn phải kêu một tiếng “Thúc thúc”! Dựa vào cái gì trước mặt người ngoài không chừa nàng chút mặt mũi?

Diễm di nương càng nghĩ trong lòng càng hỏa lớn, lúc này vỗ cái bàn đứng lên, chỉ vào Vân Mặc hất khẩu mắng: “Người cho là chính mình xuất thân cao quý bao nhiêu? Mẫu thân của người còn không bằng tên nha đầu dê tiện, hao tổn tâm cơ câu dẫn chủ tử mới có người! Đáng tiếc .. đáng tiếc, có vận may lại không có mệnh, còn không phải sinh người bị người khắc chết sao!”

“Diễm di nương! Đừng nói lung tung!” Lời của nàng làm cho Vương ma ma cũng bị dọa ngây người.

Nữ nhân này không phải là điên rồi sao?

Thân thế mẹ ruột Tiểu Hầu gia ở trong Hiên Viên Hầu phủ là một đề tài cấm kỵ, không ai dám nhắc tới? Hôm nay không chỉ nói trước mặt tiểu Hầu gia, còn nói được rõ ràng!

Hơn mười ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn Vân Mặc, tại trên mặt thiếu niên mười bốn tuổi kia thể nhưng có một loại ác ngược tàn nhẫn, bởi vì đáy mắt như có hỏa hừng hực thiêu đốt, lại như hải triều sóng lớn mãnh liệt, tùy thời có thể đem người cắn nuốt.

Ai cũng không dám nhìn biểu cảm trên mặt tiểu Hầu gia, các nín thở ngưng thần, nhưng lại không dám phát ra nửa điểm tiếng vang.

“Các người giả ngốc cái gì? Chuyện này ai không hiểu được? Còn sợ nói cái gì!”

Diễm di nương vẫn cứ kêu gào: “Một cái nha hoàn cũng vọng tưởng làm thiếu phu nhân Hiên Viên Hầu phủ? Thật sự là si tâm vọng tưởng, lão Hầu gia căn bản là không thừa nhận nàng, cho dù chết cũng không phải không có danh phận sao!”

Con người triệt để kết một tầng băng, trên trán Vân Mặc nổi đầy gân xanh, dư quang khóe mắt lại theo bản năng tìm thân ảnh kia phát hiện nàng nhú lại tú mi, lẳng lặng nghe, mũi thẳng thần môi mỏng mím chặt lại.

Nàng nghe được, nàng nghe được! Nàng về sau sẽ càng thêm coi thường hắn!

Được, được lắm.....

Thật sự rất tốt!

“Có vận mất mạng?” Hắn lạnh lẽo nở nụ cười thanh, nhìn chằm chằm nữ nhân không biết sống chết kia, trong giọng nói tràn ngập ác độc: “Lời này nói thật rất hay.”

“Người có ý gì?” Diễm di nương bất kể mọi việc kêu gào nói: “Người đem mọi việc nói rõ ràng! Cho dù Hầu gia trách tội, chúng ta cũng phải nói lý lẽ!”

“Không có ý gì.” Hắn giận dữ cười, chậm rãi nói: “Ta chỉ là muốn nhìn xem, người có thể rơi vào kết cục không vận cũng mất mạng hay không.” Dứt lời phẩy tay áo một cái, xoay người liền nghênh ngang mà đi.

“Người người người..... Người nói cái gì?” Diễm di nương trong lòng cả kinh, giọng hỏi lại đầy vẻ chất vấn: “Người muốn làm cái gì? Muốn hại mẫu tử ta sao? Người đừng quên, trong bụng ta là huyết mạch gia gia người!”

“Hại người?” Vân Mặc vừa đứng đi đến bên cạnh Anh Ninh, nghe vậy hắn hơi hơi sườn thủ, môi mỏng lóe một tia cười lạnh, vô cùng hèn mọn nói: “Thật hay giả cũng chưa biết rõ ràng, hại người cái gì? Nói nữa, ta cũng không muốn làm bẩn tay.”

Mắt thoáng nhìn, phát hiện Anh Ninh chính không hề chớp mắt xem chính mình, liền mất tự nhiên ngẩng đầu, mắt cũng không nhìn nàng, trong giọng nói lại tựa hồ có chút dỗi: “Các người còn không trở về? Ở lại đây xem náo nhiệt cái gì?”

Hà Hương và Tú Cúc nghe vậy chạy đến, đang muốn đi theo chủ tử về “Vọng Trần Hiên”, sao biết phía sau Diễm di nương càng nghĩ càng giận, càng tức càng sợ, càng sợ, vừa quay đầu lại nhìn thấy một nha đầu nâng một cái chén ngọc trên mâm gỗ, cầm lên, hung hăng ném về phía Vân Mặc.

Trong nháy mắt kia, động tác Anh Ninh chính là theo bản năng..... Bởi vì nàng không kịp nhắc nhở hần cẩn thận, hai tay đã không tự chủ được đem thiếu niên bên người đẩy ra, tiếp theo liền nghe thấy “Ầm” một tiếng trầm đục, cái chén cứng rắn kia vừa vọt đập trúng cái ót của nàng.

Mấy đạo kinh hô vang lên ở bốn phía, có chất lỏng ẩm áp tựa hồ chậm rãi chảy trên trán ra, dọc theo gáy ngọc lan tràn xuống.....

Anh Ninh đưa tay lên, chạm đến một mảnh thấm ướt, nàng nghĩ không xong rồi, nhất định là chảy máu..... Nàng một trận hoa mắt choáng váng, thân thể mềm yếu ngã xuống.

Đồng thời có một tiếng giận giữ hô lên, có người cùng một thời gian đưa tay ôm lấy nàng.

Trên y phục có cực đậm mùi thơm..... Đó là hương vị thuộc loại thiếu niên.

Bồng Sơn, luôn nhìn thấy không thấy bóng người, lúc này đây tựa hồ đặc biệt nhiều, vô biên vô hạn giống như ác linh nhìn không thấy, trốn trên cây, vòng ở lưng núi, chậm rãi trên đường mòn, núp ở trong bụi cỏ, rồi như cái bóng đi theo nàng.

Nàng muốn thoát khỏi đáng sợ vây quanh này, vì thế liều mình bỏ chạy, thẳng đến rốt cuộc chạy không nổi, nàng mới dừng lại bước chân, mở miệng to thở hổn hển.

Trong朦胧 lung tựa hồ nghe có người nói, tiếp theo một mùi hương quen thuộc thoang thoảng vây quanh nàng, chỉ chốc lát sau khiến cho nàng mơ mơ màng màng ngủ đi.

Khi ý thức lại một lần nữa thanh tỉnh, Anh Ninh phát giác nàng đang nằm trên cái giường mềm mại, đầu gối kịch liệt, nàng không nhận được nhẹ nhàng rên rỉ ra tiếng.

“Cô, cô đau nơi nào?” Thanh âm đặc biệt xen lẫn khẩn trương và không biết làm sao.

Xốc lên lông mi dài như cánh bướm, Anh Ninh lần đầu nhìn thấy chính là Vân Mặc.

Hắn đang ngồi ở trên ghế tròn cạnh giường, nửa nằm ở bên giường, gương mặt tuấn tú cách nàng rất gần, một đôi mắt đen bóng khẩn trương nhìn chăm chú vào nàng, vừa thấy nàng mở to mắt, trong con ngươi lập tức lướt qua một tia vui sướng.

“Cái kia..... Đầu cô rất đau sao?” Thiếu niên kia chưa bao giờ quan tâm qua người nào, vẻ mặt vô cùng kỳ quái, mắt tự nhiên nhìn nàng nói: “À..... Tưởng đại phu vừa rồi đến xem qua, cũng có đắp thuốc..... Như vậy có phải cô ngủ không ngon?”

Nàng nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, mới nhận thấy được đây không phải giường nàng, nhưng lại không có nửa phần khí lực đứng dậy, không nhận được đôi mi thanh tú khinh vận xoắn, hơi hơi đóng lại mắt.

“Còn muốn ngủ sao? Muốn trước.... uống chút nước hay không? Tưởng đại phu cho phương thuốc, thuốc đã nấu xong.”

Không đợi nàng đáp lại, Anh Ninh liền cảm giác được chính mình bị một cánh tay vững vàng nâng, dè dặt cẩn trọng đem nửa người nàng tựa vào cánh tay mình.

Đó là một bức tranh rất đẹp.

Thiếu niên tuấn tú giúp đỡ thiếu nữ bị thương, tay kia cầm lấy chung trà dứt nàng uống nước, đại khái là sinh ra cho đến bây giờ chưa từng hầu hạ người, tay chân có chút vụng về, biểu tình trên mặt cũng là vô cùng nghiêm túc.

Không nghĩ tới tiểu Hầu gia từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, nhưng lại cam tâm hầu người ta như vậy! Trước kia hắn thậm chí ngay cả phụng trà cho lão Hầu gia cũng không tình nguyện!

18. Chương 18

Trước mắt một màn làm cho Hà Hương đem thuốc vào, Tú Cúc canh giữ ở ngoại thất, Bình An ba người nhìn mắt choáng váng, sau một lúc lâu mới không hện mà cùng hoàn hồn, liếc nhau lẫn nhau không nhận được lên bật cười.

Uống xong thuốc Anh Ninh lại dần dần ngủ say, trong lúc mơ màng tựa hồ cảm thấy có người luôn canh giữ ở bên giường, một lát sau bên tai mơ hồ có giọng đối thoại nhưng rất nhanh lại an tĩnh.

Vân Mặc kéo Hà Hương, Tú Cúc ra phía sau rèm, sợ đánh thức người trên giường.

“Thiếu gia, ngài nhanh đi ngủ đi, giờ đã tối nha!”

“Đúng đây, thiếu gia, trong sương phòng phía đông đã chuẩn bị tốt, ngài ngày mai còn phải vào cung đọc sách!”

Vân Mặc đem ngón trỏ đặt ở trên môi, hướng hai người nhẹ nhàng “suyt” một tiếng, ý bảo các nàng nói nhỏ chút, “Ta không ngủ, các người đi ngủ đi.”

“Anh cô nương đã ngủ say, ngài còn canh tại chỗ này làm cái gì?” Nha đầu đứng chính giữa vội vàng dè thấp tiếng nói, hoang mang hỏi.

“Ta.....” Giọng nói trong suốt lạnh lãnh vang lên, tựa hồ do dự một chút, mới ngưng ngừng hồi đáp: “Ta sợ cô ấy đau.”

“Anh cô nương uống thuốc rồi, sẽ khỏe thôi.” Hà Hương nghe xong vừa tức giận vừa buồn cười khuyên nhủ: “Ngài đi nghỉ ngơi đi, nếu ngày mai Anh cô nương tỉnh, ngài lại bị bệnh, ngài bảo Anh cô nương làm sao vui cho được?”

Thiếu niên thủy chung không chịu, còn thấp giọng hỏi: “Các người nói xem, ta trước kia đối với cô ấy như vậy, cô ấy có thể giận ta hay không?”

“Không đâu, Anh cô nương tâm tính thật tốt, làm sao có thể giận ngài? Nói đi nữa, ngài thật ra coi như.....” Hà Hương chần chờ một chút.

Tính cái gì? Thử hạ lưu tình.

Tiểu Hầu gia nếu muốn ai đi làm sao có thể đuổi không được?

Hà Hương lại không nhận được lặng lẽ nở nụ cười, trong lòng cũng là hơi kinh ngạc, làm gì có ai nhìn thấy hấn hốt hoảng bất an, nhưng bây giờ hấn lại lo lắng ột người!

Vân Mặc không thêm nói chuyện, cố chấp không chịu rời đi, Hà Hương thấy khuyên không được đành phải chuẩn bị một đệm giường da chồn bạc tại bên cạnh cửa sổ kia, lại cùng Tú Cúc ôm đến chăn gấm, bắt đắc dĩ nói: “Thiếu gia, buổi tối hôm nay ngài ỷ khuất chút, ngủ ở đây !”

Vân Mặc thấy thế mới vui vẻ gật đầu, nhìn Hà Hương, Tú Cúc một trước một sau đi ra ngoài, chờ các nàng đi rồi hấn vẫn ngồi trở lại nguyên vị trí, nhìn chằm chằm thiếu nữ ngủ say trên giường giống như xuất thần, sau một lúc lâu thì thào tự nói.

“Ta đối với cô xấu như vậy, vì sao..... cô còn muốn thay ta chịu trận này ?”

Thẳng cách một ngày giữa trưa, Anh Ninh mới hoàn toàn thanh tỉnh, vừa mở mắt liền nhìn thấy Hà Hương vừa canh giữ một bên vừa làm việc, người sau thấy nàng tỉnh, lập tức vui mừng kêu lên: “Anh cô nương tỉnh? Vết thương còn đau không?”

“Không đau.” Anh Ninh thấy gương mặt nàng thân thiết, vì thế chịu đựng không khoe giả bộ vô sự cười nói: “Muội ngủ thật lâu sao?”

“Cũng không phải? Hôm qua chảy thật nhiều máu, sợ chết người!”

Hà Hương nhớ tới trong lúc rối loạn kia, Anh cô nương bị thương hôn mê, tiểu Hầu gia phần nộ đến cực điểm, Diễm di nương còn thiếu chút bị tiểu Hầu gia bóp chết..... lòng không khỏi còn sợ hãi.

“Muội không sao, đã làm phiền tỷ chăm sóc.” Anh Ninh có chút băn khoăn.

Hà Hương lại “Phụt” một tiếng cười ra, “Giúp cô nương cũng không phải là ta, là tiểu Hầu gia đó!”

Vân Mặc? Hắn làm sao có thể?

Anh Ninh sửng sốt.

“Là thật, tiểu hầu gia hôm qua thế nào cũng không chịu đi phòng khác ngủ, ta và Tú Cúc cũng chỉ dọn dẹp cho ngài ấy một cái giường, sáng nay lúc ta tới thu thập, mới phát hiện tiểu tử tông kia căn bản không có ngủ, ta cho là ngài ấy đã ngồi cả một đêm.”

Anh Ninh cảm thấy ấm áp, mới ý thức được nàng đúng là ngủ trên giường Vân Mặc, cái này có phải gọi là “Tu hủ chiếm tổ chim khách”, không khỏi nở nụ cười, còn chưa nói chuyện, chợt nghe giọng Tú Cúc ngoài cửa sổ hô to gọi nhỏ: “Trời! Thiếu gia, ngài không phải ở trong cung sao? Tại sao một chút đã trở lại?”

“Anh tỷ tỷ đã tỉnh chưa?” Thiếu niên thanh âm từ ngoài cửa sổ truyền vào, mơ hồ, trong sáng mà dễ nghe dường như vừa mới đi đến cửa viện.

Đây là lần đầu tiên Anh Ninh nghe được hắn gọi nàng là “Anh tỷ tỷ”, cảm giác đó thật kỳ lạ giống nước sông chậm rãi chảy ra trái tim, vượt lên hết thảy khe rãnh, ngay cả vết thương trên đầu dường như cũng không còn đau.

Một trận dồn dập tiếng bước chân, chạy qua đình viện, bước trên thềm đá, sải bước chạy đến phòng rồi đột nhiên dừng lại.

Bước chân trở nên nhẹ trĩu hoãn lại, tựa hồ sợ quấy nhiễu người trong phòng.

Anh Ninh hơi hơi khởi động thân mình, giương mắt nhìn lên.

Thiếu niên đứng ở cạnh cửa, con ngươi tối đen không nháy mắt nhìn nàng, hoa phục màu bạc tô điểm gương mặt tuấn tú.

Hắn tựa hồ vừa mới chạy thật xa, trên trán còn chảy ra ít mồ hôi, tóc đen có chút ẩm ướt phân tán ở trên trán, gương mặt trắng nõn tuấn tú tinh xảo như ngọc, trên đó hơi hơi phấp phồng, không biết là ngưng ngừng hiếm hay là bởi vì nóng.....

Như vậy do dự bất an đứng ở nơi đó, mâu quang nhàn nhạt lưu chuyển, khát vọng, chần chờ, bất an, thậm chí theo trong xương phát ra cô đơn, làm cho tim Anh Ninh đập lại.

Cánh môi khẽ cong, nàng hướng hắn lộ ra nụ cười động lòng người, trong phút chốc dường như khắp núi đồi hoa tươi ào ào đua nở.

Nụ cười kia truyền vào thắp thắp không yên trong lòng thiếu niên, cặp mắt sáng lạn như sao, nụ cười chậm rãi tự trong lòng lan tràn đi ra.

Tươi đẹp tựa như muôn triệu hồi mùa xuân biến mất đã lâu kia.

Toàn bộ người trong phủ Hiên Viên Hầu kinh ngạc phát hiện, trong nửa năm tiếp theo ác ma _tiểu Hầu gia đột nhiên thay đổi.

Mỗi ngày học một chút, tiểu Hầu gia sau khi trở về “Vọng Trần Hiên” của mình, cần cù thành khẩn đọc sách, tập viết, rất ít chạy ra ngoài phủ, cũng không làm cả phủ gà bay chó sủa, hắn đã tu thân dưỡng tính.

Còn lão hầu gia ở kinh biết được thập phần vui mừng, ban thưởng một lần cho tất cả người trong phủ.

Chỉ có Hà Hương và Tú Cúc trong lòng hiểu được, nên lĩnh phần thưởng này chỉ có một người, đó chính là Anh cô nương.

Ở “Vọng Trần Hiên”, các nàng thường xuyên nhìn đến một hình ảnh, ánh đèn sâu kín, bọn họ ngồi ở hai bên án thư tương đối rộng rãi, một người nghiêm túc đọc sách, một người khác viết chữ trên giấy.

Hoặc người ngưng thần yên lặng tập viết, một người cái khác lẳng lẳng ngồi, chậm rãi quan sát, săn sóc tỉ mỉ từng tới một chén cháo tổ yến còn bốc hơi nóng đến cho hắn.

Thời khắc lúc này chỉ thuộc về bọn họ, không có bất luận kẻ nào đi vào trong đó, ngay cả Hà Hương và Tú Cúc đều chưa bao giờ nghĩ tới muốn đi quấy rầy một màn tốt đẹp này.

Các nàng thấy Tiểu Hầu gia chính là người làm người ta đoán không ra, bề ngoài thoạt nhìn bất hảo không kèm chế được, thật ra chỉ là phản ứng tự vệ, bởi vì rất ít ai có thể chân chính đi vào trong lòng hắn, trước kia còn có Nhiếp thiếu gia ở trong phủ tám năm, tiểu Hầu gia xem hắn như thân huynh, nguyên ý nghe hắn dạy bảo, nhưng về sau Nhiếp thiếu gia cũng đi rồi, để lại thiếu gia một người.

Hiện tại bất đồng, Anh cô nương này đến đây không bao lâu thành một cái ngoại lệ.

Hắn cẩn thận nghe nàng nói mỗi một câu, hắn đem những thứ nàng viết lặng lẽ giấu đi, thậm chí có lúc thuận tay vẽ đại, hắn cũng xem như bảo bối giấu đi.

Khi nàng vui vẻ tâm tình hắn cũng sẽ trở nên dễ chịu, hắn nhìn không chuyển mắt nụ cười của nàng, trong con ngươi màu đen như có đá quý.

Tâm tình hắn không tốt hoặc là bị người không cẩn thận chọc tới, người hơi khôn khéo một chút đều biết nhanh tìm Anh cô nương đến, bởi vì chỉ cần nhìn thấy nàng, tính tình chủ tử tựa hồ sẽ tiêu bớt một chút, nghe nàng nhỏ giọng khuyên bảo vài câu sau lại tiêu tan một chút, lại một chút, thẳng đến tức giận không cánh mà bay.

Hà Hương và Tú Cúc không khỏi cảm thán, thì ra một người nhìn như không quan tâm, một khi quan tâm sẽ toàn tâm toàn ý, trong mắt chỉ có thể chứa một người.

Hàn lộ vừa qua khỏi, trong hầu phủ lại xảy ra hai chuyện không tưởng.

Một là Diễm di nương rơi xuống xảy thai, có người nói là lão Hầu gia nhấn tâm phái người đánh, bởi vì kia căn bản không phải cốt nhục lão Hầu gia.

Còn có người nói Diễm di nương căn bản là không mang thai, bắt quá là muốn diễn “Ly miêu tráo thái tử”, đáng tiếc diễn thất bại.

Chuyện này vừa ra, người nghe thấy đều bị kinh ngạc, ai cũng âm thầm đoán, cái thai trong bụng Diễm di nương kia rốt cuộc từ đâu mà có, hay là không có nha?

Không có đáp án, lão Hầu gia từ kinh trở về cũng bình tĩnh như lúc ban đầu, không có nửa điểm tức giận, đều này hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Lời đồn đãi theo thời gian trôi đi dần dần phai nhạt nhưng mọi người theo chuyện này phát hiện hai việc, thì ra Diễm di nương cũng không được sủng ái như trong tưởng tượng, người trong lòng lão Hầu gia thương nhất thật ra từ đầu tới đuôi đều chỉ có một mình tiểu Hầu gia, chẳng qua không có biểu hiện ra ngoài thôi.

Đúng vậy! Tiểu Hầu gia mới là huyết mạch chính thống Hiên Viên Hầu phủ, người thừa kế duy nhất, người ngoài là cái gì chứ?

19. Chương 19

Có câu thơ : “Tàn nhật đông phong, bất phóng tểu hoa khứ, hữu nhân thiên chúc tây song, bất miên xâm hiểu, tiểu thanh chuyển, tân niên oanh ngữ.”

Thời gian trôi thật nhanh, đảo mắt liền đến tiết đoan ngo năm sau, cũng chính đại thọ sáu mươi của lão hầu gia, là lập xuân cũng là ngày sinh, trong phủ ngoài phủ Hiên Viên Hầu đều giăng đèn kết hoa, cổ nhạc trời lên.

Nô bộc trong phủ, người hầu lo trong lo ngoài, nghênh đón trong cung ngoài cung không ngừng đưa tới hạ lễ, ân cần chiêu đãi tân khách như nước chảy ủa vào.

Lần này vì ăn mừng đại thọ lão hầu gia, hầu phủ không chỉ có mời vũ công tới từ Tây Vực, còn có gánh hát xiếc đến từ Hán Trung, người hát kịch kịch đến từ đại giang nam bắc, trong phủ tiếng người ồn ào, đàn sáo, tiếng nói tiếng cười làm cho trong hầu phủ luôn luôn an tĩnh giờ đều sôi trào hừng hực.

Khác không đề cập tới, chỉ cần nói đến thân phận Hiên Viên Hầu là cậu đương kim thiên tử, đã đủ cho bao nhiêu người đến, hết sức nịnh bợ!

“Thái Lí Tự _ lục đại nhân đến.....”

“Kính Triệu Doãn lưu đại nhân đến.....”

“Lễ bộ Triệu đại nhân đến.....”

“Giản quốc công đến.....”

“Tây bình vương gia đến.....”

Thiên Tử ban quà tặng đã sớm đưa đến quý phủ, đến các tân khách chúc mừng, nguồn gốc đều lừng lẫy, hiện rõ địa vị ngày này của hầu phủ.

Có thiếu niên con tướng quân hưng trí bừng bừng vừa uống rượu, vừa khí thế ngất trời ngâm một bài thơ “nhỏ”.

“Quân tử hữu tửu, gia tân thức yển dĩ nhạc; Quân tử hữu tửu, gia tân thức yển thụ chi; Quân tử hữu tửu, gia tân thức yển hựu tư.....”

Ngũ âm kia không đủ hùng hậu, ba phần cảm giác say, bảy phần hào khí, cư nhiên xướng thật sự là cao hứng, hoàn toàn không lo lắng độc hại lỗi tai người xung quanh.

Khó nghe là khó nghe, nhưng..... Không ai dám nói! Thiếu tướng quân Phù gia tính như hỏa, tính cách táo bạo, nếu trở mặt lục thân không nhận!

Bọn công tử ở trong lòng lặng lẽ xem thường mắt diếc tai ngơ, bọn quan viên hết sức vụng trộm kêu khổ không ngừng, [như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than], trên mặt còn cố gắng nở nụ cười, giả dạng làm bộ đáng vô cùng hưởng thụ, còn trầm trồ khen ngợi.

Chỉ có một người xướng câu đầu tiên, cũng rất không nể mặt quay đầu tránh ra.

Người kia là thiếu chủ tử hầu phủ _ Vân Mặc.

Qua năm nay lại lớn thêm một tuổi, Vân Mặc mười lăm tuổi thân hình đã tiệp hiển cao to, hơn nữa khuôn mặt tuần tú mày kiếm, tinh mâu, mũi cao thẳng, cùng với cảm bào tốt nhất bạch ủng, càng hiển quý khí.

Không ít gia quyến trong tân khách trong nhà có cô nương chưa lấy chồng, đều ngẫm hỏi thăm tiểu Hầu gia này có định hôn chưa, lão Hầu gia có muốn tìm người nào không, có thể gả đến hầu phủ có thể mang đến vinh quang cho gia tộc cỡ nào nha!

Lười xã giao bên cạnh những người không liên quan quá mức thân thiện này, rời xa nơi huyên náo, Vân Mặc thông thả bước về “Vọng Trần Hiên” .

“Chủ tử tại sao lúc này đã trở về rồi? Phía trước không náo nhiệt sao?” Tú Cúc cười chào đón.

Chỉ là quá náo nhiệt, quá ồn ỹ!

Hắn không có trả lời, lại hỏi: “Anh tỷ tỷ trở về chưa?”

“Còn chưa có đâu, Hách quân sự đặt biệt đến nhờ cô ấy, nói biện pháp Anh cô nương chỉ giáo rất tốt, hun khói đã diệt được không ít muỗi. Anh cô nương thật sự thông minh tinh tế, khó trách Hách quân sự hai ba ngày gặp chuyện nan giải đều đến tìm cô ấy.”

Vân Mặc nghe được có người khen người trong lòng mình, tự nhiên thật cao hứng, con người màu đen lóe ra một chút khoái trá, “Nếu làm xong để ta xem thử, bảo bọn họ làm xong việc hãy mau trở về.”

Tú Cúc che miệng cười không ngừng, “Ngài cũng đừng lo lắng, Hà Hương tỷ tỷ và Bình An cũng bị ngài phái theo đi qua, còn sợ Anh cô nương bị chậm trễ sao? Một chút không thấy liền nóng lòng như vậy sao.”

Mặt Vân Mặc đỏ lên, không nói, đi đến ngồi xuống bên cạnh bàn đá trong đình viện, đưa tay ngăn nha hoàn muốn tiến đến châm trà, đưa tay cầm ấm trà trên bàn, châm vào trong chén, uống một hơi cạn sạch thưởng thức hương vị tinh tế thuần khiết trong đó .

Khói bếp lượn lờ, rượu hương thịt nồng, tiền viện vẫn như cũ cùng chung uống rượu, oanh ca yến hót, nơi này nào có Anh tử tử tự tay châm trà tiêm sen cho hần uống?

Lúc trước có vài vị vương tôn công tử, nháy mắt rũ hần cùng đi “Mẫu đơn các” uống rượu.

Hần không có hứng thú ngồi trong đám nữ nhân, bởi vì mùi son phấn kia làm cả người hần không thoải mái.

Huống chi ánh mắt mấy nữ nhân này, phảng phất như muốn ăn hần!

Hần không hứng thú so với Phù Khanh thì không hiểu phong tình, tính tình vừa vội, không biết dịu dàng.

Hai người thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, xưa nay giao hảo, Phù Khanh thường hay giễu cợt hần, nói trên đời này có nữ nhân nào có thể lọt vào mắt hần?

Phù Khanh nói sai rồi.

Trong mắt hần duy nhất có thể chứa một nữ tử, là Anh tử tử của hần.

Từng tức giận bới lông tìm vết, đập phá trêu đùa, nói năng lỗ mãng, khổ tâm như thế đơn giản là vì che giấu chân tướng đích thực: Hần muốn khiến cho nàng chú ý, hần không muốn bị nàng coi thường, coi nhẹ hoặc là miệt thị.

Hần thậm chí cũng không hiểu được, rốt cuộc bắt đầu từ khi nào, hần luôn muốn nhìn thấy nàng, muốn nhất nhìn thấy nàng, thậm chí nghĩ nhìn được nàng?

Có lẽ là lần đầu tiên gặp nhau dưới cây quế ấy sao!

Khuôn mặt thanh lệ xuất thần, mày liễu cong cong, con ngươi sang lạn như sao, cánh môi đỏ bồng mềm mại, cho dù về sau thấy cái vết bớt màu đỏ trên má làm người ta thấy đáng tiếc, theo thời gian lặng lẽ trôi đi, lại làm cho thấy hết sức xinh đẹp.

Có lẽ chỉ cần là của nàng, đều là xinh đẹp làm cho hần thích.

Nữ tử độc nhất vô nhị như vậy, giống một cái bảo tàng to lớn, không người nào có thể thấy được toàn cảnh, cho nên lão thiên gia mới có thể ghen tỵ với nàng, để cho nàng có vẻ không giống người thường một tí!

Nàng có tài nấu nướng làm người ta khen ngợi, nàng hầm cháo trắng rau dưa hần cũng thích ăn.

Nàng kể rất nhiều câu chuyện hần chưa từng nghe qua, nhưng là một cuốn sách làm cho người ta ngạc nhiên.

Nàng thêu hoa cỏ còn trùng cá trông rất sống động, nàng thêu túi thơm cho hần, hần xem như bảo bối luôn mang theo bên người.

Nàng viết chữ, ngay cả nhà thư pháp nổi tiếng nhất trong kinh thành đều cảm thấy không bằng nàng..... còn hỏi thăm đây là văn chương của thiên kim nhà nào.

Lúc nàng vui vẻ sẽ nở nụ cười xinh đẹp, lông mày tao nhã làm rung động lòng người..... nữ tử như vậy, làm sao có thể là một nha hoàn nhỏ nhỏ? Nàng rốt cuộc đến từ nơi nào?

Không đoán ra, cũng không muốn đi đoán, giờ phút này Vân Mặc thậm chí chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày nàng sẽ rời hầu phủ, rời đi chính mình.

20. Chương 20

Theo tuổi phát triển, hần không phải không hiểu tình hình, hần biết bọn công tử vương tôn có cưới thê tử, bên ngoài còn nuôi dưỡng thiếp thất, có người còn lưu luyến đám ôn hương nhuễn ngọc trong thanh lâu.

Mọi người tụ lại cùng nhau uống rượu khó tránh khỏi nhắc tới nữ nhân, cảm thán nữ nhân có làn da ngọc, thân thể thuần tha mềm mại không xương.

Hần nghe xong, mặt đỏ tim đập, thật ra từ lúc mười hai tuổi một năm kia hần đến làm khách trong phủ Giản quốc công, từng nhìn thấy qua bức tranh đông cung.

Giản quốc công kia là người phong lưu, cơ thiếp thành đàn, trong nhà còn chứa họa đông cung.

Hắn tò mò, tùy ý rút ra một quyển, mở ra xem, mặt trên bức tranh đều họa nam nữ ái ân, vẽ chính là nhân vật duy diệu, nội dung phóng túng.

Trang thứ nhất họa một nam, một nữ người đều trần truồng, nữ tử quỳ trên mặt đất, một đôi vú tuyết trắng không tỳ vết cao ngất, nam nhân đứng ở phía trước nàng, nữ tử vươn một đôi tay mềm nắm giữ cực đại phái nam, đưa vào trong miệng mút vào, phảng phất đang thưởng thức một trân bảo quý không nở nường tay.

Một trang khác, trên giường rộng rãi, thân không mảnh vải, thân thể nữ tử mềm mại đặt ở dưới thân thể cường tráng phái nam, hai chân được mở ra, giam cầm dương vật cực đại hồng nhuận của nam nhân, nữ tử nhú mày, vẽ mặt động lòng người, ngửa đầu rên rỉ, một đôi tuyết trắng tựa hồ phiếm hồng.....

Mặt hắn bỗng chốc đỏ, trong đầu tựa hồ “bóp” một cái tỉnh lại.

Giản quốc công vì lấy lòng hắn, thậm chí muốn đem ca cơ chính mình yêu thích nhất tặng hắn, hắn đỏ mặt, còn mang theo ngây ngô thiếu niên, ngượng ngùng chối từ chạy nhanh về nhà.

Anh tỷ tỷ..... Vì sao hiện tại mỗi lần nhìn đến nàng, trong đầu sẽ không tự chủ được nhớ tới bức họa nữ tử kia?

Không! Nữ tử làm sao có thể so với Anh tỷ tỷ?

Anh tỷ tỷ của hắn, da thịt tỉ mỉ như sứ trắng, mái tóc đen nhánh mềm mại, bộ ngực sữa lộ ra đường cong xinh đẹp, làm cho hắn chỉ dám liếc mắt một cái, khi chạm phải cặp mắt xinh đẹp kia, sẽ giống như tiểu hài tử làm việc gì sai, hốt hoảng bất an nhanh chóng dời ánh mắt.

Hắn chỉ dám nhìn lúc nàng không có phát hiện nhìn lên nàng.

Nhìn đôi mắt như họa, hai gò má trắng muốt, mũi ngọc môi anh đào đỏ ửng, thậm chí khi nàng dựa bàn viết chữ, mười ngón tay xinh đẹp giữ lấy thân bút, trong đầu tất cả đều là xinh đẹp.

Hắn muốn hôn làn môi mềm mại của nàng, cũng muốn ngậm ngón tay nhỏ nhắn kia, mút, khê liếm, như vậy hạnh phúc đến dường nào nha?

Hắn cảm thấy như là mê muội.....

Đối với Diêm di nương thoát xiêm y đi câu dẫn người, hắn chỉ cảm thấy chán ghét, nhưng mà hắn lại thường tại ban đêm mờ mờ hồ hồ đắm chìm tỉnh lại.

Hắn mơ thấy chính mình với Anh tỷ tỷ làm chuyện như trong cuốn họa kia, mộng như vậy khiến cho hắn lo sợ bất an, sợ bị Anh tỷ tỷ biết được sau này sẽ không quan tâm hắn, về phương diện khác hắn lại hưng phấn không khỏi vô cùng vui mừng.

Hắn thích Anh tỷ tỷ, hắn thậm chí làm chuyện giống nam tử trong tranh..... cùng với nàng.

Nhưng hắn không dám mạo phạm Anh tỷ tỷ, hắn sợ nàng tức giận.

Về phần những đám nữ nhân nông cạn kia có gì tốt? Làm sao so được một sợi tóc của nàng?

Trong phủ yến hội như dòng chảy, quần sự đến tìm hắn.

“Chủ tử.” Quần sự kia cung kính hành lễ, “Lão Hầu gia mời ngài đến tiền sảnh, Thích thái sư và hai vị quốc cữu đều đến đây, cùng đi đến có mấy vị thiếu gia và quận chúa.”

Vân Mặc phiền chán phát tay, không nhúc nhích, “Nói ta đã ra ngoài.”

“Nhưng.....” Quần sự khó xử khuyên nhủ: “Tam quận chúa kia đặc biệt muốn gặp ngài.”

“Gặp cái gì? Chẳng lẽ ta là dã thú trong lồng, mặt mũi hung tợn, còn có ba đầu sáu tay?” Hắn cười nhạt.

“Phốc!” Lời này nói ra quần sự và Tú Cúc đều không nhịn được buồn cười.

Tam quận chúa Thích gia_Thích Mẫn Như từ một năm trước ở trong cung thấy mặt Vân tiểu Hầu gia liền yêu thích,sau đó không có tin tức gì, lúc này lại vội tới chúc thọ lão hầu gia, còn không phải tới gặp ý trung nhân trong lòng sao?

Nhưng ý trung nhân này nửa phần mặt mũi cũng không cho, nói không đi sẽ không đi.

Đúng ở lúc này, theo ngoài cửa chạy vào một hạ nhân, cười hì hì báo cáo:“Chủ tử, Hà Hương tỷ tỷ và Anh cô nương bọn họ đã trở lại.”

Lúc này Vân Mặc đột nhiên “vọt” liền đứng lên, trên mặt không kiên nhẫn cùng phiến chán đảo cái bị quét sạch,cả người như tắm gió xuân,sải bước ra ngoài.

Quần sự kia không nhìn được cảm khái,nếu như thiên kim Mẫn Như quận chúa biết được, trong lòng tiểu Hầu gia nàng so ra còn kém một nhà hoàn, không biết sẽ có cảm tưởng gì nha!

Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp.

Vân Mặc mới ra đình viện, chỉ thấy tam tiểu thư Thích gia mặc gấm hoa rực rỡ..... Mẫn Như quận chúa thiếu nữ điêu ngoa cùng với huynh mình Thích Hổ,đang mang theo vài nha đầu vừa đi vừa du ngoạn hưởng bên này.

“Tiểu Hầu gia!” Mẫn Như xa xa trông thấy Vân Mặc, lập tức kinh hãi kéo váy chạy về hướng này.

Mẫn Như và Vân Mặc tuổi xấp xỉ, từ nhỏ trong lòng đã ái mộ Vân Mặc,một lòng hy vọng phụ thân có thể mở miệng với tổ phụ, hướng lão Hầu gia nhắc việc hôn nhân,để cho hai nhà kết thân.

Cho nên thừa dịp cơ hội lần này,xin nửa ngày mới làm cho phụ thân đồng ý đưa nàng lại đây, chẳng sợ không đề cập tới việc hôn nhân,thấy được tình nhân trong mộng cũng tốt.

“Tam quận chúa.” Vân Mặc vẻn vẹn chỉ nhìn nàng một cái, trực tiếp vòng qua, tiếp tục đi về phía trước.

“Tiểu Hầu gia,thì ra ngài thực sự ở đây, đằng trước có xương ‘Lí Quỷ chịu tội’ !” Mặt Mẫn Như đỏ hồng, ngại ngùng hỏi:“Ngài không thích nghe kinh kịch sao?”

“Không thích.”

“Vây..... vậy..... ‘Kinh Thoa Ký’ thì sao?”

Vân Mặc có chút không kiên nhẫn thuận miệng nói vài câu có lệ,lười quan tâm.

“Tiểu Hầu gia.” Lúc này, bộ dạng hắc tháp khỏe mạnh Thích Hổ cũng đã đi qua, tiếp đón:“Ngươi là muốn đi đâu?”

Vân Mặc không chút để ý gạt đầu một cái,chân cũng không ngừng đi đến phía trước,“Ta còn có việc, thứ không phụng bồi.”

“Tiểu Hầu gia!” Mẫn Như cũng không phải ngốc tử, sớm nhìn ra Vân tiểu Hầu gia căn bản không có ý với mình,thậm chí ngay cả cùng bản thân nói nhiều một lời cũng không nguyện ý,lập tức tức giận đến dậm chân.

21. Chương 21

Thích Hổ thấy muội tử và hắc đầu bị bỏ quên, sắc mặt cũng ngưng ngượng.

Mẫn Như cảm thấy thật hận! Nàng tự nhận là thiên chi kiêu nữ lại chịu loại uất khí này,đối phương còn là thân phận tôn quý tiểu Hầu gia cũng là người trong lòng nàng,vừa hận lại không thể trêu vào,trong lúc nhất thời không chỗ phát tiết.

Vừa vặn liếc mắt sang bụi cỏ xanh bên cạnh,không biết từ chỗ nào chạy đến một con tiểu bạch cầu hai ba tháng, đáng điệu mập mạp thơ ngây đang vờn con bướm, nổi giận dùng dùng tiến đến cho nó một cước!

Con chó nhỏ đáng thương thê lương kêu thảm thiết một tiếng, bị đạp rất xa, nặng nề mà rơi xuống trên cỏ,phát ra nước nổ cực mỏng manh,nó nửa ngày không nhúc nhích.

Một màn này vừa vặn dừng ở Anh Ninh mới tiến vào.

Anh Ninh âm thầm nhú mày đi đến vài bước, tiến đến đem con chó nhỏ dè dặt cẩn trọng ôm lấy, xem vết thương của nó.

Vân Mặc đâu phải dễ chọc? Tục ngữ nói, “Đã cầu còn phải xem chủ nhân”.

Thích Mẫn Như này dám làm càn ở Hiên Viên Hầu phủ, tính đem nơi này thành phủ Thái sư sao!

“Thích Mẫn Như!” Hấn nổi giận ùng ùng xoay người, nổi trận lôi đình hét lớn một tiếng, nhóm hạ nhân đi theo bên cạnh vừa vội vừa lo lắng, sợ chủ tử nhất thời khó thở, tiến lên đem tam quân chĩa kia một cước đá bay.

Lại nói như thế nào nàng cũng là khách trong phủ, xé toang mặt làm sao được nha!

Lúc này, không ít tân khách và hạ nhân trong phủ nghe thấy tiếng động, không rõ chân tướng cũng ào ào tụ lại bên này.

Thích Mẫn Như giật nảy mình, nàng ngày thường ở phủ Thái sư quen tùy hứng, đừng nói cái gì con mèo nhỏ, con chó nhỏ, chỉ cần nàng không thích nha đầu nào.....thì đánh.

Bởi vậy phản ứng của Vân Mặc làm cho nàng hoảng hốt, thất kinh nhanh chân trốn phía sau Thích Hổ.

“Ai nha, tiểu hầu gia bớt giận!” Thích Hổ cười nói: “Không phải là chỉ tiểu súc sinh sao? Có cái gì lớn lao? Quay về ta sẽ chọn những loại huyết thống thuần chủng đưa đến quý phủ, để bồi tội với tiểu hầu gia.”

“Không cần!” Vân Mặc lạnh mặt, “Hiên Viên Hầu phủ không giống phủ thái sư, đem mọi người xem thành tam, lục, cửu, chỉ cần là vào trong phủ này, vô luận là nha đầu hay hạ nhân đều là một bông hoa xinh đẹp, Hiên Viên phủ không chấp nhận được ngoại nhân đến khi dễ!”

Lời này vừa nói ra, hạ nhân trong phủ đều thẳng thắn thất lưng, trên mặt đều là kiêu ngạo.

“Hừm, tiểu hầu gia, Thích Hổ là thành tâm xin lỗi ngài, ngài thế nào còn nói khó nghe như vậy? Chẳng lẽ ta đường đường thánh thượng khâm phong ‘Hổ tướng quân’, so ra còn kém tiểu hầu kia sao?” Thích Hổ bất mãn, nói năng lỗ mãng: “Hay là nói, hầu phủ chính là có chủ tử như người, nô tài loạn thất bát tao truyền thống, cho nên hiện thời khách nhân ngay cả hạ nhân, súc sinh cũng như nhau?”

Mọi người thổ hốc vì kinh ngạc, lời này rõ ràng chính là ám chỉ thân thể tiểu Hầu gia, lại vừa thấy sắc mặt Vân Mặc đã xanh mét, lửa giận hết sức căng thẳng!

Đúng lúc này, Anh Ninh đem con chó nhỏ bị thương trong lòng giao cho Hà Hương một bên, tiến lên một bước giữ chặt ống tay áo Vân Mặc, trấn an hấn, cũng nghiêng người lạnh lùng nói: “Hổ tướng quân? Cũng biết ‘Hổ uyển’ có câu: ‘Hổ chi năng bộ cầu giả, nha trảo giả; Sử thất kì nha trảo, tắc phản phục vu cầu hĩ.’”

Thích Hổ kia thuở nhỏ tập võ, ý vào một thân sức mạnh tam đẳng tướng quân, làm sao nghe hiểu được lời văn nho nhã? Lập tức kinh ngạc trừng mắt.

Không ít tân khách nghe được, nhỏ giọng cười rộ lên, Bình An cũng không bớt phiền, cười hì hì nói: “Anh cô nương, câu này có ý? Chúng ta là người thô kệch không có đọc sách, làm sao nghe hiểu được? Mau nói với ta!”

Anh Ninh mỉm cười, “‘Hổ uyển’ thượng nói, con hổ sở dĩ đánh thắng cầu, tất cả chỉ do nó có răng và móng vuốt, nếu con hổ không có răng và móng vuốt, trái lại sẽ bị cầu chế phục.”

“A.....” Bình An bừng tỉnh đại ngộ, “Thì ra con hổ thoát nhìn uy phong, thật ra chỉ dựa vào cái đó! Tại sao có thể xem thường cầu nhi nha? Tốt xấu cầu nhi còn có thể giữ nhà, lại nói tiếp con hổ này cũng không có năng lực gì! Nếu không răng và móng vuốt, chẳng phải ngay cả cầu nhi cũng không bằng sao?”

“Huynh! Nàng đang mắng huynh!” Thích Mẫn Như kia cuối cùng nghe hiểu được, vừa chỉ vào Anh Ninh, vừa lớn tiếng nhắc nhở huynh trưởng.

Từng đạo ánh mắt tò mò đều nhìn về phía nữ tử chỉ hai ba câu quét sạch thể diện của Thích Hổ.

Nhìn cách ăn mặc của nàng hấn là nha hoàn, nhưng khí thế tự nhiên toát ra, mặc dù chưa từng lớn tiếng cũng là trong nhu có cương, giống như đánh rắn thì phải đánh trên bảy tất.

Phong thái này, khí thế này, nhay bén này Thích Mẫn Như làm sao có thể so sánh được?

Vân Mặc ngay cả khoe mắt cũng phiền nộ cười, con người đen như ngọc lưu ly không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nàng, ngược lại đưa tay nắm bàn tay đang nắm góc áo mình, mười ngón giao triền, chặt chẽ nắm lại.

Anh Ninh mặt đỏ lên, muốn tránh ra, lại bị hấn nắm thật chặt, đành phải thấp đầu, nhẹ giọng nói: “Thiếu gia, chúng ta trở về đi!”

“Được.” Vân Mặc gật đầu, trong mắt chỉ có nàng, ngay cả liếc mắt nhìn người ngoài cũng không có hứng thú.

Một màn này rơi vào trong mắt Thích Mẫn Như, nàng lúc này hồn hển, dậm chân, chỉ vào Anh Ninh giận giữ: “Thì ra..... Thì ra người thích xú nha đầu này!”

Hà Hương, Bình An trong lòng thở dài, vị Mẫn Như quận chúa này nếu không đề cập tới ba chữ kia, sau này vận may có thể gặp đến hầu phủ cũng không chừng, xem ra lần này bị loại bỏ triệt để.

Quả nhiên, tất cả mọi người không hẹn mà cùng phát ra tiếng kinh hô.....

Mẫn Như quận chúa miệng không biết bị cái gì nặng nề đánh lên mặt, đầu tiên là ngẩn ngơ, giây tiếp theo che miệng phát ra tiếng khóc, Thích Hổ luống cuống tay chân giúp đỡ muội này, muốn nhìn hiểu được đó là ám khí gì.

Mọi người lần nữa định thần lại, thì ra là cái vòng ngọc quý giá.

Vân tiểu Hầu gia đã nắm tay người mảnh khảnh kia, xoay người hướng tới “Vọng Trần Hiên”, thanh âm lạnh lùng truyền đến.....

“Ta chưa nói quá chính mình không đánh nữ nhân, đừng để cho ta nghe lại câu đó.”

Thích Hổ khí thế giơ chân, mắng to: “Vân Mặc! Người, người chờ đấy!”

“‘Hổ tướng quân’ sau này nếu cần chỉ giáo, Vân Mặc tùy thời phụng bồi.”

Giờ phút này, Ba chữ “Hổ tướng quân” nghe vào trong tai mọi người càng như là châm chọc, tiếng cười che giấu không được, tức giận đến Thích Hổ thiếu một chút rít gào.

Tiếp theo, có tiếng xa lạ truyền đến.....

“A, thiếu gia, ngài làm sao lấy được vòng ngọc của ta?” Bình An oán giận nhỏ giọng trách cứ.

“Ta sẽ thưởng lại cho người.”

“Thật vậy không? Đa tạ thiếu gia!” Bình An kinh hỉ thẳng kêu to, tán thưởng thiếu gia, cái đó so với cái của hần hần là quý trọng hơn rồi!

22. Chương 22

Cuộc sống trôi qua nhẹ nhàng, đảo mắt liền đến mùa thu, lại đến sinh nhật Vân Mặc.

Lúc này đây, Anh Ninh vẫn là ở dưới tàng cây quế tìm được hần.

Thiếu niên mười lăm tuổi, vóc người cao ráo, mỗi khi nàng nói chuyện với hần đều phải ngẩng đầu lên.

Tóc đen như mực dùng ngọc trân đơn giản buộc lên, cảm y màu tím nhạt hoa lệ quý khí, sợi tơ màu vàng từ cổ áo tới cổ tay áo uốn lượn xuống, nổi lên nhợt nhạt ánh sáng nhu hòa, hơi thở thiếu niên đặc biệt mê người.

Nàng đi đến hần nhẹ nhàng ngồi xuống vị trí bên cạnh, thiện ý xoay người sang chỗ khác lưng đưa về phía hần, nàng nghĩ hần có lẽ chỉ cần có người làm bạn, nhưng không nhất định bị nhìn thấy tâm sự.

Nhưng mà không bao lâu, hần từ từ nghiêng người dựa lại, vươn cánh tay gắt gao ôm chặt đầu vai nàng, cái trán đặt lên cằm cổ tinh tế, mái tóc hơi ảm có vài sợi nghịch ngợm rơi xuống cổ nàng, ngứa ngứa.

“Anh tỷ tỷ.....”

“Sao?”

“Ta hôm nay lại cùng gia gia cãi nhau.”

“Tại sao.” Hai ông cháu này rõ ràng đều rất trọng lẫn nhau.

“Gia gia không thích ta, ta cũng không thích ông ấy, còn có.....” Hấn tạm dừng một chút, thanh âm hàm chứa vài phần chán ghét: “Còn Diễm di nương kia.”

“Thì sao?” Nàng quay mặt đi xem hấn.

“Nàng..... Nàng.....” Khuôn mặt tuần tú phút chốc hồng nhợt, có giận tái đi còn có vài phần bối rối.

Anh Ninh trong lòng liền hiểu được, trên mặt cũng đỏ lên, không hỏi.

Tiểu thiếp trẻ tuổi phong lưu muốn câu dẫn thiếu niên trưởng thành tuần tú, chuyện phong lưu như vậy ở trong vương phủ cũng thường có.

“Anh tỷ tỷ, ta..... Ta không có.....” Thiếu niên sợ nàng hiểu lầm, trong lòng quỳnh lên, lấp bắp giải thích nói: “Là nàng..... Chính nàng chạy đến trong phòng ta.....”

“Vậy.....” Về sau thì sao?

“Ta thả rắn dọa nàng ta bỏ chạy.”

Đây thật đúng là chuyện hấn thường làm! Anh Ninh không nhịn được cười ra tiếng.

“Anh tỷ tỷ.....” Hấn biết nàng không có tức giận cảm thấy yên lòng.

“Sao?” Nàng không biết, hấn khi nào bắt đầu có thể thản nhiên như vậy tự nhiên gọi tên của nàng, trong tiếng gọi kia tràn ngập thân thiết và tràn đầy tín nhiệm nói không nên lời.

“Mẫu thân ta..... Nàng không phải hư nữ nhân.”

“Đúng.” Nàng không nói gì chỉ cần lắng lắng nghe.

“Nàng vốn là nha hoàn phụ thân ta, phụ thân từ nhỏ thể nhược nhiều bệnh, nàng hơn mười tuổi đã bị bán vào nơi này, ở ngay tại bên người chăm sóc cha ta. Bọn họ yêu thích lẫn nhau, nhưng gia gia không thích mẫu thân ta, không cho cha ta cha cưới nàng.....” Thiếu niên thanh âm bình tĩnh, hướng nàng kể ra chuyện cũ chưa bao giờ thổ lộ.

“Về sau, mẫu thân có ta, phụ thân rất vui mừng, cho rằng có con nối dòng có thể làm cho gia gia đồng ý hấn cưới mẫu thân vào cửa, nhưng mà bọn họ không thể đợi đến ngày đó..... Thời điểm mẫu thân sinh ta do khó sinh mà chết, phụ thân đau lòng muốn chết, làm cho bệnh tình tăng thêm, cách nửa năm cũng đi.....”

Hấn bị ai nói: “Là ta hại chết bọn họ.”

“Không phải.” Anh Ninh cắt đứt lời hấn, trong thanh âm kín đáo chon dấu vô hạn hiểu à thương tiếc, vô cùng kiên định phủ định kết luận nhận định chính hấn.

“Không có đứa bé nào hại chết phụ mẫu của chính mình, cũng giống như không có cha mẹ nào không yêu của mình, mẫu thân của ngài sẽ ở thế giới kia với phụ thân của ngài kết làm vợ chồng, ta nghĩ nàng nhất định rất vui vì có thể sinh ra nàng.”

Hấn không nói chuyện, thật lâu sau, mới dùng giọng khàn khàn hỏi: “Là thật sao?”

“Đương nhiên, Anh tỷ tỷ khi nào lừa gạt ngài chưa?”

Mặt hấn thật sâu vui vào đầu vai nàng, nàng cảm giác được ẩm ướt nhưng hấn cũng không nâng thẳng mặt lên.

“Anh tỷ tỷ..... Hách quản sự nói, khế ước của tỷ sắp hết.”

“Đúng.”

“Anh tỷ tỷ, tỷ không được đi.” Hấn ôm chặt vai nàng, “Ta không cho tỷ đi.”

.....

Anh Ninh không có lập tức nhận lời hần cái gì, lại âm thầm dự tính ngày mai phải tranh thủ ra phủ làm xong mọi việc.

Đi đến trạm dịch gửi phong thư,lại đem chiếc túi giấu miếng ngọc giấu ở đáy giường nhờ người đưa đến đó.

Lác thư thì gửi về ấu thân ở Bồng Sơn, báo Bình An,vật còn lại là đưa tới Trung Châu vật quy nguyên chủ, từ nay thanh toán xong.

Về phần chính nàng,tuy là không có “Chích duyên cảm quân nhất hồi cổ, sử ngã tư quân triêu giữ mộ”,hay “Thích quân khu khu hoài, quân kí nhược kiến lục”.

Đường lớn kinh thành người đến người đi,rộn ràng nhốn nháo, hai bên cửa hàng mọc san sát,đưa mắt nhìn qua đầy đường đều là trà lâu,tửu quán,cửa hàng gạo, tơ lụa, đường lớn và ngõ nhỏ đan xen, nơi nơi đều là người, cao thấp nhấp nhô tiếng rao hàng,

Tiếng thét to không dứt bên tai.

Anh Ninh theo bưu dịch chậm rãi bước ra, nâng lên một bàn tay trắng thuần nhẹ nhàng che ở trước trán,ngăn trở ánh sáng giữa trưa.

Rời nhà đã có có hai năm hơn,nàng như cũ gửi thư ấu thân, nói ấu thân không cần quan tâm cũng đừng lộ ra tung tích của mình.

Nàng ở hầu phủ quá rất tốt,nên có thể dè nén tâm trạng nhớ nhà.

Nàng trả lại tín vật Ngọc gia đơn phương giải trừ hôn ước,cho dù Ngọc gia không chịu để yên,tìm được trong nhà lại tìm không thấy nàng,lâu ngày việc hôn sự này xem như bỏ qua thôi!

Đang xuất thần,một chiếc xe ngựa dừng ở trước mặt nàng,tiếp theo rèm vừa vén lên lộ ra tuấn nhan tuấn tú thanh dật,thiếu niên cười mỉm nhìn nàng, còn gọi một tiếng “Anh tỷ tỷ”.

Tim của Anh Ninh có chút đập mạnh và loạn nhịp, Vân Mặc? Hần làm sao có thể ở trong này?

Bình An từ trên xe nhảy xuống, cười hì hì nói:“Hôm nay thời tiết cũng thật là không tệ, Anh cô nương chính mình ra phủ chơi cũng không mang theo chúng ta, hắc hắc, vẫn là làm cho thiếu gia ta đi tìm”

Thì ra là đặc biệt tới tìm nàng, Anh Ninh không khỏi hé miệng cười, hướng thiếu niên trên xe ngựa vẫy tay,“Đã ra ngoài chơi cũng đừng ngồi xe, xuống dưới đi dạo đi!”

“Được.” Vân Mặc nghe lời xuống xe.

Bọn họ sóng vai đi ở trên đường lớn, Bình An bỗng chốc chạy ở phía trước xem xiếc ảo thuật ven đường, bỗng chốc lại dừng ở mặt sau ăn quà vặt,bận việc cực kỳ.

Đi tới, đi tới, Anh Ninh dễ dàng có thể phát hiện những người đi qua đường thoáng qua, bọn họ đem đủ loại ánh mắt phóng ở trên người hai người, thậm chí bên tai còn có nho nhỏ nghị luận truyền đến.

“A, mau xem,thiếu niên kia thật tuấn tú!”

“Đúng đấy, cũng không biết là vị ấy là tiểu công tử của vương công đại thần nào nha.”

“Cô nàng bên cạnh là ai? Nhìn xem,trên mặt nàng.....”

Những lời này truyền ở trong tai Anh Ninh, nàng lập tức nghiêng đầu, con ngươi sáng tỏ nhìn về phía Vân Mặc lập tức liền hiểu rõ.

Thiếu niên bên người,hôm nay mặc một thân cẩm bào mà trắng,bên hông mang theo bạch ngọc,tóc đen được trâm ngọc ghim lên, trên chân một đôi bạc hài màu trắng,cao lớn vững chãi,toàn thân tỏa ra quý khí.

Trái lại chính mình, một thân y phục mộc mạc,mái tóc được một cây trâm cài ngọc bích vô cùng đơn giản vén lên, cùng mỹ thiếu niên bên cạnh so với nhau thật sự là ảm đạm không ánh sáng,hơn nữa trên mặt không son không phấn,còn có cái bớt làm cho người ta sợ hãi,khó trách người ngoài nhìn cũng cảm thấy kinh ngạc, nàng như vậy làm sao có thể là bạn của con cháu vương tôn được người hâm mộ?

Anh Ninh rũ mi xuống âm thầm, bước chân chậm chạp liền cùng Vân Mặc kéo ra khoảng cách, không muốn lại nghe người ta nghị luận.

“Anh tỷ tỷ?” Vân Mặc đương nhiên phát hiện tiểu tâm tư của nàng, nhả lại mảy, hần dừng lại bước chân, vươn tay tự nhiên nắm tay nàng.

“Thiếu gia?” Nàng kinh ngạc, ánh mắt dừng ở trên tay hai người giao nhau.

“Anh tỷ tỷ rất đẹp, không cần lo những người khác nói gì.” Hần cúi đầu nhìn nàng, con ngươi tối đen như đêm đồng lóe hào quang ôn nhu, trên mặt mỉm cười, tinh thuần như tuyết.

Độ ấm theo lòng bàn tay chảy vào trái tim, đôi mắt như nước mùa thu đồng dạng lóe ra cảm động, Anh Ninh nở nụ cười, bên má lúm đồng tiền nho nhỏ ngọt ngào khiến cho thiếu niên tim đập như cuồng.

23. Chương 23

Đi đến một lầu không tề, trên chiêu bài viết ba chữ lớn “Thụy Tường lầu”, Vân Mặc liền kéo Anh Ninh vào lầu.

Vừa đi vào, tiểu nhị liền ân cần chào đón, vừa muốn tiếp đón bọn họ ngồi vào vị trí gần cửa sổ dưới lầu, trên lầu bỗng nhiên truyền đến một đạo tiếng vang.

“A? Đây không phải tiểu Hầu gia sao? Trùng hợp như vậy!”

Anh Ninh ngẩng đầu, theo tiếng nhìn phía trên, thấy hai nam tử đứng ở cửa thang lầu, ánh mắt đang nhìn về phía bên này.

Nam tử kia thân mặc trường sam bằng tơ, nhìn qua tuy rằng tướng mạo đường đường nhưng trong cặp mắt kia lại tràn ngập tính toán.

Vân Mặc lơ đãng điểm đầu xem như chào hỏi qua, quay đầu nhìn Anh Ninh nói: “Đó là người Thích gia, ca ca của Thích Hổ, là đối đạo thị vệ chức ngũ phẩm_ Thích Long.”

Anh Ninh gật gù đầu.

Ngày Lão Hầu gia mừng thọ ấy, Thích Hổ và Thích Mẫn Như ở hầu phủ bị chọc tức, bọn họ nhất định sẽ không chịu để yên, mà Thích Long này vừa thấy thì biết là hạng người gian xảo, người như vậy khi tiếp xúc phải cẩn thận.

Nàng thấy Vân Mặc cũng không đi qua, hiển nhiên trong lòng cũng có đồng dạng ý tưởng, biết hần tuy còn trẻ tuổi bên ngoài có là người cổ quái làm việc bất kể hậu quả, kỳ thực hần làm việc kín đáo cẩn thận, cũng hiểu được hợp thời thu liễm mũi nhọn cho nên nàng yên lòng.

Ai biết Thích Long kia đi xuống, vô cùng nhiệt tình mời Vân Mặc vào một căn phòng trang nhã cùng uống rượu.

“Mời không bằng ngẫu nhiên, tiểu hầu gia, ta hôm nay có một vị bạn tốt vừa vặn đến nơi này, hần nghe thấy đại danh tiểu hầu gia luôn muốn kết bạn, không bằng mời tiểu hầu gia lên lầu, để ta giới thiệu?”

Vân Mặc nghe xong, tự giễu nói: “Lời của Thích đại nhân thật kỳ quái, ta nào có đại danh gì? Tiếng xấu thiếu điều nhiều hơn.”

Thích Long cũng không thấy xấu hổ, cười ha ha, “Tiểu Hầu gia có điều không biết, muội tử nhà ta bình thường ở trong nhà thường nhắc đến tiểu hầu gia, ta tự nhiên tâm sinh tò mò, không biết là nhân trung long phượng như thế nào lại có thể làm muội tử ta khen ngợi.”

Khen ngợi? Lời này nghe cũng quá giả đi, Thích Mẫn Như không ở nhà vắng hần là may rồi.

Vân Mặc khinh hừ một tiếng, lười quan tâm, lúc này trên lầu lại “rầm rầm rầm” đi xuống một vị công tử tuổi trẻ.

Công tử kia hiển nhiên xuất thân phú quý, ngày thường phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, tóc chải vuốt không hề loạn, thân trường sam xanh ngọc, mặt trên lẩy chỉ bạc thêu đồ án hoa lệ,thập phần hoa lệ.

“A,Ngọc huynh, vị này là Vân tiểu Hầu gia của Hiên Viên Hầu phủ.” Thích Long quay đầu nhìn công tử kia cười nói:“Ta chính là đang mời tiểu hầu gia lên phòng cùng huynh uống một chén trà, bất qua mặt mũi tiểu đệ không đủ lời, mời người ấy không được.”

Ngọc công tử kia nghe vậy,sắc mặt vui mừng,chắp tay tự giới thiệu nói:“Vân tiểu Hầu gia, tại hạ là Ngọc Trung Thạch,trước đó vài ngày lão Hầu gia mừng thọ, tiểu nhân từng đi đưa hạ lễ,một là chúc thọ lão hầu gia,hai là muốn bái phỏng tiểu hầu gia, đáng tiếc không thể gặp mặt thật tiếc nuối. Hôm nay hân hạnh có thể kết bạn với tiểu Hầu gia, đúng là nhất chuyện vui lớn nhất cuộc đời.”

“Ngọc Trung Thạch” Ba chữ này không nói thì thôi, hắn vừa nói nhất thời làm cho Anh Ninh nhanh ngẩng đầu lên, một đôi con ngươi nhìn sang người nọ.

Ngọc Trung Thạch nhận thấy được tầm mắt của nàng, cũng hướng nàng liếc mắt một cái,vừa thấy nha đầu kia trên mặt có cái bết, liền thấy chán ghét nhanh dời ánh mắt, không chịu nhìn thêm lần nữa.

Thích Long nhiệt tâm nói tiếp:“Vị Ngọc huynh này là đại công tử Ngọc gia ở Trung Châu, Ngọc gia hiện thời trải rộng Giang Nam,tiểu Hầu gia hắn là đã nghe qua?”

Anh Ninh chưa từng dùng ánh mắt chuyên chú nhìn qua ai? Thậm chí,thậm chí ngay cả đối với Vân Mặc cũng không!

Hay là..... Anh tỷ tỷ thích người kia?

Tâm bỗng chốc thắt chặt, trong lòng mơ hồ đau,hắn nổi lên hàn ý,tuần nhan bỗng nhiên nghiêm lên chút tức giận.

Bình sinh lần đầu tiên, thiếu niên nhắm nháp tư vị ghen tuông.

Hắn định tâm lại, ánh mắt ngạo nghễ chợt biến lạnh, lại lần nữa cẩn thận đánh giá Ngọc Trung Thạch, bỗng nhiên xé môi cười, nhàn nhạt nói:“Vây đa tạ Ngọc công tử.”

Ngọc Trung Thạch nghe vậy trong lòng mừng rỡ, liền tục nói:“Không thể tốt hơn, tiểu hầu gia, mời! Mau mời!”

Vân Mặc cũng không quay đầu lại lập tức đi lên trên lầu, Anh Ninh không biết hắn có tính toán gì không nhưng thấy hắn tuần nhan lạnh lùng,giữa trán hình như có vẻ giận,nàng đành phải cùng Bình An theo ở phía sau cùng lên lầu.

Trên bàn rộng rãi, có món ngon rượu ngon, bên cạnh bàn có mỹ nhân kiều diễm.

“Tiểu Hầu gia, đây là cơ thiếp của ta.” Ngọc Trung Thạch chỉ vào hai nữ tử một xanh một đỏ bên kia,khéo môi gợi lên ý cười,“Tử Oanh, Yến Yến, còn không mau đi hành lễ với tiểu Hầu gia?”

Tử Oanh và Yến Yến chạy nhanh tiến lên,cả hai nhẹ nhàng phúc thân,“Tiểu Hầu gia.”

Tuy rằng sớm biết rằng vị hôn phu này trước đã nạp thiếp, Anh Ninh vẫn là run rẩy một chút, đánh giá nữ tử kia, khí mạo đều là không tầm thường cộng thêm thân thể đầy đặn, dáng người uyển chuyển, cả hai đều có một loại phóng đảng.

Vân Mặc luôn lưu tâm ở trên người nàng,ban nãy thấy nàng nhìn Ngọc Trung Thạch hơi giật mình,hiện thời lại nhìn chăm chăm thiếp người ta,rõ ràng là có ý với Ngọc Trung Thạch, tuần dung cứng nhắc thất chặt, trái tim nhất thời lạnh lẽo,thật giống như không đập nữa.

Trong khoảng cách lúc đó, hắn đột nhiên thấp thỏm lo âu ý thức được..... Có lẽ, Anh tỷ tỷ với hắn, không giống hắn đối với nàng yêu thích như vậy.

Anh tỷ tỷ có phải thích người ấy? Hắntuổi nhỏ hơn nàng,thậm chí hai người ở chung nhiều năm,nàng có phải luôn xem hắn thành tiểu hài tử hay không?

24. Chương 24

Nếu có một ngày nàng thích người khác? Nàng, nàng có thể rời hẳn đi không?

Vừa quay đầu lại, hắn nhìn An Ninh đứng ở phía sau căn dặn: “Cô về phủ trước đi! Không cần đi theo ta.”

Ngữ khí của hắn vội vã thậm chí muốn đuổi nàng đi.

Hắn không muốn An Ninh ở lại chỗ này, nàng ở lại nhiều thêm một chút liền sẽ thích tên Ngọc Trung Thạch kia.

“Dạ.” An Ninh dịu dàng ứng thanh, xoay người liền đi ra nhà thất.

Nàng cũng không có nhìn thêm Ngọc Trung Thạch lần nào, vừa rồi chợt nghe đại danh hắn, nàng mới tò mò nhìn thêm vài lần, nhìn xong rồi cũng không cảm thấy trong lòng có gì khác thường.

Nếu nàng chưa có tới Li kinh, mà an thủ bốn phận chờ nam tử kia cao xe tứ mã tới đón lấy nàng vào cửa, người nọ sẽ là phu quân cả đời nàng.

Nhưng hiện thời chỉ là người không liên quan cần gì tổn thương?

Trở lại hầu phủ, An Ninh và Hà Hương, Tú Cúc nói hội thoại, dùng xong bữa tối, Vân Mặc còn chưa trở về.

Nàng lo lắng bảo hai hạ nhân đến “Thụy Tường lâu” xem thử.

Một giờ sau, hai hạ nhân đã trở lại, cười nói hi hi thiếu gia và Ngọc công tử sớm không ở tửu lâu, bọn họ đang ở “Như Ý Các”.

Anh Ninh và Hà Hương, Bình An các nàng vừa nghe, không khỏi một trận ngạc nhiên.

“Như Ý Các” Là thanh lâu lớn nhất Li kinh, các nàng cho tới bây giờ chưa có nghe Vân Mặc đi qua nơi đó, hôm nay đi uống hoa tửu, có phải nói rõ chủ tử đã trưởng thành, hiểu được tìm hoan mua vui?

Hà Hương trong lòng lại vừa vui vừa lo lắng, vui là tiểu thiếu gia rốt cục thành người lớn, lo lắng là thanh lâu kia dù sao cũng không phải là nơi tốt, vạn nhất bị hồ ly tinh nào đó bò lên, bọn họ làm sao nói với lão hầu gia?

Cùng Hà Hương bất đồng, Anh Ninh trong lòng có loại tư vị nói không nên lời.

Nàng luôn luôn cho rằng Vân Mặc và đám vương tôn công tử bất đồng, hắn nhìn như bất hảo, tính tình có chút tối tăm nhưng hắn trong xương đều là kiêu ngạo tinh thuần, thế nào..... Tại sao lại học theo nam nhân khác lưu luyến nơi yên hoa?

Anh Ninh vẫn cứ trợn tròn mắt, ở trên giường trần trọc không yên, nàng không ngủ được.

Vân Mặc..... Còn chưa có trở về.

Tình hình như vậy xem chừng về sau nhiều hơn? Hắn đã trưởng thành, có lẽ không lâu sau sẽ bàn đến hôn nhân, sau đó..... cưới vợ sinh con.

Như vậy nàng thì sao? Có phải đã đến lúc rời đi hay không?

Đang nằm ở trên giường miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe được bên ngoài có người vội vàng nhỏ giọng kêu cửa: “Anh cô nương, Anh cô nương? Cô đã ngủ chưa? Mở cửa nhanh.....”

Anh Ninh nghe ra là thanh âm Bình An, cảm thấy kinh ngạc, nghĩ lại không phải Vân Mặc gặp chuyện gì chứ? Liền nhanh chân đứng dậy xuống giường, phủ thêm áo khoác, vội vàng vàng vàng mở cửa.

“Anh cô nương.....” Bình An một đầu mồ hôi, vừa đỡ Vân Mặc vừa thấy Anh Ninh đi ra thiếu chút khóc lên.

“Làm sao vậy?” Anh Ninh trong lòng kinh hãi, vội vàng tiến lên đỡ lấy Vân Mặc, chỉ cảm thấy hắn toàn thân đều nóng lên, trên người quần áo đều bị mồ hôi ướt đẫm, “Là bị bệnh sao? Sao lại thế này? Bình An người nói mau.”

Bình An cố hết sức cùng Anh Ninh đem Vân Mặc đặt lên giường, mới nỡ nói: “Ta cũng không biết sao lại thế này, Anh cô nương, cô đi không bao lâu, thiếu gia cũng dự tính phải đi, nhưng cái tên Ngọc công tử và Thích đại nhân kia có vẻ muốn lưu khách, hơn nữa lại vừa khéo gặp phải các vị công tử khác, cũng không biết ai đề nghị bọn họ liền cùng đến ‘Như ý Các’, ta luôn ở trong phòng, cảm thấy buồn nên bỏ chạy đi ra ngoài hít không khí, không nghĩ tới thế nhưng nhìn thấy tên Ngọc công tử kia bên trong đi ra, cầm một bao thuốc bột linh tinh gì đó đổ vào bầu rượu, sau đó lại đi vào.”

Anh Ninh vừa nghe, vừa cầm khăn tay lau mồ hôi cho Vân Mặc, Vân Mặc lúc này ý thức hiển nhiên đã mơ hồ, sắc mặt hồng sợ người, trên trán cũng tẩm một tầng mồ hôi.

“Tên Ngọc Trung Thạch dám kê đơn trong rượu?” Nàng nghe được Bình An nói Ngọc Trung Thạch làm loại việc hạ lưu như vậy, trong lòng một trận buồn bực.

“Ừm! Ta sợ họ Ngọc kia không tốt lại lo lắng thiếu gia chịu thiệt, liền đưa mắt theo khe cửa xem, nhìn thấy đám công tử, bao gồm họ Ngọc cũng uống bầu rượu kia, ta mới yên tâm.”

“Về sau thì sao?”

“Về sau không biết sao lại thế này, thiếu gia một người từ bên trong đi ra, sắc mặt trở nên rất quái giống như rất khó chịu, chỉ nói nhanh hồi phủ, còn bảo ta không được lộ ra.” Bình An vừa nói, vừa lau mồ hôi và nước mắt trên mặt, “Ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, muốn đi tìm đại phu, thiếu gia cũng không cho, chỉ gọi tên của cô, cho nên ta mới đem thiếu gia đến nơi này..... Thiếu gia có phải trúng độc hay không? Có gặp nguy hiểm hay không?”

Anh Ninh trong lòng đã hiểu được vài phần, thấy Bình An sợ hãi không nhẹ liền an ủi vài câu, nói cho hắn qua đêm nay thì tốt rồi, lại dặn dò hắn việc này không được tiết lộ ra ngoài.

Kinh hồn chưa định Bình An vội vàng gật đầu đáp ứng, lại hỏi: “Hiện tại..... Làm sao bây giờ? Thiếu gia giống như rất thống khổ.”

Tiếng rên rĩ cùng khàn khàn không ngừng vang lên, tựa hồ càng ngày càng có xu thế gia tăng, Bình An vô cùng lo lắng.

Thấy thế, Anh Ninh không khỏi cắn răng thăm mắng tên Ngọc Trung Thạch đáng chết kia, hắn lại dám cho Vân Mặc uống Xuân Dược!

25. Chương 25

Nàng không phải thiếu nữ ngây thơ không biết gì, di nương thường đến nàng ít nhiều cũng tiếp xúc đến một ít dược lý cùng sách thuốc, xem tình hình Vân Mặc xác nhận là trúng xuân dược.

Chỉ sợ trong lòng hắn cũng hiểu được cho nên mới bảo Bình An không được lộ ra lặng lẽ đưa hắn trở về.

“Ta..... Ta cũng không có biện pháp, trước đành phải trối thiếu gia lại, người, người tới giúp ta.”

Nàng phát sầu suy nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra biện pháp này, nói xong lại từ trong ngăn tủ lấy ra một sợi dây thừng bình thường dùng để y phục, hai người Bình An và nàng tốn một ít thời gian mới trói chặt được hai tay Vân Mặc, sau đó buông màn.

Sau khi trói xong, Anh Ninh đã ướt đầm mồ hôi, lại bảo Bình An trối lại chủ tử mà vô cùng áy náy về phòng ngủ, Bình An thấy ở đây cũng không được, đành rón ra rón rén rất nhanh rời khỏi.

“Anh tử tử.....” Trên giường vẫn thỉnh thoảng truyền đến tiếng rên rĩ thiếu niên, còn có tiếng vang người bị trói mà không gãy dựa được, chiếc giường nho nhỏ bị lắc lư vang lên “Kéo kẹt kéo kẹt”.

“A!” Thiếu niên đột nhiên hô to một tiếng, giống như bị một loại vô cùng thống khổ tra tấn, không biết nên như thế nào loại bỏ dằn vò này.

Anh Ninh suy nghĩ trong lòng nổi lên đau lòng, muốn lấy khăn lau mồ hôi cho hắn, ai biết xóc màn lên, mới vừa đứng ở mép giường đã bị một đôi tay mạnh kéo lấy.

Một trận hoa mắt đánh tới, nàng bị hắn hoàn toàn đặt ở dưới thân.

“A!” Anh Ninh sợ tới mức kêu ra tiếng, trong bóng đêm mở to hai mắt mới phát hiện cặp con ngươi đen như ngọc lưu ly kia không biết khi nào đã mở, đáy mắt nổi lên màu đỏ, miêu tả dự vọng khó có thể nói rõ, nàng thoáng cái chấn động.

Hắn đã bứt đứt sợi dây thừng!

Vào trong cung tập võ nghệ sư phụ có dạy mạnh vậy không nha?

“Anh tỷ tỷ..... Anh tỷ tỷ..... Ta thật khó chịu.....” Mồ hôi to như hạt đậu theo trên mặt thiếu niên rơi xuống, hắn thật chặt dán lên thân thể thiếu nữ xinh đẹp mềm mại, thân thể từng trận run rẩy.

“Ta..... Ta..... Người buông ra trước.....A!” Nàng còn chưa có nói xong liền bị hắn ngăn chặn môi!

Trong cơ thể thiếu niên tiềm tàng tình dục đã lâu giờ thì bộc phát! Hắn hung hăng hôn môi nàng, mút thật sâu đôi môi đỏ ngọt ngào kia, đầu lưỡi linh động theo bản năng không ngừng quấy, cường hãn đoạt lấy, xâm lược, cùng cái lưỡi kinh hoàng của nàng dây dưa.

Anh Ninh quả thực bị dọa choáng váng, thở không kịp, đầu như thành khối thành đậu hủ!

Môi của hắn nóng kinh người, nàng càng muốn né tránh hắn lại càng bá đạo xâm nhập, nàng chưa từng nghĩ tới khí lực hắn lớn như vậy, hắn chưa từng thô lỗ quá như vậy đối với nàng, thế cho nên nàng thiếu chút đã quên hắn trưởng thành trở nên có tính công kích, tựa như tiểu thú trong người có bản năng dã tính, lúc này lại hết sức căng thẳng.

Giây tiếp theo nàng cảm giác được vật nam tính để ở chính giữa hai chân nàng càng ngày càng sưng, thân thể của nàng càng không ngừng run rẩy, mặt đỏ giống như đầy huyết.

“Anh tỷ tỷ, giúp giúp ta, ta muốn tỷ.....” Hắn rút cục buông ra môi của nàng, để ở khoe môi mềm mại, hô hấp dồn dập, tiếng nói khàn khàn, con ngươi đỏ lên lốt đầy cực nóng tình dục, giống như mãnh thú núp ở một nơi bí mật tùy thời sẽ nhào về phía nàng.

“Ta..... Ta.....” Nàng hoàn toàn bị giam cầm ở trong ngực hắn, thân hình hắn quá nặng, nàng giãy giụa mãi cũng không được.

Trời, nàng biết hôm nay nàng trốn không thoát, chỉ phải kiên trì nói: “Thiếu gia..... Ngài ngoan ngoãn nghe ta nói, ta đến giúp ngài.....”

Thiếu niên “Ừm” một tiếng, giọng mũi dày đặc cư nhiên mang theo một chút khêu gợi phun ra, tiếp theo hắn tóm lấy tay nàng, dùng sức đặt giữa hai chân hắn, không nhịn được vuốt nhẹ.

Hạ thể của hắn sớm cao cứng, nóng bỏng trong lòng bàn tay, còn chưa từng đoán trước vật thô dài, cứng rắn, khiến nàng toàn thân máu nghịch lưu.

Nàng tựa đầu ở trên ngực phập phồng của hắn, bàn tay mềm mại cách tiết khô, dè dặt cẩn trọng nắm lấy vật cực đại kia, nhẹ nhàng khuấy động.

Tay hắn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, theo động tác của nàng trượt xuống, môi thỉnh thoảng hôn lên mái tóc nàng, cổ họng khàn khàn tiếng rên rỉ trầm thấp mê người bật ra bên môi.

Đêm im ắng, trong không khí tất cả đều là ái muội làm người ta mặt đỏ tim đập.

26. Chương 26

Theo động tác càng lúc càng nhanh của nàng, hơi thở hắn càng ngày càng nặng nề, vết hầu cũng phát ra từng trận thở dốc, ở bên tai không ngừng khê gọi tên nàng, cơ bắp toàn thân buộc chặt, thân thể một trận co rút, hắn phát ra tiếng kêu rên, tiếp theo phóng ra ngoài.....

“Anh tỷ tỷ.....” Vân Mặc mỗi một không chịu nổi đem tuần nhan hồng nhuận vùi vào cعن cổ tuyết trắng như ngọc của nàng, trong lòng tất cả đều là vui mừng cùng thỏa mãn.

Từ từ nhắm hai mắt, Anh Ninh dùng sức cắn cánh môi không dám phát ra tiếng vang gì, ngượng ngùng, hoảng loạn, xấu hổ, thẹn thùng, đủ loại cảm xúc hỗn tạp ở cùng nơi, làm cho cả người nàng đều rối loạn.....

Thư phòng hầu phủ, hướng đến rộng mở sáng ngời, chính giữa là một đỉnh đồng khắc hoa tủa khói cách kệ sách trưng bày đồ cổ vô giá,thảm phủ kín phòng là do ba tư tiến cống,ghế ba tư,kệ sách bằng gỗ..v.v...

Trong phòng thật an tĩnh, thậm chí ngay cả một cây châm rơi trên mặt đất cơ hồ đều có thể nghe thấy.

Hiên Viên Hầu _ Vân Vạn Lý đang ngồi ở trước án thư, một mặt thưởng trà thơm,một mặt lật xem một ít trướng mục,thỉnh thoảng gọi Hách quản sự đứng ở một bên hỏi vài câu.

Ngoài phòng có người nhẹ giọng bẩm báo:“Lão Hầu gia, người đã đưa đến.”

“Được.” Vân Vạn Lý để tách trà có nắp xuống, ý bảo Hách quản sự tiếp tục đi dọn dẹp,sau giọng nói như chuông đồng phân phó nói:“Đưa cô ta vào!”

“Dạ.”

Hách quản sự không khỏi tò mò nhìn, phát hiện người vào là cô nương thanh lệ có chút khó thể tin.

Thế nào là Anh cô nương? Lão Hầu gia tại sao triệu kiến nàng? Là nàng phạm sai gì sao? Hách không nhìn được thay Anh Ninh lo lắng.

Đi vào trong thư phòng Anh Ninh không có sầu lo như Hách quản sự, mặc dù không phải lần đầu tiên gặp vị lão Hầu gia này nhưng cô chưa từng có cách ông gần như vậy, càng không có nói chuyện với nhau qua,đây vẫn là lần đầu tiên nàng bước vào phòng sách lão hoa lệ .

May mà nàng trời sanh tính trầm ổn, cái gì đến sẽ đến không cần kích động?

Hiên Viên Hầu _ Vân Vạn Lý ngoài sáu mươi, toàn thân ăn mặc cũng không hoa mỹ, tướng mạo cứng rắn mạnh mẽ.

Thiếu nữ trước mắt chính trực, dung nhan thanh lệ,đôi mắt trong như nước,lông mi thon dài, mũi khéo léo đoan chính,tuy chỉ là hạ nhân,y phục vải thô nhưng toàn thân tản mát ra một loại khí chất không giống người thường,tựa như họa trung tiên mắc đoạ.

Điều này làm cho Vân Vạn Lý không khỏi lại nghĩ tới ngày hôm trước trong lúc vô tình nghe được giọng nhặt nhặt ai kia.....

“Các người nhìn thấy không? Nha đầu bên cạnh tiểu Hầu gia tên là Anh Ninh, ánh mắt kia cũng quá..... Khụ, cái kia thôi!”

“Đúng! Ta cũng nghe Vương ma ma nói, nha đầu kia xưa nay không coi ai ra gì, tính tình cũng cổ quái,đối với ai đều nhàn nhạt, cũng không biết có thủ đoạn yêu mị nào thu phục tiểu hầu gia, không chỉ có đối nàng nói gì nghe nấy, ngoan ngoãn phục tùng, còn cả ngày đi bên cạnh nàng.”

“Không sai, không sai, thọ yển lão hầu gia ngày đó, tiểu hầu gia còn vì nha đầu kia ngay cả quận chúa cũng đánh! Ôi, đường đường là một quận chúa lại bị bức thẳng khóc.”

“Thật sự? Các người nói Anh cô nương kia không phải là hồ ly biến thành chứ? Ngay cả cái bốt trên mặt xem lâu cũng không cảm thấy xấu.....”

“Hừ! Xấu nữ chính là xấu nữ, còn nghe nói không thấy bản mẫu chữ khắc trong thư phòng lão hầu gia, chính là tiểu hầu gia vì lấy lòng nàng lặng lẽ cầm đi..... hừ, thật đúng là tự cho rằng mình là thiên kim tiểu thư nhà ai, bắt quá chỉ là một nha đầu mà thôi!”

“Nha đầu cũng không thể khinh thường nha, mẹ ruột tiểu hầu gia còn không phải.....”

“Hừ! Người muốn chết sao! Nếu để người ta nghe được.....”

Những lời nói lảm nhảm nghe vào trong tai, có thể nào không làm Vân Vạn Lý hết hồn!

Mười lăm năm trước,đứa con duy nhất của ông chính là bởi vì một nha đầu đã chết,làm ông người đầu bạc tiền người đầu xanh, ai có thể hiểu nỗi khổ tâm của ông? Làm sao có thể mười lăm năm sau lại cho tôn nhi một lần nữa giẫm lên vết xe đổ?

Hồng nhan họa thủy! Huống chi nha đầu kia là người bụng dạ khó lường!

Bên trong phòng sách im lặng, Hách quản sự vui đầu làm việc càng ngày càng hoang mang, thẳng đến bỗng nhiên nghe được một đoạn đối thoại.

Nói chuyện tiền bạc, tựa hồ có cái gì phóng tới trên bàn, tiếp theo hẳn nghe được lão hầu gia nói: “Đồ nơi này đã lấy được, cô nương còn có ý gì?”

Anh cô nương tựa hồ sưng sốt một chút, thanh âm mang theo kinh ngạc nhưng rất nhanh liền bình tĩnh, nàng nói: “Anh Ninh hiểu được.”

“Hiên Viên Hầu phủ của ta cũng không ý thể hiếp người, nhiều đó đã đủ?”

Hách quản sự không nhịn được dò xét liếc mắt qua, thì ra là vài tờ ngân phiếu, đủ để mua một căn nhà trong Li Kinh.

Bên cạnh còn có một cái hộp dường như chuyên để đồ quý giá, lúc này đã bị mở ra trong đó rỗng tuếch cái gì cũng không có.

Anh cô nương không phải là tắc chứ?

Chẳng lẽ nàng trộm gì đó của lão hầu gia? Nhưng vì sao lão hầu gia còn cho nàng nhiều ngân phiếu như vậy?

Hách quản sự làm sao cũng nghĩ không thông, Anh cô nương kia khí chất xuất chúng, thấy thế nào cũng không giống bọn đạo chích nha!

“Vây..... Đa tạ lão hầu gia.”

27. Chương 27

Hắn dò xét thấy Anh cô nương cũng không nhún nhường, lấy ngân phiếu trên bàn, khi đi tiếng bước chân nhẹ nhàng phảng phất giống lục bình im hơi lặng tiếng trôi xa.

Đã nhiều năm về sau, đã lên làm Hiên tổng quản Viên Hầu phủ Hách quản sự đối với mảng ký ức kia vẫn còn mạnh mẽ, khi đó chủ tử cao quý của hắn chịu đả kích không nhỏ, hắn không khỏi thảm thán.

Tục ngữ nói, “Có tiền có thể bắt quỷ xay cối”..... Tiền không chỉ làm quỷ cam tâm tình nguyện đẩy cối xay, thậm chí còn có thể làm cho cô nương thoát nhìn tri thư đạt lễ cũng đi đấy.

Đây đúng là “Có tiền có thể làm cho quỷ, hưởng hồ là người?”

Đảo mắt cái đã qua bốn năm.

Ánh nắng rơi vào Hiên Viên Hầu phủ, hoa đào nở lại tạ, cảm tạ lại nở.

“Hách Minh” Cái tên này tuyệt đối không còn châm chọc, bởi vì Hách quản sự gần đây gặp phải việc vui tinh thần thoải mái rạng rỡ, không chỉ lên làm tổng quản hầu phủ, hơn nữa còn mới cưới lão bà.

Được hẳn lấy về nhà chính nha hoàn Hà Hương bên người tiểu hầu gia, bởi vậy người ngoài thường xuyên nhìn thấy chủ tử trên ghẹo vị quản gia làm việc cẩn thận này: “Hách tổng quản, người không thể khi dễ lão bà người nha, bằng không ta bảo nàng về lại ‘Vọng Trần Hiên’, thuận tiện thay nàng tìm một tấm chồng tốt.”

Hà Hương nghe xong cảm động đến khóc, còn ghen ngào nói với Hách Minh, tiểu hầu gia rất nhớ tình bạn cũ, mới có thể làm cho chính mình vất vả như vậy, khiến cho hiện tại cả kinh thành mừng hẳn gian trá, keo kiệt có thể đem hầu phủ hủy đi bán bạc.

Hơn nữa! Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Lâu ngày, ngay cả các dân chúng châu phủ khác đều biết được, trong kinh thành có vị Văn tiểu Hầu gia, là người tham tiền là gian thương!

Tại sao nói như vậy? Đây phải nói đến Phù tướng quân.

Vân Mặc và thiếu tướng quân Phù gia__ Phù Khanh là búi tóc chi giao, thuở nhỏ cùng lớn lên, sau lại theo Phù gia quân xuất chinh đánh giặc.

Phù Khanh tính tình nóng nảy ngay thẳng, ở trên chiến trường anh dũng giống như hổ, mạnh mẽ giống như báo. Vân Mặc tắc tuổi trẻ hiếu học, ăn nói khéo léo, tinh táo như lộc, giáo hoạt như hồ.

Người nói “Nhất dũng nhất mưu, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh”.

Tiểu Hầu gia giỏi thư pháp, khi theo quân chinh chiến sa trường, thường lấy cát đất làm giấy, nhành cây làm bút, tùy tâm sở dục, rồng bay phượng múa.

Mỗi lần công thành, Phù Khanh đi trước làm gương dũng cảm tiến tới, Vân Mặc dẫn dắt mã phu trong quân, đầu bếp, lương thảo theo sau.

Sau khi chiếm thành, thường là Phù Khanh phân chia binh khí, nhân mã, còn lại lương thực, quân thưởng, vật tư đều thuộc Vân Mặc.

Đánh xong trận tiểu hầu gia không dựa vào lão Hầu gia, cầm chiến lợi phẩm của mình đến cửa hàng bạc, hiệu cầm đồ, thuê trang, cửa hàng, cái gì mua bán đều làm, thiên hạ chỉ cần có thể kiếm tiền thì không có gì hần không dám làm.

Vân Mặc mấy năm nay chỉ giả bộ cười, tổn thương đến giờ vẫn chưa thoát khỏi .

Trong thư phòng “Vọng Trần Hiên”, tất cả như cũ, cách bài trí cũng giống như lúc trước.

Hắn xa xa nhìn bức chữ kia, vẻ mặt chuyên chú..... cứ nhìn như vậy ngay cả thời gian cũng yên lặng hoặc là nói bị lãng quên.

Một ngày kia nàng rời đi , hắn từ trong cung trở về “Vọng Trần Hiên” toàn bộ mọi người đều ở đây, duy chỉ không có nàng, hắn tìm không thấy nàng.

Hắn hoảng loạn gặp người liền hỏi: “Anh tỷ tỷ đâu?” Lại không có người nguyện ý nói cho hắn biết.

Về sau, gia gia phái người gọi hắn qua, nói một ít với hắn, sau đó hắn chết đứng trừng mắt chính mình tổ phụ, trong con người đen bản ra hàn quang lạnh lẽo khiến người run rẩy.

Tổ phụ nói nha đầu kia đi rồi, mang theo rất nhiều tiền tài rời khỏi hầu phủ.

Nhưng hắn làm sao có thể tin?

Sau khi bọn họ có hành vi thân mật, nàng làm sao có thể muốn rời đi?

Vân Mặc trong đầu chỉ có suy nghĩ tìm nàng trở về, nhưng hắn vừa đến cửa phủ đã bị bọn thị vệ ngăn cản, bọn họ nói với hắn: “Tiểu hầu gia, lão hầu gia có phân phó, ngài hôm nay không được ra phủ.”

“Cút ngay!” Hắn tức sùi bọt mép, nhấc chân đá hai cái chạy nhanh ra ngoài, bọn thị vệ liếc nhau lẫn nhau, cùng nhau vây quanh hắn.

Nghe tin Bình An ôm lấy chân hắn đau khổ cầu xin, phía sau là Hà Hương và Tú Cúc khóc lóc nỉ non.

Không có người ngăn được hắn, hắn đánh người phát ra hỏa, đại náo một hồi sau thành công chạy đi ra ngoài, chạy phố lớn ngõ nhỏ Li Kinh lại không thể tìm nàng về.

Nàng đi nhanh như vậy, có phải sợ hắn sẽ tìm được nàng hay không? Cho nên mới không lưu lại tung tích gì?

Trong “Vọng Trần Hiên” một mảnh bừa bãi, tựa như cuồng phong quá cảnh, cái có thể đập thì đập, ngay cả cửa sổ cũng không thể may mắn thoát khỏi? Có thể đốt cũng đốt, tự nàng viết, túi hương nàng thuê cho hắn, đệm giường nàng ngủ qua..... Tất cả những gì liên quan đến nàng đều không may mắn thoát khỏi bị đại hỏa cần nuốt.

Hắn thậm chí còn cuồng nộ sai người chặt ngã cây quế, đằng đằng thiêu một ngày một đêm đến bụi chồng chất thành núi nhỏ.

Duy nhất còn nguyên vẹn là bảng mẫu chữ vừa hoàn thành.

Nhất thủ thơ thất luật, năm mươi sáu chữ..... Là vật nàng duy nhất lưu lại cho hân.

Ngón tay hân chậm rãi mơn trớn câu thơ này, con người đen gắt gao nhìn chăm chăm nét chữ kia giống như chứa đựng đau thương.

28. Chương 28

Cho dù Ô Hoàn Tộc bị thanh thế to lớn “Hổ báo kỵ” và “quân Phù gia” dọa sợ tới mức thành rùa đen rút đầu.Ngọc Lăng thành vẫn như cũ quân kỳ phần phật, tiếng trống ùng ùng,lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu.

Chạng vạng Anh Ninh đứng ở ngoài quận thủ Ngọc Lăng thành,ngẩng đầu đánh giá tòa nhà trước mắt,có chút vừa bực mình vừa buồn cười thở dài.

Ba tiểu quỷ đáng yêu kia ngày nào cũng không thể yên tĩnh,quả nhiên đã gây chuyện!

Nửa canh giờ trước, có quân lính đến quán cơm tìm nàng,nàng mới biết được thì ra ba tiểu tử kia nhân lúc buổi trưa lạng lẽ chạy vào đại doanh quân Phù gia,còn chơi đến nổi lên tướng quân và binh lính nô đùa, ai biết đang cao hứng bị người ta bắt lại tại chỗ.

Ba tiểu quỷ sau khi bị bắt đều “Anh đừng bắt khuấy”,thà chết cũng không chịu nói bản thân ở nhà nào trong thành, nhưng loại khí phách này cũng chỉ tạm thời mà thôi, theo thời gian dần dần trôi qua,trời bắt đầu tối, ba tiểu tử kia đều nức nở cung khai.

Doanh trại quân Phù gia đóng ở thành Đông, lãnh binh là thiếu tướng quân Phù Khanh được quận thủ tự mình mời đến ở lại trong phủ, lý do là thiếu tướng quân một đường một nhọc,lần này xa vạn dặm vì an nguy dân chúng Ngọc Lăng thành mà đến, cho nên làm sao có thể ủy khuất ở tại quân doanh?

Vì thế quân lính đưa nàng đến nơi này.

“Cô nương, mời đi theo tiểu nhân.” Quân lính đối với nàng cực kì khách khí,dẫn nàng đi vào bên trong phủ,xuyên qua một cửa thủy hoa hình tròn,lại bước trên hành lang dài.

Mới vừa đi qua một ngã rẽ, đột nhiên có một cánh tay tóm lấy bờ vai nàng, tiến tới ôm cả người nàng vào trong lòng.

Anh Ninh sợ tới mức “A” một tiếng, đang muốn quay đầu nhưng hành lang dài bốn phía đều là bóng cây hoa đăng rậm rạp,ánh sáng u ám,không đợi nàng nhìn hết, người kia đã xoay người đem nàng đặt ở trên cột hành lang dài!

Đó là một nam nhân..... Vóc dáng rất cao, so với nàng muốn cao hơn một cái đầu,hơn nữa bả vai rộng lớn,ngón tay thon dài mà hữu lực, nàng bị hân giam cầm đến muốn tránh cũng không thoát khỏi khống chế của hân.

Nàng biết chính mình hiện tại nhất định vô cùng nhếch nhác, quân lính kia đã đi xa,nàng lại bị một nam tử xa lạ không biết từ đâu ra gắt gao ngăn chặn,không thể cầu cứu.

Nam nhân và nữ nhân sức lực cách xa ,mặt hân ngay tại trên đỉnh đầu nàng,cằm dưới để ở trên đỉnh đầu nàng,quá gần,gần đến nàng có thể tinh tường cảm giác hô hấp nóng rực kia,trong lúc gấp rút phun lên mái tóc nàng.

“Buông tay! Người là ai? Buông ta ra.....” Nàng lại giãy dụa tiếp,tuy rằng thuở nhỏ nàng tính tình bình tĩnh,nhưng giờ khắc này nàng vẫn khó tránh khỏi kinh hoàng, dù sao nàng không biết đối phương là xuất phát từ loại mục đích nào vì sao muốn làm như vậy.

“Hừ.....” Nam tử kia ở bên tai nàng phát ra âm thanh giống như cười nhạo,g giống như tức giận,làm nàng kinh ngạc nhất ngoại trừ thanh âm kia,y phục hân phát ra nhàn nhạt hương thơm lại có vài phần giống như đã từng quen biết!

Hắn không có nói nữa mà là dùng đầu rắn chắc để ở đầu nàng không cho nàng nhúc nhích, sau đó hắn đưa ra một bàn tay, lưu loát điểm huyết vị trên xương quai xanh, nàng phát hiện chính mình không chỉ có nhúc nhích không được, thậm chí ngay cả muốn nói cũng được.

Nam tử đưa tay tựa hồ muốn che đôi mắt to tròn lên của nàng, khi nàng nhìn thấy bàn tay to tiến đến, cô đã sớm kinh sợ nhắm lại mắt, lông mày tỉ mỉ và da thịt như tuyết tiếp xúc với bàn tay hắn, làm trong lòng nam tử không nhịn được rung động.

Hắn vừa ôm vừa đi đến một gian phòng hoa lệ yên tĩnh ở bên cạnh.

Nàng cảm giác bọn họ vào phòng, tiếp theo cả người bị bế lên đi tới phía trước, tiếp theo nàng bị người không chút thương hoa tiếc ngọc quăng lên một nơi mềm mại.

Đây là..... Giường!

Nàng thiếu chút sợ hãi kêu ra tiếng, tuy rằng nàng căn bản phát không ra nữa điểm thanh âm, nàng nhanh mở to mắt lại chán nản phát hiện chính mình hiện muốn nhìn cái gì cũng nhìn không được..... Hắn ở trên mặt nàng quấn một khăn lụa.

Người này..... Rốt cuộc là ai? Nàng không khỏi sợ hãi nghĩ, chẳng lẽ nàng gặp phải một tên đáng sợ tử sao?

Nàng tỉnh táo lại, chậm rãi khôi phục lý trí..... Đầu tiên nơi này là Ngọc phủ đệ Lăng quận thủ, người này khẳng định cũng không phải người bình thường, hơn nữa hắn không muốn để cho nàng nhìn mặt hắn..... Có khả năng là nàng biết hắn?

Tiếp theo người nọ như là biết trước nàng sẽ đến nơi này, hay chẳng qua là trùng hợp mà thôi? Hắn bắt nàng như vậy rốt cuộc là xuất phát từ mục đích gì?

Nàng khẩn trương hô hấp, lúc này người nọ nắm lấy hai tay nàng kéo cao, lại dùng vải dẹt mềm mại đem chúng nó cột vào đầu giường!

Nam tử nửa người trên toàn bộ đặt trên thân thể nàng, da thịt quần quýt, chân dài đang cố ý chen vào cặp chân mảnh khảnh dưới váy, người nọ thậm chí cúi đầu, cách khăn lụa mỏng manh, ái muội vuốt ve hai má của nàng!

Tuyệt vọng và sợ hãi như sóng cuộn thổi quét về phía nàng, trong đầu của nàng trống rỗng.....

Nàng bắt đầu vì sợ hãi mà run rẩy, bởi vì bọn họ dán gần như vậy, hắn gắt gao ôm nàng như là không có ý định cho nàng đi đến nơi khác.

Bọn họ gần sát như thế, gần đến nàng có thể ngửi được hơi thở nam tính từ thân thể to lớn phát ra..... Một loại hơi thở thuộc loại nam tử trưởng thành. Nàng có thể cảm giác được lồng ngực rắn chắc kia dưới lớp y phục tản mát ra hơi nóng, cùng với dục vọng nam tính kia gắt gao để ở giữa hai chân nàng sớm đã có phản ứng, càng ngày càng sưng đẩy vào người nàng.

Nàng rốt cục nức nở ra tiếng.

“Nàng hiện tại biết mùi vị tuyệt vọng là dạng gì sao?”

Ở trong không khí làm cho người ta hít thở không thông, Anh Ninh cuối cùng nghe được người kia mở miệng nói chuyện.

Giọng của hắn rất nhẹ, không có cảm tình gì, như là trần thuật một chuyện trong dự liệu.

Nhưng mà..... Nhưng mà.....

Nàng ngây dại, vừa định thần liền mở lớn mắt, biết rõ nhìn không thấy nàng vẫn liệu mình trừng lớn mắt.

Khăn lụa mềm mại vô luận là tính chất hay làm công đều không thể soi mói, nhưng mà cọ sát ở trên lông mi dài vẫn rất không thoải mái, nước mắt của nàng rốt cục không nhịn được “bổ nhào” rơi xuống.

Những năm tháng thấm thoát không thể quay đầu lại, như tuyết trắng bao trùm đến ngay cả dấu vết đều không lưu lại, chỉ vội vàng khắc một vết thương vào trong lòng.

Người này..... là Vân Mặc.

Đúng vậy, là hấn, bốn năm qua hấn có lẽ thay đổi không ít.

Vóc dáng của hấn sẽ cao, thậm chí dung mạo của hấn cùng trong trí nhớ nàng đều không giống nhau, nhưng mà thói quen của hấn không thể thay đổi, giọng của hấn nàng vẫn quen thuộc.

Nước mắt của nàng càng ngày càng nhiều dừng mãi tiến ra, nhuộm ướt khăn lụa trên mặt nàng, khăn lụa rất nhanh bị kéo ra, hấn để nàng có thể thấy rõ, còn thuận tay giải huyệt đạo của nàng.

Nàng khó chịu nhắm lại ánh mắt nhưng lại rất nhanh mở, khi nàng nhìn thấy trước gương mặt tuổi trẻ gần trong gang tấc kia, Anh Ninh ngây dại!

Bốn năm không thấy vóc người của hấn đã nhảy vọt, thân thể cực kì thon dài, xem ra gương mặt tuấn tú của thiếu niên kia làm mê đảo vô số thiếu nữ, hiện thời thiếu hụt vẻ ngang ngược.

Nhưng mà cặp con ngươi đen như nước sơn, tròng mắt rực rỡ như tinh hà trở nên sắc bén lạnh như băng, không có một tia ấm áp làm cho người ta không nhận được hoài nghi hấn cho dù đang cười, nhưng nụ cười đó cũng không xuất phát từ đáy lòng.

Hấn thực sự trưởng thành, không còn là thiếu niên ngây ngô bốc đồng, mà là một người trưởng thành mắt như sao sáng, anh tuấn nam tử môi đỏ thắm.

Anh Ninh đắm chìm trong nửa mừng nửa lo, vốn cho rằng sẽ không gặp lại nhưng mà chính mình lại gặp được hấn..... Người cũ gặp lại, nên vui mừng như thế nào!

Nhưng hiển nhiên chỉ có nàng nghĩ như vậy, Vân Mặc hung hăng nhìn chăm chăm nàng, ánh sáng khóe mắt thật sắc bén vừa xa lạ vừa lạnh khốc, môi mỏng nhếch lên một câu cũng không nói.

“Thiếu..... Thiếu gia.....” Nàng ngập ngừng gọi một tiếng, ý thức được chính mình còn bị hấn đặt ở dưới thân, nàng lập tức choáng váng, mới vừa rồi bị trói chặt cổ tay, ánh mắt hấn thật rùng mình càng thêm bá đạo ngăn chặn nàng.

“Thiếu gia, thì ra là ngài!” Nàng sợ tới mức dùng sức giãy dụa, gấp đến độ nhìn thoáng qua hai cánh tay bị trói đầu giường, phát hiện đang trói tay nàng là khăn tay tinh tế của hấn!

Một cổ nòng đậm e lệ nảy lên trong lòng, hai gò má nàng như lửa, hơi thở như Lan khê phun ra, “Trước, trước buông ta ra, được không?”

Đầu ngón tay thon dài xoa lên gò má phải của nàng, tròng mắt ngưng tụ thành băng chậm rãi hòa tan, phút chốc trong lúc đó lại phảng phất dâng lên một ngọn lửa.

“Trên mặt nàng..... vết bớt đó đâu?” Hấn cuối cùng mở miệng, ngữ khí đủ lạnh để làm người ta rùng mình một cái.

29. Chương 29

“.....” Nàng ngạc nhiên há miệng thở dốc nhưng không phát ra thanh âm gì, càng không biết nên trả lời hấn như thế nào.

“Nàng không phải nói là sau khi rời đi hầu phủ nàng gặp được y đại phu thuật inh, người ấy đã chữa khỏi vết bớt cho nàng chứ?” Hấn trào phúng nói.

Không, nàng sẽ không nói vì vết bớt đó vốn không có, sau khi rời Li kinh nàng tự nhiên cũng muốn vứt bỏ, tựa như ném tất cả những gì liên quan đến hầu phủ ra sau ốt, sau này không có liên quan gì nữa.

Nhưng mà nàng vẫn xem nhẹ chính mình, có một thứ gì không phải nàng nói vứt bỏ sẽ vứt bỏ, nó luôn sẽ ở mỗi một thời một khắc đột nhiên xâm nhập lòng nàng.

Bốn năm trước mỗi một tình cảnh so với trong tưởng tượng của nàng còn muốn rõ ràng hơn thủy chung không thể quên được.

Đối với hấn thương tiếc, đối với hấn thích, đối với hấn áy náy và xin lỗi, còn có một đêm ý loạn tình mê kia..... Đến về sau, các loại cảm tình phức tạp hỗn hợp cùng nhau làm cho lòng nàng không thể an phận.

Tính tình của nàng tuy rằng ở mặt ngoài nhìn rất lạnh lùng, nhưng trong nội tâm cũng là một nữ tử hướng tới tự do.

Hiện tại bọn họ gặp lại, những nỗi nhớ không người nào biết giấu ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng rốt cục có nơi đặt chân, nhưng lại làm cho nàng trong khoảng thời gian ngắn không biết làm như thế nào cho phải.

Anh Ninh vui sướng đồng thời cũng kinh ngạc, giờ bị lời khiêu khích của hắn làm đau lòng.

“Thiếu gia..... Ngài tại sao trở về Ngọc Lăng?”

Những lời này giống như lửa đổ thêm dầu, nháy mắt làm cho con người hắn tràn đầy lửa thiêu đốt, khóe mắt, đuôi lông mày đều mang theo vẻ lo lắng.

“Như vậy ta nên đi chỗ nào?” Hắn một tay bóp chặt cằm nhọn của nàng, giọng cảm hận nói: “Đến Lang Châu sao? Rốt cuộc lời nàng nói câu nào mới là thật?”

“Ta.....” Mặt nàng lộ vẻ xấu hổ, nói đến cuối cùng nàng đúng đã lừa gạt hắn.

“Nàng tên gì?” Tay hắn trượt xuống dưới, nguy hiểm nắm chặt cần cổ mảnh khảnh của nàng, tựa hồ nàng dám can đảm nói ra một cái tên hắn chưa hề nghe, hắn sẽ bóp cổ nàng.

“Anh..... Anh Ninh.” Nàng trả lời có chút kinh ngạc, thì ra hắn nghi ngờ nàng đến tình trạng này.

“Họ gì?” Hắn tiếp tục nêu ra nghi vấn ở trong lòng đồng thời đánh đổ nàng tuyệt đối không họ Nhan.

Quả nhiên, vấn đề trên nàng cẩn thận suy nghĩ một chút, mới nói chữ “Bùi”.

Bùi?

“Mẫu thân ta họ Nhan.” Nàng không được thoải mái giải thích một chút, như vậy hắn là hắn sẽ không tức giận?

Vân Mặc nhìn thẳng nàng, đồng tử mắt thâm thúy, chậm rãi vặn xoắn nổi lên, “Bùi Thủ Nguyên là gì của nàng?”

Hắn quả nhiên đoán ra dấu vết để lại, nàng thâm than thành thật nói: “Là phụ thân ta.”

Thì ra là thế.

“Thật khó cho nàng, đường đường là nữ nhi quân sự Ngự Thiện Phòng, nhưng lại ủy khuất đi làm nha đầu.” Vân Mặc cười lạnh một tiếng, mang theo trào phúng nói: “Là vì nhà của nàng biến thành sản nghiệp hầu phu, cho nên mới chạy tới nhà của ta làm nha hoàn? Muốn về chốn cũ?”

“Không phải.....” Anh Ninh vội vàng lắc đầu.

“Không phải?” Con người đen nháu lại, hắn như là đang nghiền ngẫm dụng ý của nàng, “Vì ngân phiếu sao?”

“Ta, ta chỉ là muốn đi lấy một món đồ thôi.”

Đây là tình hình thực tế, Li kinh có cái gì tốt?

Vân Mặc hiển nhiên không quá tin tưởng lý do thoái thác của nàng nháu mày, “Cái gì vậy?”

“Một đôi tín vật.”

“Ừm, sau đó?”

Vì thế Anh Ninh đem việc hôn nhân cùng Ngọc gia năm đó, tất cả đều nói ra.

Trong lúc nàng giảng thuật, Vân Mặc vẫn bảo trì trầm mặc, hắn chuyên chú yên lặng nghe, trên mặt biểu cảm gì cũng không có.

Cuối cùng, khi nàng nói ra mình tự chủ trương như thế nào, đem cặp tín vật kia đưa tới Ngọc gia Trung Châu giải trừ hôn ước, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên sáng khiếp người.

“Thì ra là thế, tên Ngọc Trung Thạch kia là vị hôn phu của nàng?” Cái này hắn toàn hiểu được, vì sao nàng lúc ấy lại nhìn chằm chằm đối phương không tha, thì ra còn một đoạn nguyên nhân sâu xa!

30. Chương 30

“Tiếp tục nói.” Hân hơi nói lỏng tay, ngón tay dọc theo cổ nàng dao động qua lại có một loại ái muội không thể nói rõ.

“Về sau..... Về sau không biết thế nào bị lão hầu gia phát hiện, tuy rằng ông ấy chưa nói cái gì nhưng ta nhìn thấy ông ấy phóng chiếc hộp kia lên bàn, ta chỉ biết hân cái gì cũng đã biết.”

“Sau đó nàng bỏ đi?”

“Đúng.”

“Còn lấy một vụn lượng của hầu phủ?”

“Đúng.” Nơi đó vốn chính là nhà họ Bùi, khi ra ngoài gặp chuyện ngoài ý muốn ít nhất phải có chút bạc có cái gì không tốt?

Vân Mặc lạnh lùng nhìn nàng nhưng không nhìn ra tâm tư gì, “Nàng lúc nào lấy được cặp tín vật đó?”

“Mùa hè năm sau.” Nhờ Hách quản sự muốn đám nha hoàn chúng ta hun bột muối, ta rất nhanh liền ra tay, nàng vốn định chính mình mang về Bồng Sơn, hoặc là tự mình đưa tới Trung Châu nhưng mà nàng luôn không có đi.

“Vậy nàng tại sao không lập tức rời khỏi hầu phủ?”

Nàng trầm mặc, đúng vậy, chẳng lẽ muốn nàng nói, vì hôm sinh nhật hân đã nói với nàng một câu “Anh tỷ tỷ, tỷ không được đi..... Ta không cho tỷ đi”?

Có phải tự mình đa tình hay không? Nếu giờ phút này nàng nói ra, chỉ có tự rước lấy nhục nhã! Tiểu hầu gia tôn quý vô cùng kiêu ngạo, sau khi bị nàng triệt để lừa gạt hân còn có thể tin tưởng lời của nàng sao?

“Chẳng lẽ là vì một vụn lượng bạc kia?” Thanh âm của hân giống như băng truyền tới.

Nàng ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hân.

“Bùi Anh Ninh.” Trong con người hân nhẹ nhàng thu liễm, đột nhiên cười rộ lên, trong tiếng cười tất cả đều là không có hảo ý.

“Ack.....” Nàng cảnh giác ngửa đầu nhìn hân.

“Ta xưa nay hận nhất bị người lừa gạt! Người gạt ta, ta đều làm cho bọn họ hối hận, nhưng hối hận lại có gì hữu dụng? Đã muộn rồi có sấm hối đều là vô bổ không phải sao?”

Lông mi nàng rũ xuống, thân thể mảnh khảnh theo ngữ khí lạnh lẽo của hân “không thể bỏ qua” khẽ run lên một chút.

“Như nàng khác, nàng từng là Anh tỷ tỷ ta thích nhất, không phải sao?” Ngữ khí của hân đột nhiên vừa chuyển trở nên suồng sã, ngón tay dọc đường cong theo cổ trắng, cách lớp y phục dừng ở bộ ngực sữa đầy đặn no đủ của nàng, “Nàng nói xem..... Chúng ta khoảng này làm sao tính?”

Nàng bỗng nhiên hiểu được cái gì, không nói ra lời, khuôn mặt thanh lệ từ trắng chuyển hồng, ngay cả bên tai trắng nõn như ngọc cũng ứng hồng động lòng người.

“Đúng rồi, còn có vết bớt trên mặt nàng, chắc chính là do nàng vẽ lên? Buồn cười là ta cứ nhiên cảm thấy nó rất xinh đẹp.” Môi của hân dần bên lỗ tai của nàng, nhẹ nhàng ngậm vành tai trắng nõn như vỏ sò, động tác của hân khiến mặt nàng càng đỏ hơn.

“Không bằng như vậy, khiến cho nó vĩnh viễn ở lại trên mặt nàng đi, được không?”

Nàng phút chốc mở to hai mắt, khó có thể tin nhìn hân.

Tuy rằng biết hân là cố ý dọa nàng, nhưng ngữ khí của hân vẫn là làm cho Anh Ninh cả người từ trong vui sướng tỉnh táo lại, từ đầu đến chân đều lạnh.

Nàng biết Vân Mặc trước mắt, đã không phải là thiếu niên năm đó trong mắt chỉ có nàng.

Cái thời điểm kia nàng thích gì đó hẳn luôn sẽ giữ lại vì nàng.

Nàng yêu thích thư pháp,hắn cũng cần cù luyện tập.

Nàng thích ăn đồ ăn hẳn sẽ bảo phòng bếp mỗi ngày đều biến đổi đa dạng đem đến, thường một ngụm sau nghiêm mặt,soi mói này, soi mói kia, sợ tới mức đám tiểu nha đầu lén lút năn nỉ nàng khuyên,hắn thấy nàng liền muốn nàng ăn, nàng “Lấy thân thử độc” Dem mỗi dạng đồ ăn đều ăn mấy miếng, sau cũng kém không nhiều lắm no rồi, ngẩng đầu, đã thấy hắn đã nhướng đôi mày nhíu lại, thoải mái cười..... Nàng mới biết được chính mình bị lừa.

Có một lần ôm một chậu hoa quỳnh quý trong cùng về, nói là chàng vạng mới mở ra.

Vừa vịn nàng ra phủ, hắn nơi nơi không tìm ra được nàng, gấp đến độ một mình đứng ở cửa hầu phủ, xa xa quay đầu nhìn xung quanh, còn không ngừng phất tay đi tìm, rốt cục nhìn thấy thân ảnh của nàng hắn vội chạy đến kéo nàng chạy về phía “Lạc Trần Hiên”.

Đó là khoảng thời gian tốt đẹp nhất!

Khi bọn họ ở dưới đèn cùng chấp bút viết ra “Vịnh đàm” , để bút xuống sau nhìn nhìn lẫn chăm chú nhau,tiếp theo phát ra nụ cười từ nội tâm.

Như vậy vành tai và tóc mai chạm vào nhau,đại khái sẽ không bao giờ có nữa?

Có thể thấy được nàng ngày đó lừa gạt hắn đã tổn thương cỡ nào!

Nhiều đến hẳn sẽ không bao giờphát ra nụ cười đến từ nội tâm, sẽ không bao giờ nữa.....

31. Chương 31

“Anh tử tử,tử có biết hay không.....” Cúi đầu xuống con người đen sắc bén nhìn thẳng vào nàng, hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nói:“Bốn năm trước ta hận nhất tử gì không?”

Anh Ninh dùng sức cắn môi lắc đầu.

“Nguyên nhân chính là một vạn lượng bạc lại có thể để cho tử không chút do dự rời bỏ ta!” Hắn giống một tiểu thú bị thương,ngay cả khuôn mặt đều bị thương, khuôn mặt tuần mỹ cuồng dã trong con người lóe hừng hực lửa giận.

Thỏa hiệp rồi đi không hề lưu luyến , nàng, không, yêu, hắn,!

Ở trong mắt nàng hắn thế nhưng còn không bằng một vạn lượng bạc.

Chuyện này buồn cười cỡ nào.....

Khóe môi mỏng hơi hơi nhếch lên,đáy mắt cất dấu chua xót không thấy rõ, ngón tay thon dài khê vuốt qua đôi má trơn mềm như ngọc,sau một lúc lâu mới nghe Vân Mặc nữa thật nữa giả, giống như vui đùa nhìn nàng nói:“Nếu..... Thực sự trên khuôn mặt này họa lên một đao,lưu lại vết sẹo,ấn ký.v...v., Anh tử tử có thể gả ra ngoài được không?”

Biết rõ hẳn hù dọa chính mình nhưng lời nói hung ác nham hiểm của hắn làm cho Anh Ninh không nhịn được nhíu chặt mi, trong lòng thật sự không biết là tư vị gì,phút chốc phá hỏng.

Nàng không nghĩ tới Vân Mặc trưởng thành lại có thể đem nàng luôn luôn tự giữ bình tĩnh ép sát tới chân tay luống cuống,là hắn trở nên mạnh mẽ hay là nàng bị thời gian cùng năm tháng mài đi góc cạnh biến thành yếu?

Nàng rất ít để ý người ngoài dùng loại ánh mắt nào đối đãi chính mình,chỉ dựa vào nàng “Một bó tuổi” còn chưa gả đi ra ngoài, vẫn như cũ bị vây trong hoàn cảnh xấu hổ “Phiếu mai đã qua, gả hạnh không hẹn”nhưng mà hiện tại, nàng lại không nhịn được muốn giải thích,muốn nói hết cho nam tử trước mắt nàng không phải như hắn nghĩ nha.

Ngón tay mảnh khảnh tóm lấy cánh tay của hắn, Anh Ninh vội vàng mở miệng:“Thiếu gia,ngài hãy nghe ta nói,thật ra.....”

Không đợi nàng nói xong, chỉ thấy Vân Mặc dùng một loại ánh mắt bề ngỗ cao cao tại thượng nhìn chính mình, khóe môi vẽ ra một độ cong giọng nói mỉa mai ngạnh sinh cắt đứt lời nàng.

“Anh tỷ tỷ có phải muốn nói, người năm đó tỷ cũng không muốn rời đi, tỷ bắt đắc dĩ mới làm như thế? Đường đường là nữ nhi tổng quản Ngự Thiện Phòng lại thiếu chút nữa gả vào Ngọc gia Trung Châu, Anh tỷ tỷ làm sao có thể khuất phục dưới tờ ngân phiếu một vạn lượng?”

Ngữ khí vẫn là nhẹ nhàng băng quơ, câu chữ cũng là liên tiếp chỉ trích, Anh Ninh một chữ đều nói không được, bởi vì ngữ khí bất đồng với hắn, trong con người đen của hắn có một luồng một luồng hận lộ lóe ra, rõ ràng làm cho nàng hết hồn.

“Nhưng nói trở về, trên đời nào có người sẽ không yêu bạc? Không phải có một câu nói “Nhân vi tài tử, diêu vi thực vong” sao? Có lẽ người thoát nhìn dặm bạc không muốn càng là tham không ghét, Anh tỷ tỷ, tỷ có phải là người như vậy không? Nếu tỷ là người như vậy, tại sao lại muốn từ việc hôn nhân với họ Ngọc gia? Đây chính là chuyện mất nhiều hơn được, hay là nói Ngọc gia kia Anh tỷ tỷ cũng muốn đùa bỡn?”

Thì ra hắn ngay cả cơ hội cãi lại cũng không cho nàng, liền trực tiếp đem nàng phán tử hình, hắn nhận định nàng là nữ nhân tham tài quên nghĩa, bụng dạ khó lường, ngữ khí của hắn tràn ngập chán ghét giọng mỉa mai và khinh miệt.

Trong lòng Anh Ninh đau khổ từng đợt, giống như tất cả rắn trong thiên hạ đang đục khoét trong dạ dày nàng, miệng nói không nên lời chua xót, đau khổ làm cho nàng một chữ đều nói không được.

“Đáng tiếc tên Ngọc Trung Thạch kia không phải người si tình, bất quá ngắn ngủn vài năm, trong nhà thế thiếp đã thành đàn, quỷ kế Anh tỷ tỷ chỉ sợ là thất bại.”

Vân Mặc thấy nàng ngậm chặt miệng thế nào cũng không ra tiếng, ngữ khí càng thêm tối tăm, thậm chí mang chút phóng đảng, suồng sã, ngả ngón lại khác nghiệt vô tình.

“Được rồi, cho dù Anh tỷ tỷ không có suy nghĩ như vậy, nhưng này hủy hôn sự với Ngọc gia không phải đã nhiều năm, thế nào đến bây giờ còn chưa có thể tìm được lang quân như ý? Còn nhớ rõ Hà Hương tỷ tỷ không? Nàng ta hiện tại đã có vài đứa tiểu quỷ.” Mối mỏng không có hảo ý vén lên nụ cười, “Chẳng lẽ, Anh tỷ tỷ thật đúng là muốn làm nữ nhân lỗ thì cả đời gả không ra?”

Lời của hắn làm Anh Ninh vừa khó chịu lại quẫn bách, nàng gắt gao mím chặt đôi môi trắng bệch, trên mặt lại “vọt” hiện lên dãy sóng.

Đúng vậy thời gian như trôi đi quá nhanh, bốn năm rất nhanh liền trôi qua, nàng giờ đã là cô gái hai mươi, nữ tử tuổi này ở gia đình bình thường đã sớm làm vợ người ta, làm mẹ người ta, trải qua cuộc sống giúp chồng dạy con, duy chỉ có nàng nhàn rỗi không có việc gì, không chịu tình cảm ràng buộc.

Kể từ khi nàng một mình hủy hôn sự với Ngọc gia, mẫu thân lo lắng trùng trùng, ở mặt ngoài quan sát nàng, sau lưng lần nữa truy vấn chung thân đại sự của nàng rốt cuộc dự tính ra sao, nàng chỉ thoái thác tất cả chờ phụ thân trở về mới thương lượng, mỗi ngày ở “Đắc Vị Cư”, một mặt hỏi thăm tin tức phụ thân, một mặt chăm sóc người nhà.

Kỳ thực bốn năm trung này, vô luận ở Ngọc Lăng thành hay là Bồng Sơn, nam tử tới cửa cầu thân cũng không thiếu, người gia cảnh giàu có, người nhân phẩm đứng đắn, nhưng nàng vẫn không có gật đầu đáp ứng.

Nàng rốt cuộc đang chờ đợi cái gì? Có đôi khi ngay cả chính nàng cũng không biết.

Nàng chỉ cảm thấy người với người trong lúc đó, chỉ sợ ở chung cả đời có lẽ cũng không có thể hiểu hết lẫn nhau, làm sao muốn khổ gả gáp cho một nam tử xa lạ, suốt ngày trải qua cuộc sống “Tướng kính như băng”?

Nàng thật may mắn chính mình không phải thân nam nhi, lưng không cần đeo trách nhiệm nói dối tông đường, hương khói Bùi gia còn có ba đệ đệ truyền lại.

Đệ đệ!

A! Con người đột nhiên trọn to, Anh Ninh vừa sợ vừa mắc cỡ khẽ kêu một tiếng, mạnh giãy thoát khỏi Vân Mặc ôm ấp, từ trên giường ngồi dậy.

Tam Tam và Tiểu Báo bọn họ còn bị giam giữ ở trong quân doanh, nàng làm sao có thể quên bọn chúng ?
“Có phải hay không.....”

Nàng bắt đầu hoài nghi,có phải là Vân Mặc cố thiết kế cái bẫy đem Tam Tam bọn họ tóm lấy,nhưng mà nói ra khỏi miệng, làm Anh Ninh quay đầu nhìn gương mặt tuần tú kia,cặp con ngươi màu đen kia như có thể bắt hồn phách con người,làm nàng thế nào cũng nói không nên lời.

Nàng thủy chung không tin hấn gài bẫy lên đầu nàng,tất cả việc này nhất định chỉ là trùng hợp mà thôi, là nàng đa tâm.....

Anh Ninh cắn cắn môi,“Thiếu gia, đệ đệ của ta bướng bỉnh, chạy đến trong quân doanh chơi giờ bị nhốt vào.....”

Vân Mặc ung dung nửa nằm ở trên giường,chống một cánh tay,nửa cười nửa không nhìn nàng.

Nàng rũ xuống lông mày thật dài, cúi đầu năn nỉ nói:“Có thể..... Có thể nhờ thiếu gia xin Phù thiếu tướng quân thả đệ đệ của ta, bọn họ tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện chứ chẳng phải cố ý muốn vào quân doanh.”

Nàng đoán trước lần này Vân Mặc nhất định cùng quân Phù gia đến Ngọc Lăng, thân là tiểu Hầu gia tôn quý của Hiên Viên phủ,một việc nhỏ nhỏ đối với hấn mà nói chẳng qua là tiện tay mà thôi!

Vân Mặc lẳng lặng nghe giọng nói vội vàng giải thích của nàng, độ cong khóe miệng càng lúc càng lớn,có vẻ thật là khoái trá,cuối cùng mới cười nhẹ hỏi:“Bốn năm không thấy, Anh tử tử tại sao đột nhiên biến góc?”

Cái gì? Anh Ninh vi kinh ngạc, đầu óc nhất thời không xoay kịp tạm dừng vài giây, mới nhanh hiểu ra mọi chuyện,“Bắt bọn họ..... Là ngài?”

32. Chương 32

“A,thật làm người ta thất vọng,thì ra Anh tử tử cũng không thông minh giống trong tưởng tượng của ta vậy.” Vân Mặc giống như tiếc nuối lắc đầu nhưng miệng tuyệt đối không có thất vọng thở dài.

“Ngài bắt bọn họ làm cái gì?” Anh Ninh từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần, không để ý đến giọng nói chế nhạo lập tức truy vấn :“Bọn họ còn là tiểu hài tử.....”

“Tiểu hài tử làm việc sai cũng phải bị phạt.....” Chống lên một cánh tay,tuần nhan chậm rãi tới gần,Vân Mặc ngó trừng đôi mắt to xinh đẹp của nàng, từ từ nói:“Đây là tử tử nói với ta còn nhớ rõ không?”

Anh Ninh há to miệng mới phát hiện khóe môi khô ráp, sau một lúc lâu mới bật ra một câu:“Ngài..... Không cần làm khó bọn họ.”

“Tử yên tâm.....” Hấn cười một tiếng lại an nhàn nằm lại nơi cũ,“Ta làm sao có thể làm khó bọn họ? Bọn họ là đệ đệ của Anh tử tử, chỉ là không khéo để ta bắt được.”

Hấn lừa nàng! Ba đệ đệ của nàng làm sao hấn có thể may mắn gặp phải?

Lời này chỉ có thể lừa nàng thôi, hấn mặt ngoài bất động thanh sắc, trên thực tế đã sớm phái người âm thầm hỏi thăm tất cả tình hình nàng ở Ngọc Lăng.

Nàng mở quán cơm, trong quán có vài tiểu nhị,mẫu thân của nàng ở Bồng Sơn cách Ngọc Lăng không xa, ba đệ đệ đi theo nàng vào Ngọc Lăng để đi học.....

Đã đã điều tra xong chỉ bắt đầu hành động thôi!

“Anh tử tử, tự tiện xông loạn quân doanh,hơn nữa còn có tội danh “trộm cắp”, sự việc này chỉ sợ không lớn cũng không nhỏ! Ưm, đúng rồi, Anh tử tử hấn là còn không biết,ấn soái của Phù tướng quân tìm được trong túi đệ đệ tử nha?”

Những lời này Anh Ninh hoàn toàn hiểu được.

Hấn trả thù nàng!

Bởi vì nàng từng lừa gạt hắn cho nên hắn hận nàng tận xương, hiện tại nàng rơi vào trong tay hắn, hắn dự tính muốn đem toàn bộ cả vốn lẫn nợ đòi lại! Vừa rồi hắn không phải còn cười nói với nàng, chỉ cần là người đã lừa gạt hắn, hắn sẽ làm cho bọn họ hối hận sao?

Anh Ninh khiến cho chính mình trấn tĩnh xuống, nén lại tất cả lo lắng cùng hoảng loạn, “Việc này nhất định có hiểu lầm, ba đệ đệ của ta tuyệt đối sẽ không là tặc, bọn họ hiện tại ở nơi nào? Ta muốn nhìn thấy bọn họ.”

“Đừng lo lắng nha Anh tỷ tỷ, ban nãy ta vừa phái người vào quân doanh xem qua, bọn họ còn rất ngoan, đương nhiên rơi vào trong tay Phù tướng quân không ngoan sẽ ném mùi đau khổ, Anh tỷ tỷ hẳn là đã nghe qua, Phù Khanh kia tính tình nóng như lửa so với bốn năm trước càng thêm chứ không giảm, bây giờ lại lấy ấn soái hẳn sẽ xử phạt rất nặng.”

Phù Khanh ác danh đã sớm truyền khắp toàn bộ Li kinh, ý vào thế lực hoàng hậu nương nương hắn ở trong triều đình ngang ngược như “Con cua!”

Nhưng Anh Ninh không ngờ, cái gì Phù thiếu tướng quân, rõ ràng là Vân Mặc đánh cắp cờ hiệu Phù Khanh làm chuyện ác, chính mình còn cố ý giả vờ làm người tốt, vui sướng khi người gặp họa muốn nhìn nàng biến thành con kiến bò trên chảo nóng..... Xoay quanh!

Mấp máy khóe môi, nụ cười Anh Ninh lạnh lẽo, “Một khi đã như vậy, xin hỏi tiểu hầu gia, Phù thiếu tướng quân dự tính như thế nào, là khai đường thẩm tra xử lý hay là giải quyết việc chung, lạm dụng hình phạt riêng?”

Một tiếng “Tiểu hầu gia” vừa ra, Vân Mặc tuy rằng mặt ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng quả thực bị nàng làm tức chết.

Nghe một chút! Nàng ngay cả cách xưng hô với hắn cũng sửa lại!

Nàng gọi hắn “Thiếu gia”, đó là người làm trong Hiên Viên Hầu xưng hô với hắn, Hiên Viên Hầu phủ là cái gì?

Là nhà hắn.

Trong nhà trên dưới đều gọi hắn “Thiếu gia”, người ngoài mới xưng hắn là “Tiểu hầu gia”, xem ra nàng thật dốc toàn tâm toàn ý muốn cùng hắn phiết sạch sẽ, thậm chí khẩn cấp như ngoài bình thường gọi hắn một tiếng “Tiểu Hầu gia”, nhanh chóng kéo ra khoảng cách!

Nàng nghĩ như vậy là tốt, đáng tiếc hắn không muốn.

“Ta nghĩ, phạm quân kỷ tựa hồ phải chịu năm mươi quân côn.....” Vân Mặc nhắc nhở nàng, “Đệ đệ tỷ mới mười một tuổi, làm sao chịu được năm mươi quân côn?”

Anh Ninh giận dữ, ngọc nhan như hỏa, nàng trừng mắt hắn chắc như đinh đóng cột nói: “Đệ đệ của ta phạm sai, ta thân là trưởng tỷ dạy không nghiêm phải chịu tội, đương nhiên ta sẽ đến chịu mấy chục quân côn đó, tiểu hầu gia có thể giam giữ ta.”

“A, thật đúng là tỷ đệ tình thâm! Đáng tiếc ta không có huynh đệ tỷ muội, thật sự là không thể có cảm tình như Anh tỷ tỷ vậy.” Vân Mặc lắc đầu thở dài.

Ngữ khí của hắn nửa thật nửa giả, kỳ thực hắn vẫn cất dấu nhân nhật ưu thương mà mọi người không thể nhận thấy, Anh Ninh tuy rằng không có ý đó nhưng bởi vì biết thân thể, nghe hắn nói như vậy trong lòng không khỏi một trận rung động và không đành lòng.

“Không phải, kỳ thực ta.....” Nàng nguyên bản muốn nói “Ta có thể làm tỷ tỷ của ngài”, nhưng từ kia chưa nói xong, liền nhìn thấy trong con ngươi trong sáng đẹp mắt lờ lờ ra một ánh lửa bức người, lời tự động tự giác nghẹn trở lại trong bụng.

Nàng đang làm cái gì? Bù Anh Ninh, ngẫm lại chính mình là thân phận gì, làm sao có thể để ột công tử vương hầu cam tâm tình nguyện nhận nàng làm tỷ? Thật sự là người si nói mộng!

Quả nhiên Vân Mặc bởi vì lời nói tình nguyện của nàng hoàn toàn bị chọc giận, hấn giống một con thú nhận khiêu khích, thân thể tuổi trẻ thon dài từ trên giường nhảy dựng lên, đột nhiên từ sau lưng dùng sức ôm thân hình mảnh khảnh của nàng vào lòng!

“A!” Nàng khìp trốn tránh, theo động tác của hấn sợ hãi thét ra tiếng, thân thể mềm mại rơi vào trong lòng hấn, nháy mắt cương cứng so với tảng đá còn muốn cứng hơn.

“Tỷ lừa mình dối người sao, Anh tỷ tỷ?” Hấn một tay nắm ở đầu vai nàng, đem nàng chặt chẽ ôm vào trong ngực, tay kia thì bắt lấy ngón tay trơn mịn, nói một không hai kéo lòng bàn tay nàng bay thẳng đến hạ thân hấn..... Gắt gao đè lại!

Cách cầm bảo hoàn, cực nóng nam tính giữa hai chân cứng rắn chạm vào bàn tay nàng, hơi nóng nháy mắt lúi vào toàn thân Anh Ninh, trong đầu “rầm” một tiếng, nàng từ đầu đến chân thậm chí ngay cả vành tai đều đỏ.

Muốn rút tay về lại bị hấn đè chặt không tha, nàng lập tức nghe được Vân Mặc cười lạnh một tiếng, hé miệng liếm lên vành tai vỏ sò như bạch ngọc kia, “Tỷ đệ sẽ làm chuyện như vậy sao? Hơn nữa, chúng ta vào bốn năm trước cũng đã làm..... tỷ đã quên sao?”

Nghe vậy Anh Ninh cả người đều hận không thể trốn vào phía dưới.

Nàng làm sao quên được một đêm kia! Đó là thời khắc thân mật nhất giữa bọn họ, giống bao nhiêu người yêu ôm, hôn môi, tựa như tình kết phức tạp khó có thể thuật lại.....

33. Chương 33

Vật cứng hình trụ mềm mại trong lòng bàn tay dường như có xu hướng càng ngày càng thô cứng, lửa nóng, sừng cao, nóng đến cả người Anh Ninh hồng như tôm luộc trong nồi, nàng khẽ cắn răng buồn bã nói: “Nếu ngài hận ta, thì cứ tìm ta đừng liên lụy người vô tội?”

“Anh tỷ tỷ đừng nói thế, ta làm gì hận tỷ, lại thế nào lạm sát người vô tội? Tỷ thật sự hiểu lầm ta, thật làm ta đau lòng.....” Trên gương mặt Vân Mặc đều viết mất mát và ảm đạm, trong lòng càng hận trên mặt lại càng làm bộ đáng như thuần lương vô hại, hấn đã sớm không phải thiếu niên bốn năm trước bị nàng lừa xoay quanh, hấn hiện tại có biện pháp ép nàng đi vào khuôn khổ!

Quả nhiên một lát cường ngạnh, một lát yếu thế, một lát châm chọc khiêu khích nàng, một lát lại tự giễu u buồn, tiểu hầu gia tính tình cổ quái làm Anh Ninh không kịp trở tay.

Hấn từ nhỏ tính cách hay thay đổi thất thường, trưởng thành càng khó có thể nắm lấy, không biết rốt cuộc lời đó là thật hay là giả? Anh Ninh trong lòng gấp quá, một mặt muốn giãy thoát bàn tay của hấn, một mặt vội vàng hỏi: “Vậy ngài..... Ngài rốt cuộc muốn thế nào?”

Vân Mặc không buông bàn tay đang nắm ra, rồi nàng lại tùy ý giãy dựa lưng tung, tựa hồ thực hưởng thụ bàn tay như ngọc không ngoan mang đến khoái cảm cho hấn, thậm chí còn bởi vì quá mất hồn mà thở hổn hển hai tiếng, vì thế Anh Ninh cũng không dám động nữa.

Hấn nhếch môi khẽ cười một tiếng, mới chậm rãi nói: “Là như thế này, ta có biện pháp đẹp cả đôi đường Anh tỷ tỷ muốn nghe thử hay không?”

Tuy rằng Anh Ninh cảm thấy nàng lúc này như chui đầu vào ngõ cụt, biết rõ con đường này không đúng nhưng phía trước là vách núi đen, mặt sau lại vô đường lui, nàng đành phải nghiêm mặt kiên trì hỏi: “Biện pháp gì?”

Vân Mặc vô cùng thân thiết đem cằm đặt ở đầu vai nàng, “Không bằng.....” Bờ môi của hấn dán bên tai của nàng, trong giọng nói toàn là mê hoặc, “Ta cưới Anh tỷ tỷ làm nương tử, như vậy đệ đệ Anh tỷ tỷ đương nhiên cũng là đệ đệ của ta, ta và Phù Khanh là kết tóc chi giao nên hấn sẽ không động vào em vợ ta, biết đâu hấn sẽ mở ra một mặt lưới.”

Anh Ninh ngẩn ra, chậm rãi..... chậm rãi quay sang, kinh ngạc nhìn con người hần, theo dõi sóng mũi ngay thẳng tuấn tú của hần, đôi mắt như sao sáng trong đêm, mặt của nàng tràn ngập hoang mang và khó có thể tin, “Ngài..... Nói cái gì?”

“Ta cười tởm, không tốt sao?” Hần nhìn nàng đến mắt cũng không chớp.

Trong lòng nghi ngờ càng lúc càng lớn, Anh Ninh hoàn toàn bị hần làm hồ đồ, cái..... này mà nói là biện pháp vẹn cả đôi đường?

“Là như thế,” Vân Mặc chợt nhíu mày, lười nhác cười, “Ông nội của ta muốn ta đính hôn, đối tượng là Thích Mẫn Như nhà Thích thái sư kia, Anh tử tử còn nhớ rõ nàng không?”

Thích Mẫn Như? Cho nên? Một vị chất đột nhiên nảy lên yết hầu Anh Ninh, nàng nhìn hần, “Nhưng đâu liên quan với ta?”

Hần nhún nhún vai làm như không cho là đúng: “Anh tử tử hần là biết, ta từ nhỏ đã không hợp với gia gia, hần muốn ta lấy ai, ta không thèm lấy người đó, hần không thích ai, ta càng muốn lấy người đó.”

Thì ra là như thế!

Anh Ninh sau một lúc lâu cũng chưa nói chuyện, nàng sớm nên nghĩ đến, hần đường đường là tiểu Hầu gia, hôn nhân đại sự đâu phải trò đùa? Nhưng vì sao chợt nghe câu nói kia, lòng của nàng vẫn “thình thịch” nhảy loạn lên?

Bốn năm không thấy, hần đã không phải thiếu niên bề ngoài thoát nhìn giống tiểu ác ma nội tâm lại có được phần hồn nhiên, hần tính kế tổ phụ nhưng lại lấy nàng làm quân cờ.

Im lặng vài giây, Anh Ninh ở trong lòng than một tiếng.

Nàng thuở nhỏ chịu ngoại tổ mẫu hun đúc cho nên tính tình tương đối giống với bà, từ trước đến giờ đều ngay thẳng, gãy thì gãy, nàng tuyệt sẽ không bởi vì hần hiểu lầm mà giải thích hơn nữa câu.

“Anh tử tử chẳng lẽ không muốn?” Vân Mặc tâm treo giữa không trung, nàng sẽ không biết hần có bao nhiêu khổ tâm. Nàng sẽ không biết hần có bao nhiêu chờ đợi nàng gặt đầu, Nàng sẽ không biết.....

Cho nên hần chỉ nhìn nàng cười nhẹ với mình, ăn nói rõ ràng trả lời: “Hảo ý của Tiểu hầu gia Anh Ninh xin ghi nhớ, chẳng qua Anh Ninh liễu yếu đào tơ, Anh Ninh nguyện ý thay đệ đệ lĩnh phạt.”

Không ai nói nữa, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng phát nhẹ.

Trong phòng lại lâm vào yên tĩnh.

Yên lặng! Thực yên lặng đến giống như gánh nặng ngàn cân trong lòng, nặng nề đến làm người ta hít thở không thông.

Nhưng mà lại như có vật gì đó, “Bốp” một tiếng, trong khoảng cách đó rơi xuống.....

34. Chương 34

Trong Ngọc Lăng thành có một quán cơm gọi là “Đắc Vị Cư”.

Quán cơm nhỏ này gạch ngói màu xanh, không có mái hiên điều khắc, xà ngang càng không có họa phi vân, cũng tuyệt không tưng nhập bích vân, đi vào cảm thấy bề ngoài thật giản dị, còn trong đại sảnh bày biện mấy cái bàn sạch sẽ, hậu viện có cái sân nho nhỏ và phòng bếp.

Phía trước đại sảnh có một chướng quầy và hai tiểu nhị chạy bàn, phía sau phòng bếp có ba sư phụ nấu ăn, ít ỏi mấy người giống như mấy quán ăn bình thường trên đường, thậm chí càng thêm tầm thường, nhưng mà thức ăn nơi này trong ba trăm sáu mươi lăm ngày, trước sau như một làm người ta chảy nước dãi ba thước.

Không nói đến mùi thơm toát ra câu dẫn người, trong tiệm thực đơn trên vách tường còn có thể gợi lòng hiếu kỳ của khách.

Trên vách tường bên cạnh quầy, phía bên tay phải có treo một bài thượng đồ thắm, dùng Khải thư rất xinh đẹp viết đầy tên đồ ăn, cái gì “Trân châu phỉ thúy bạch ngọc canh”, “Hầu bao mẫu đơn tôm”, “Mã não đậu hủ”, “Cua ủ chanh”, “Như ý cuốn nhĩ”..... Những tên này giống như ngự trù trong cung thường dùng ý để dụ dỗ Thiên Tử, nương nương vui mừng.

Bên cạnh theo thứ tự từ trên xuống dưới là một bài, rồng bay phượng múa viết là, “Lê xào gà”, “Quả vải thịt”, “Nhũ nhượng ngư”, “Da hổ thịt”, “Thúy da vịt”..... Làm người không nhịn được tò mò, tiệm ăn này rõ rệt cuộc món ăn đặc sắc đến cỡ nào, đến người Đông Tây Nam Bắc đều tụ tập ở đây?

Chờ chút! Còn bên trái cũng viết một loạt “Ngọc quân mặt”, “Mực Huy Châu tô”, “Mạch quang cao”, “Hắc bạch bánh trung thu”..... thực đơn như vậy nghe thật kỳ quái, quả thực là nghe những điều chưa hề nghe.

Tiệm cơm như vậy đừng nói Thao Thiết trong thành này, cho dù là Tiểu Xuyên Tử từ trong kinh đến, coi như là gặp qua chút ít cảnh đời người, mấy ngày nay cũng cảm thấy quán ăn nhỏ này hơi có chút trò.

Không sai! Nổi danh hơn nữa có trò thật vui!

Bằng không chủ tử thích soi mói nhà mình làm sao một lòng một dạ coi trọng tiệm này nha?

Lần đầu tiên bước vào quán cơm tầm thường này, thật ra trong lòng Tiểu Xuyên Tử ít nhiều cũng có chút khinh thường.

Đầu tiên người đến từ kinh thành này cảm thấy hấn trời sinh hơn người, ngẩng lên xem hấn ngàn dặm xa xôi từ kinh thành đi đến biên quan, giải cứu dân chúng trong dầu sôi lửa bỏng, vô luận là mặc trang phục nói chuyện khẩu âm hay người ngoài nhìn mình bằng ánh mắt hài lòng, đương nhiên so với những người hầu đồng hành đều phải cao hơn một bậc.

Tiếp theo chính là ám ức không biết trọng nhân tài, nghĩ hấn Tiểu Xuyên Tử_ một là có lai lịch mỏng trong phủ, hai là tuổi trẻ, luôn luôn không bị chủ tử ủy thác trách nhiệm nặng nề. Lần này đến Ngọc Lăng, vừa vận dụng phải Hách tổng quản ở trong kinh xử lý sự vụ quan trọng trong phủ, hơn nữa Bình An lại bị phái đi Tổ Châu, lúc này mới thật vất vả có cơ hội đi theo bên người chủ tử.

Vốn là nghĩ đến theo chủ tử làm tùy tùng, thượng truyền xuống các mệnh lệnh quan trọng, ai biết chủ tử phái hấn làm một nhiệm vụ duy nhất chính là mỗi ngày đến nơi này, đem mỹ thực món ngon chủ tử khâm điểm mang về. May mà tiệm ăn này không bán sớm, nếu không một ngày ba bữa cùng người trong quán ăn nhỏ này kéo ra không rõ.

Tiểu Xuyên Tử quả thật không hiểu quán cơm nho nhỏ này làm thức ăn, chẳng lẽ so với thức ăn trong phủ quận thủ càng thêm tinh xảo ngon miệng sao?

Ngay cả khi ở Hầu phủ đã đổi nhiều sự phụ cần mẫn trong phòng bếp, có thể thấy được miệng chủ tử kén ăn thế nào. Hơn nữa chủ tử là người nhiều tiền, vạn nhất ăn hỏng người thì sẽ bao người gắp hoa!

Cho nên từ ngày đó Tiểu Xuyên Tử một bước tiến vào “Đắc Vị Cư”, liền bày ra một bộ sắc mặt cao cao tại thượng, hạ quyết định ra oai phủ đầu nơi nho nhỏ này.

Vừa vào cửa đầu tiên là nghênh ngang ngồi xuống một cái bàn bên cạnh, tiếp theo vỗ cái bàn, vênh vao tự đắc kêu một tiếng: “A! Có cái gì đặt được lên mặt bàn, toàn bộ mang hết lên cho tiểu gia ta!”

Quán tuy nhỏ nhưng chướng quầy trung niên tiếp đãi khách, tuy là người tướng mạo xấu xí nhưng hiển nhiên cũng biết tức giận, gương mặt vừa thấy đối phương là tên tiểu tử không ra gì nhìn thật lạ mắt, ông nghĩ hấn không phải là người địa phương, lại vừa nghe đối phương nói chuyện rõ ràng khẩu âm trong kinh, lập tức cười cười, nho nhã lễ độ hỏi: “Không biết tiểu ca là muốn chọn toàn bộ kiểu dáng? Hay là đan điểm?”

Tại sao gọi đồ ăn còn phân kiểu dáng và đan điểm? Tiểu Xuyên Tử nghe xong, không khỏi kỳ quái nói: “Cái gì..... gọi là toàn bộ kiểu dáng?”

Chướng quầy không nhanh không vội nhất nhất báo: “Tất cả kiểu dáng thì sợ có chút rườm rà cần phải tốn chút thời gian để tiểu điểm chuẩn bị cho tốt.”

Tiểu Xuyên Tử vì thế gật gật đầu, “Được! Đại khái cần mấy ngày?”

“Hai ngày sau có thể.”

Tiểu Xuyên Tử hào khí vùng tay lên, xa hoa nói: “Không thành vấn đề, tất cả kiến dáng một bàn phải tốn bao nhiêu bạc?”

“Không nhiều lắm, ba trăm lượng là đủ.”

Tiểu Xuyên Tử dùng một loại ánh mắt liếc si nhìn chương quỳ, trong lòng yên lặng nói: Người thật đúng là dám nói, người tại sao không đi ăn cướp đi?

Chương quỳ thấy thế cười nói: “Nếu tiểu ca sợ tiểu điểm cũ bắt nạt ma mới ăn nói lung tung thì chỉ tạm thời đặt tiền cọc, đợi hai ngày sau dùng xong, nếu hài lòng rồi thanh toán cũng được.”

“Vây cũng không nhiều lắm!” Tiểu Xuyên Tử hừ một tiếng, theo trong tay áo lấy ra một túi tiền, lại xuất ra một đỉnh vàng nhỏ đặt ở trên bàn. Trong lòng còn vui thích nghĩ: Xem mình quản lý việc nhà của chủ tử kia, nếu chủ tử biết nhất định sẽ khen hần thông minh không bị hắc điểm làm thụt!

Chương quỳ nhận lấy đỉnh vàng ấy, tươi cười chân thành nói: “Đa tạ tiểu ca, tiểu điểm lập tức đi trừ bị vật liệu, hai ngày sau xin mời tiểu ca quang lâm.”

“Được..... Khoan!” Tiểu Xuyên Tử nghĩ lại nghĩ, rồi gọi hần lại: “Đợi chút, người nói một ít tên món ăn cho ta nghe, khi trở về chủ tử ta hỏi ta cũng dễ dàng báo.”

“Là vậy sao, cũng tốt, tiểu ca, người hãy nghe cho kỹ!” Chương quỳ vuốt cằm, cầm lấy bát trà, trước “Ừng ục ục ục” uống một ngụm to nước trà, mới thanh thanh cổ họng, hít sâu một hơi bắt đầu khí thế ngất trời báo tên đồ ăn.

“Đầu tiên là bát bàn “Thiết khi quả”, phân biệt là xuân ngẫu, nga lê bánh bột ngô, cam giá, nhũ lê nguyệt nhiv..v.....”

Tiểu Xuyên Tử nghe đến thẳng lú lưỡi, nửa ngày không nói ra lời.

Chương quỳ thở cũng không thở gấp, tiếp tục thao thao bất tuyệt nói: “Sau khi nói xong phần trái cây chính là đồ ăn chính “Mười lăm trận”: Thứ nhất trận là “Nhũ nương ngư”, thứ hai trận là “Trần châu phỉ thúy bạch ngọc canh”, thứ ba trận là “Dương liễu ký”, thứ tư trận là “Lê xào gà”, thứ năm trận là “Quả vải thịt”, thứ sáu trận là “Uyên ương tạc bụng”, thứ bảy trận là “Nga truân chương canh tê”, thứ tám trận là “Cua ủ chanh”, thứ chín trận là “Nam xào thiện”, thứ mười trận là “Tiên tôm chân quái”, đệ thập nhất trận là “Ngũ trăn quái”, thứ mười nhị trận là “Mã não đậu hủ”, thứ mười ba trận là “Hầu bao mẫu đơn tôm”, thứ mười tứ trận là “Da hổ thịt”, thứ mười lăm trận là “Tam thúy canh”.”

Chỉ nghe đến tên thức ăn Tiểu Xuyên Tử đã nhất đầu, làm gì còn tâm tình tra hỏi?

Ai biết chương quỳ kia còn không ngừng, vẫn cứ nói liên miên cần nhần như lão hòa thượng tụng kinh: “Ngoài ra còn có tám món khác.....”

Tiểu Xuyên Tử nhảy dựng lên hướng thẳng ra ngoài, hần bị dọa đến bỏ trốn mất dạng a!

Chương quỳ nở nụ cười chuyên nghiệp, không nao núng chạy theo hần ra cửa tiệm, ở phía sau dất cổ họng kêu: “Ê! Tiểu ca đợi chút! Còn chưa nói xong, cuối cùng còn có rượu trái cây, phân biệt là: Thế hương trái cây, khắc hoa mặt tiên...v..v.....”

Tiểu Xuyên Tử thất kinh che lỗ tai chạy trốn chết, sợ hãi bị hần đuổi theo.

Phòng trọ như vậy, cho dù không phải hắc điểm cũng hơn hần hắc điểm!

Ngẫm lại trong lòng còn sợ hãi, Tiểu Xuyên Tử kinh hồn chưa định trở lại phủ quận trưởng, đem sự tình từ đầu đến cuối bùm bùm một phen phun ra mặt vàng, chủ tử gian xảo khó hầu hạ không sợ hãi bây giờ lại “phụt” cười lên tiếng.

“Thiếu gia?” Tiểu Xuyên Tử nhận được kinh sợ không nhỏ, nhất là nhìn thấy chủ tử gần đây tâm tình khó chịu như có người thiếu mười mấy lượng bạc, miệng hần mở to cười đến có thể nhét hai quả trứng vào.

“Qua hai ngày nữa người hãy đến, trong tiệm kia muốn bao nhiêu bạc cũng được, người cứ việc làm theo không được cò kè mặc cả.”

Đáng tiếc chủ tử rất nhanh thu lại nụ cười, sau khi dọn dồ xong lại bắt đầu giả u buồn, gương mặt anh tuấn đủ để cho nữ nhân và trẻ em trong Ngọc Lăng thành thét chói tai, bây giờ lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, mà nhú lại không biết đang có tâm sự gì?

Vì thế qua hai ngày, Tiểu Xuyên Tử nghe theo chỉ thị lại đến “Đắc Vị Cư”.

35. Chương 35

Trà lâu sạch sẽ thanh nhã u tĩnh như thường.

Trên cửa sổ trong phòng trồng mấy chậu hoa lan, xanh tươi, dịu dàng trong không khí lưu động nhàn nhạt mùi hương hoa lan.

Một mình bích loa xuân, một bộ trà cụ, một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào màu trắng.

Nghe được rèm cửa khẽ nhúc nhích, hẩn ngẩng đầu, chỉ thấy trên gương mặt tuấn đạt, mũi phẳng, con ngươi đen như sao, đứng là tiểu hầu gia _ Vân Mặc của Hiên Viên Hầu phủ.

“Thiếu gia, đồ ăn đến!”

Đại khái mưa dầm thấm đất, cùng Hứa chương quây “Đắc Vị Cư” giao tiếp lâu, Tiểu Xuyên Tử cũng bắt đầu học được tên đồ ăn, hẩn cười hì hì nói: “Hôm nay món chính “lưỡi Tây Thi”, “gà Quý phi”, “đậu hủ Điều thiên” và “vịt Chiêu quân”, thiếu gia những tên này cũng thú vị nha?”

Vân Mặc nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, vẫn lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, không có cầm lấy đũa.

Hẩn nhìn thức ăn trên bàn không chỉ không hề động đũa, ngược lại nhìn những món mỹ thực làm người ta chảy nước miếng ròng ròng xuất thần, hẩn đang nghĩ gì hoặc là nhớ lại gì?

Ánh mắt nhìn chằm chằm “đậu hủ Điều Thiên” trước mắt, tựa phản phát như đang nhìn gương mặt của tuyệt sắc mỹ nhân, quá mức chuyên chú lại xen lẫn cảm xúc không thể nói rõ.

Tiểu Xuyên Tử thấy thế, thầm kêu không ổn! Lúc trước ở trà lâu ăn món do “Đắc Vị Cư” làm, tình cảnh u ám còn rành rành trước mắt, nhớ tới trong lòng còn sợ hãi, lỡ như chủ tử bị gì hẩn làm sao giao phó với Hách tổng quản hic?

Sợ chủ tử lại làm ra chuyện kỳ quái, Tiểu Xuyên Tử chạy nhanh nói thêm lời chọc cười: “Thiếu gia, những món này tại sao tên như vậy nha? Cái gì “lưỡi Tây Thi”, “vịt Chiêu quân”....., tiểu nhân cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua, liệu có câu chuyện nào ấy món này không nha?”

Vân Mặc không rảnh nghe Tiểu Xuyên Tử lải nhải lảm bảm, hẩn chuyên chú nhìn chằm chằm đậu hủ trước mắt.

Lại nói “đậu hủ Điều thiên”, đậu hủ trắng noãn, hương vị ngon ngọt, nước canh thơm ngon, hẩn còn nhớ rõ, khi uống một ngụm, nước canh thích hoạt đầu lưỡi rất thoải mái.

Hẩn quán quít lấy nàng hỏi: “Anh tỷ tỷ, đây không phải là đậu hủ nhân cá trạch, tại sao gọi nói là “đậu hủ Điều thiên”?”

Nàng bận rộn vây quanh giữa nồi và bếp, cười khanh khách liếc hẩn một cái, tranh thủ lúc rảnh rồi nói: “Thiếu gia cậu có nghe qua truyện “Tam quốc” chưa? Cá trạch này dùng để ví Đồng Trác gian trá kia, cá chạch ở trong canh nóng gấp đến độ không có chỗ ẩn thân, mới có thể chui vào khe trống đậu hủ, kết quả vẫn là đào thoát không được vận mệnh đun nấu. Đó cũng giống như Vương Doãn hiền Điều Thiên, khéo léo sử dụng mỹ nhân kế!”

“Như vậy sao! Hắc hắc, thật thú vị.....” Hẩn bưng tỉnh đại ngộ.

Câu truyện từ trong miệng nàng kể ra đều rất hấp dẫn, mọi người trong “Vong Trần Hiên” cũng rất yêu thích, rõ ràng là người nhìn qua an tĩnh lạnh nhạt, trên người lại có loại hấp dẫn không cách nào hình dung được, làm hẩn không tự chủ được hướng tới gần nàng, sau đó sẽ không muốn rời đi.

Ở chung với nàng từng phút từng giây đều là vô cùng vui vẻ, hần yêu nàng chỉ muốn ở cùng nàng chung một nơi.

Nhưng mà nàng không yêu hần.

Nửa tháng trước ở phủ quận thủ, bọn họ mỗi người đi một ngả. Hần bởi vì nàng cự tuyệt mà thẹn quá hóa giận, rất có khí khái đại nam tử đuổi nàng đi, sau đó mượn rượu giải sầu.

Thật ra hần đang lừa nàng, hần căn bản là không có ý bắt đệ đệ nàng, thậm chí nếu nàng không tới trước phủ quận thủ để tìm bọn họ, chút nữa về nhà hần là sẽ nhìn thấy bọn họ.

Hần lừa nàng là vì không nắm chắc! Hần bình sinh lần đầu tiên làm việc mà không nắm chắc phần thắng, hần có thể mơ hồ đoán được thất bại cũng không nguyện ý đối mặt, lần nữa dốc toàn lực.

Anh tỷ tỷ của hần không giống với bất kỳ nữ tử nào, nàng có chủ trương cũng có gan dạ sáng suốt, ngay cả việc hôn nhân với Ngọc gia kia nàng đều có thể nghĩ ra biện pháp hủy bỏ.

Bởi vậy hần mới muốn ép nàng! Tốt nhất là bức nàng đáp ứng gả cho hần, trở thành nương tử của Vân Mặc này, chỉ cần thành vợ chồng hần sẽ không sợ nàng quay người bỏ rơi chính mình, đó mới là biện pháp sáng suốt nhất.

Nhưng vẫn vô dụng! Hần đối với nàng vẫn không quyết tâm được?

Nếu ở trên thương trường gặp được đối thủ khó chơi như vậy, hần đã sớm mang ra các trò đối phó với người ấy, “Mềm lòng” đó là cái gì?

Nhưng nàng không giống, nàng là Anh tỷ tỷ của hần, là nữ nhân hần yêu, khi nhìn thấy dung nhan như thủy kia, hần như lại biến trở về thời thiếu niên tràn ngập không muốn xa rời, yêu thích dù hần hận nàng nhưng vẫn không thể quyết tâm.

Nghĩ đến nàng, nhớ nàng, trong mộng đều là nàng! Bất quá người ta đã rõ ràng rành mạch bác bỏ lời cầu thân của hần, hần đường đường một đại nam nhân, làm sao có thể hạ mình xuất hiện trước mặt nàng?

Cho nên hần chỉ có thể núp trong trà lâu, xa xa nhìn nàng, mỗi ngày ăn đồ ăn nàng nấu, dùng cái này để tự an ủi nỗi khổ trong lòng.

Hừm! Rượu vào sâu càng thêm sâu!

Vân Mặc để xuống chén rượu trong tay, đầy bàn sổ sách không nhìn nổi nữa.

Tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, lúc này trời đã gần đến hoàng hôn, chân trời phía tây che kín ánh nắng chiều từ hồng đến đậm phần như hỏa diễm, như màu hoa anh đào.

Cùng lúc đó giống như ngày thường, quán trà đối diện “Đắc Vị Cư”, Hứa chương quây lấy ra bàn tính, thừa dịp trước cơm chiều bắt đầu tính toán.

“Anh cô nương, tháng trước đã tính xong.” Hần đem sổ sách để lên quây trước mặt nữ tử trẻ tuổi người ngay ngắn kia, trong mắt hiện ra lo lắng, “Trong tiệm tháng trước ngoại trừ chi tiêu ra buôn bán lời không ít, nhưng tính tất cả lại thiếu không ít.”

Anh Ninh đang cúi đầu nghiêm túc viết một phong thơ hàm, nghe vậy ngẩng đầu tiếp nhận sổ sách, đồng thời nhẹ nhàng gật đầu, “Được, ta đã biết, tiên sinh vất vả cho ngài rồi.”

“Đây là bốn phần của tôi, Anh cô nương cô lại khách khí.” Hứa chương quây quan tâm hỏi: “Phu nhân ở Bồng Sơn có tốt không? Người nhà tôi có nhắc đến đi Bồng Sơn xem một chút.”

“Đa tạ Dương đại thẩm có lòng, ta đang viết thư ấu thân, tháng này bận quá ta không có thời gian trở về chỉ sợ mẫu thân lo lắng.”

“Nếu không đưa phu nhân từ Bồng Sơn đến Ngọc Lăng? Mọi người có thể chăm sóc lẫn nhau như vậy tốt hơn rất nhiều nha.”

“Ta mấy năm trước có nghĩ qua.....” Anh Ninh cười rộ lên, “Mẫu thân ta sau khi tạm biệt phụ thân nói là muốn về nhà ở Bồng Sơn chờ phụ thân trở về, nhiều năm nay, mẫu thân nơi nào cũng không nguyện ý đi, chỉ toàn tâm toàn ý ở nhà cũ chờ đợi, bà sợ phụ thân có một ngày quay lại tìm không thấy mình.”

36. Chương 36

Hứa chương quỳ cảm thán không thôi, “Phụ nhân thật sự là hiền thê khó gặp, một mình một người dưỡng dục con cái cũng giống Vương Bảo Xuyên chờ chồng mười tám năm?”

Anh Ninh nghe xong lời này, khuôn mặt thanh lệ không khỏi hiện ra nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Mẫu thân chỉ mong có ngày gặp lại phụ thân, chỉ cần có thể hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân, cho dù nàng chịu nhiều khổ sở hơn thì có sao?

Nghĩ đến đây trong đầu liền hiện ra một gương mặt loè loẹt, nghiêm nghị nheo mắt nhìn chăm chăm mình.....

Anh Ninh chán ghét nhăn lại mày, lắc đầu giống như muốn đuổi đi ruồi bọ làm mình buồn nôn, muốn đem tay ăn chơi kia đuổi ra khỏi đầu mình.

“Đúng rồi, Anh cô nương, cái tên họ Cổ kia, tháng này có thể lại đến đòi bạc không?” Hứa chương quỳ bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vô cùng lo lắng hỏi.

“Có.”

Đương nhiên đến, tên họ Cổ kia làm gì dễ bỏ qua con cá lớn như vậy?

Hứa chương quỳ nghe xong, lại chần chờ hỏi: “Chúng ta..... vẫn để hấn làm vậy sao?”

“Ừ.” Không thể thì làm gì bây giờ? Tiền tài là vật ngoài thân, nếu thật sự giống tên họ Cổ đó nói vậy, cho dù trả giá thật lớn cũng không thể chùn bước.

Hứa chương quỳ thở dài, “Anh cô nương, cô thực sự tin tưởng tên họ Cổ đó nói sao?”

“Ừ, hấn đã có thể nói có mũi có mắt, chỉ sợ không phải tin đồn vô căn cứ.” Hấn có thể miêu tả ra tướng mạo phụ thân, tuổi, khẩu âm làm nàng không thể không tin, đây cũng là nguyên nhân nàng bị tên họ Cổ kia dắt mũi đi.

“Nhưng mà chuyện kia không biết là thật hay giả?”

“Bất luận thật giả chỉ cần có một tia hy vọng ta đều xem nó như thật.”

Hứa chương quỳ gật đầu, lại nói: “Đúng vậy, cũng không có biện pháp khác có hy vọng còn đỡ hơn không có.”

Anh Ninh trầm mặc một hồi, mới cười nói: “Tiên sinh không cần thay ta lo lắng, ngày nào đó ta chống đỡ “Đắc Vị Cư” này không nổi nữa vẫn còn có ngài!”

Hứa chương quỳ vừa nghe lời này mũi chua xót, đường đường đại nam nhân nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

“Đắc Vị Cư” Trong khoảng thời gian này không gặp phải rủi ro gì, lại bị tên họ Cổ giàu có trong thành tổng tiền, ý vào trong tay nắm một tin tức không biết nghe từ nơi nào, còn xảo trá vơ vét tài sản Anh cô nương, may mắn “Đắc Vị Cư” luôn làm ăn không tệ, hơn nữa gần đây có một người khách từ kinh thành đến “Coi tiền như rác”, một ngày ba bữa đều chọn món tinh xảo nhất, mỹ vị ngon, cho nên bọn họ mới có thể đối phó tên họ Cổ lòng tham không đáy kia.

Chuyện này Anh cô nương gạt toàn bộ mọi người, bởi vì hấn là trưởng quỳ nàng mới đem tình hình một năm một mười nói cho hấn biết.

Thoạt nhìn lạnh lùng bình tĩnh thật ra Anh cô nương thiện lương đôn hậu cỡ nào! Rõ ràng chính mình đã sút đầu mẻ trán, lòng nóng như lửa đốt lại còn quan tâm người khác bảo người ta đừng quan tâm mình, cô nương tốt như vậy khi nào thì mới có thể gặp gỡ một nhân duyên tốt, gặp một nam tử tốt, có người yêu thương để cho nàng dựa vào?

Sợ nhất chính là tên Cổ Sĩ kia “Ý không ở trong lời”?

Hứa chương quỳ trong lòng cũng rất lo lắng, nhưng thật sự không muốn làm Anh Ninh phiền lòng, vội vàng vòng vo đề tài tán gẫu tin tức nổi lên trong thành, cùng với người khách “Coi tiền như rác” đến giờ vẫn chưa rõ mặt mũi.

Hứa chương quỳ tò mò hỏi: “Anh cô nương, cô có biết người gọi món ăn trong tiệm ta là thân sĩ phương nào không?”

Nghe vậy một đôi thủy mâu không tự chủ được nhìn đi qua phía đối diện, cảnh môi nhẹ nhàng bĩu một cái giống như cười lại chế nhạo.

“Thật sự là kỳ quái, nghe giọng Tiểu Xuyên Tử kia rõ ràng là người trong kinh thành đến, nhưng mà hần hỏi tiểu tử kia chết sống không thừa nhận, nói chủ tử nhà mình từng nói không thể tùy tiện tiết lộ.”

“Lúc trước nghe Tiểu Xuyên Tử oán giận, nói chủ tử của hần tính tình rất cổ quái, nhưng mấy ngày qua chúng ta làm cái gì hần ăn cái đó, trả bạc cũng rất sảng khoái, không có nhìn ra nơi nào khó ăn?”

“Đây rốt cuộc là quý công tử nhà ai? Tại sao không sống ở kinh thành chạy đến nơi này sống phóng túng, mà lại chọn đúng nơi này!”

Thấy Hứa chương quỳ càng nói nước miếng càng văng lan tràn, Anh Ninh thủy chung không có mở miệng, nhưng càng nghe khoe môi càng gọi lên nụ cười càng ngày càng lớn.

.....

Ra khỏi căn phòng tao nhã, vừa mới đi đến gian cách vách, bước chân Vân Mặc chợt ngừng lại.

Cách rèm cửa, có bốn người bộ dáng phóng đảng ăn chơi trác táng, hơn nữa có hai người hầu đang ở giữa nói ầu nói tả.

“Nè, Chu huynh! Nghe nói Ý Thúy Viên có cô nương xinh đẹp mới tới, so với Tiểu Hồng Đào ở Túy Hồng Lâu còn mị hơn vài phần!”

“Thật vậy không, Mã huynh, vậy tối nay chúng ta cần phải nhìn một cái nha.”

“Công tử ta thích nữ tử phía nam, nữ tử thanh lâu trong thành này đa số không tốt, khung xương lớn, làn da thô ráp, không mong nước như phương nam?!”

“Ha ha..... Nghe lời của Dương huynh thật là.”

“Thật sự đấy, các người có mắt không biết xem ngọc, trong Ngọc Lăng thành này cũng có Điều Thuyền chân chính!”

“Vậy sao? Ngươi huynh, chỉ giáo cho?”

“Là vị Anh cô nương ở “Đắc Vị Cư” phía đối diện, cô ấy mới là báu vật chân chính! Không chỉ ra được phòng khách còn có thể phòng bếp, ngày thường lại xinh đẹp, đáng tiếc chỉ là tuổi lớn chút.....”

“Đúng rồi, nghe người ta nói Cổ công tử gần đây rất coi trọng Anh cô nương kia, còn có lòng muốn lấy nàng vào cửa!”

“Đúng vậy ta cũng không hiểu được, Anh cô nương kia luôn là người lãnh đạm chưa bao giờ nói với chúng ta thêm một lời, vậy tại sao đồng ý với tên Cổ Sĩ đó? Nói đến tên Cổ Sĩ kia ngoại trừ trong nhà có tiền, vô luận là tướng mạo hay nhân phẩm đều không bằng ta, như vậy không phải là đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu sao?”

“Đừng nói như vậy, không chừng vị Anh cô nương kia nhìn thấy thanh cao nhưng trong lòng lại là người tham tiền! Nếu không thế nào mắt thấy thành gái lơ còn chưa có gả ra ngoài, nhất định là nhìn trái nhìn phải tìm người có tiền gà, Cổ công tử tuy rằng không học vấn không nghề nghiệp nhưng nhà người ta có tiền, không thể so chính mình khổ sở, đi sớm về tối ăn cơm quán, nói nữa là không có nữ nhân nào không thích ngân phiếu?”

“Lời này không sai,bất quá Anh cô nương kia. Nhất định là không so được với Tiểu Hồng Đào của Túy Hồng Lâu, Cổ công tử sợ là chơi chán Tiểu Hồng Đào, mới thêm muốn loại con gái đàng hoàng.”

“Lời này không sai, Chu huynh không biết nữ nhân càng thoát nhìn lạnh lùng,lúc lên giường,hắc hắc ...càng phóng túng!”

“Không sai không sai, Lão Tử đã nghĩ thượng nòng,nhìn vòng eo thon nhỏ kia,không biết để đứng lên thế nào ta.....”

37. Chương 37

Họ Mã kia càng nói càng đáng khinh càng nói càng hưng phấn,quả thực khó nghe, không ngờ giọng nói còn vang lên liền cảm thấy phía sau có một cổ sát khí, tiếp theo bị người nào đó hung hăng đạp một cước từ sau lưng,nhất thời phát ra tiếng thét thảm thiết như giết heo!

Người tới đúng là Vân Mặc.

Hắn nghe được ba chữ “Anh cô nương” thì không tự chủ được,lại nghe đến nòng và tên họ Cổ kia dây dưa không rõ,khuôn mặt tuần tú bỗng dầy đặc mây đen, cuối cùng tên họ Mã kia lại phun ra lời hạ lưu làm hắn đột nhiên biến sắc, xanh mặt,kéo rèm cửa lên vọt nhanh vào, nhấc chân chính là ột cước!

Họ Chu, Mã, Ngưu, Dương bốn người phát hoảng,không biết là người phương nào gây náo,tập trung nhìn vào phát hiện chỉ có một mình Vân Mặc, hơn nữa nhìn thấy gương mặt nhả nhận tuần tú, một thân quý khí căn bản không giống có luyện công phu,bọn họ lập tức ào ào chửi bậy.

“Mẹ nó, dám đánh huynh đệ Lão Tử,người không muốn sống nữa phải không?”

“Tên tiểu tử này mẹ nó từ đâu chạy ra? Có biết công tử ta là ai hay không?”

Vân Mặc đứng lại trong phòng dù bận vẫn ung dung ngăn ở cửa, không chút hoang mang bắt đầu xoắn lên tay áo, ánh mắt kia giống như muốn bắn ra hỏa;“Ta là ai, các người không xứng biết, tóm lại hôm nay trong đám các người một người cũng chạy không thoát, nói đi, là một hay cả đám cùng tiến đến?”

“Con mẹ nó, khẩu khí thật lớn!” Họ Chu tức giận đến chửi lớn.

“Đáng chết! Các người còn đứng như gỗ ở đó làm gì, còn không mau đánh chết tên tiểu tử kia cho ta!” Họ Ngưu quay đầu mắng nhóm người hầu.

“Chúng ta cùng nhau đến, chỉ sợ người..... Hắc hắc, không chịu nổi.....” Họ Dương kia nói xong cũng đi đến

“Đã muốn chết!” Vân Mặc lạnh lùng cười,“Vậy cùng lên đi!”

Phòng trong nháy mắt ầm ĩ thành một đoàn, tiếng đánh nhau,tiếng chửi bậy,tiếng cái bàn ngã xuống đất,chén khay rơi xuống đất,lăn vào trong đó là tiếng thét chói tai,đau đớn..... Rầm rầm,đùng đoàng, trong lúc nhất thời rất náo nhiệt.

Tiểu Xuyên Tử núp ở phía sau cửa nhìn mà kinh hãi.

“A Đại..... A Nhị..... A tam.....” Tiểu Xuyên Tử quyết định thật nhanh nhanh chóng chạy đến cửa thang lầu, mở giọng kêu,“Người đâu mau tới!”

Lời còn chưa dứt,từ ngoài trà lâu liền truyền đến tiếng bước chân hào hùng, nhóm cứu binh lấy tốc độ nhanh như chớp xuất hiện.

“Thiếu gia đâu?” A Đại cầm đầu rất bình tĩnh.

“Ở bên trong.....” Tiểu Xuyên Tử yên tâm thấy có chỗ dựa vững chắc đến,vì vậy đưa tay chỉ vào trong phòng,“Đánh nhau.”

Lời còn chưa dứt, A Nhị đã bước vào phòng, A Tam lại không thấy bóng dáng..... Người ta trực tiếp thi triển khinh công từ cửa sổ bay vào trong phòng.

Lão bản trà đầu mặt ủ mảy chề đứng ở dưới lầu, ngửa đầu nhìn lên lại thấy tình hình bên trên chiến đấu càng thêm kịch liệt, một trận gà bay chó sủa xen lẫn tiếng khóc thét cùng với kêu thảm thiết, trong đầu bắt đầu rỉ máu, một mặt tính toán tỉ mỉ tổn thất trong phòng. Lại một lát sau, mới nhìn thấy thiếu gia tuần tú từ trong kinh đến bị một gã sai kéo ra ngoài.

Chỉ thấy vị thiếu gia vốn có khuôn mặt tuần tú làm nữ nhân và trẻ em mê đắm bây giờ bên khóe mắt có dấu bầm tím, khóe miệng bên phải còn có tơ máu, ngay cả cằm bào trắng cũng biến thành màu xám, lấy một chọi nhiều người hẳn là không chiếm bao nhiêu may mắn, gương mặt khó chịu xanh mét.

“Cút ngay! Ta thấy ngươi ở đâu thì đánh ở đó!” Vân Mặc còn đánh chưa đã nghiền, không, phải nói còn chưa nguôi giận chứ.

“Thiếu gia, cho bọn A Đại nghỉ ngơi một chút nha!” Tiểu Xuyên Tử cả gan, cực khổ khuyên can, “Mấy người chính xác nên đánh, nhưng đừng làm ô uế tay ngài..... Ngài trước xin bớt giận..... Xin bớt giận nha!”

Khuôn mặt Vân Mặc tràn đầy tức giận, thật sâu phun ra cơn tức trong lòng ngực, xoay người mất lạnh nhìn thảm trạng trong phòng, sau đó quay đầu bước đi.

Tiểu Xuyên Tử nói không có sai, hẳn đã mất đi vẻ kêu ngạo lực không chế thường ngày, nếu thật sự không đi hẳn nhất định sẽ đánh bọn họ từ sống thành chết!

Hắn không biết có phải nghe được những người đó dùng đâm ngôn nói Anh Ninh mà cảm thấy tức giận, hay là bởi vì bọn họ nói Anh Ninh lui tới với tên họ Cổ mà tức giận.

Trong lúc nhất thời, lòng tràn đầy mệt mỏi, nản lòng và uể oải đánh úp lại phía hắn.....

Vì sao chỉ cần đụng đến chuyện có liên quan đến nàng, hắn sẽ lập tức mất đi lý trí?

Một lát sau, Tiểu Xuyên Tử ân cần hầu hạ, Vân Mặc ở một gian khác thay y phục sạch sẽ, buộc lại tóc, đắp thuốc trị thương, tẩy sạch rãnh tay, tiếp theo lau mặt, mới lạnh lùng hỏi một câu: “Người đâu?”

Ồ! Xem ra thiếu gia còn chưa nguôi giận nha! Tiểu Xuyên Tử chạy nhanh nói: “A Nhị đem tất cả bọn họ quăng ra sau ngõ, thiếu gia, ngài muốn đến đó sao?”

“Đi đến đó nhìn chút, có mấy người còn sống?” Ngữ khí Vân Mặc âm trầm.

Tiểu Xuyên Tử giật mình một cái, thiếu gia lúc này..... Chỉ sợ rất tức giận.

Một chủ một tớ, một trước một sau, chậm rãi đi đến sau ngõ, thật xa liền nhìn đến, hừm. Nhất, nhị, tam, tứ, hơn nữa hai người hầu, một người cũng không thiếu tất cả đều gục trên tường!

“Vị thiếu gia này, không, vị đại gia này! Chúng tiểu nhân biết sai rồi, về sau không dám, xin đại gia tha chúng ta!” Chu, Mã, Ngưu, Dương bốn người kia chịu khổ da thịt, vừa thấy Vân Mặc đến đây lập tức khóc cha gọi mẹ, tràng diện là “Nước mắt cùng nước mũi bay ra, tiếng khóc thét cũng vang lên”.

Thật sự người không thể chỉ nhìn bề ngoài! Công tử này thoát nhìn tuần tú thật sự rất tàn ác!

Tâm ác! Nắm đấm mạnh! Không muốn sống!

“Sai sao?” Đáng tiếc vị công tử kia vẫn khó chịu, lơ đãng phát ra lạnh thanh: “Các người đều biết sai rồi?”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng tiểu nhân đều biết.....” Mọi người gật đầu như bằm tỏi.

“Được rồi, vậy nói xem sai chỗ nào?” Mặt Vân Mặc lãnh trầm, nhàn nhạt nhìn lướt qua đối phương.

“Chúng tiểu nhân không nên quấy rầy đại gia thanh tĩnh.....” Nghĩ tới nghĩ lui, mọi người cũng không biết bản thân đắc tội gì với vị công tử này, nghĩ nát óc cũng chỉ có lý do như vậy.

“Sai rồi.”

Gì, sai sao? Trời ạ! Rốt cuộc bọn họ chọc vị công tử này chỗ nào nha? Ai có thể nói với bọn họ được không?

Vân Mặc khẽ mỉm cười, nói chuyện với đại hán đứng ở bên cạnh: “A Đại, chúng ta lần trước ở Miêu Cương mang về “Huyết trùng phấn” rất thú vị, có mang theo trên người hay không?”

Gì? “Huyết trùng phấn” là cái gì?

“Dạ có!” A Đại luôn nghe theo mệnh lệnh chủ tử, lập tức từ trong vạt áo lấy ra một cái bình nhỏ màu trắng, cung kính dâng hai tay.

Vân Mặc tiếp nhận, chậm rãi lay động bình nhỏ, lấy giọng vô cùng thân thiết nói: “Nói vậy chứ vị không biết “Huyết trùng phần” là gì sao?”

Chu, Mã, Ngưu, Dương bốn người một mặt mờ mịt, nhìn nụ cười trên mặt Vân Mặc, không hện mà cùng co rúm lại một chút.

“Người Miêu chế tạo thuốc này, bọn họ đem rắn độc, lươn, cá, rết, ếch, bò cạp, giun, bọ ngựa, sên, ong độc, ve.... rồi đem tất cả loài bò sát đó ném vào trong vạt lớn phong kín, trong vòng một năm những loài bò sát ở trong kia cắn nuốt lẫn nhau, độc nhiều ăn độc ít, mạnh ăn yếu, cuối cùng chỉ còn lại một con, sau đó loài bò sát kia còn thay đổi màu sắc. Sau nữa sẽ biến thành hai loại: Một loại tên là “Long cổ”, hình thái giống rồng, là do rắn độc và con rết biến thành. Một loại tên là “Kỳ lân cổ”, là ếch và thằn lằn biến thành.”

Một loại dự cảm không tốt vờn quanh trong đầu mỗi người, sắc mặt mỗi người đều bắt đầu trắng bệch.

“ “Long cổ”, “Kỳ lân cổ” rất ít thấy.....” Vân Mặc kiên nhẫn nói rõ, “Ai biết năm trước, ta đi miêu trại làm ăn buôn bán với Miêu vương, Miêu vương vừa vặn có hai bình này, họ mài thành phần còn tặng cho ta một bình, nói là ai không cẩn thận đắc tội ta, ta dùng thuốc này đảm bảo bọn hắc muốn sống không được, muốn chết không xong. Hôm nay vừa khéo không bằng dùng mấy vị này làm thí nghiệm, để xem lão Miêu vương kia có hù ta hay không.....”

Lời còn chưa nói xong, liền nghe thấy “rầm rầm rầm” tiếng vang, gục đầu vào tường, thành công bị dọa bất tỉnh.

“Thiếu gia.....” A Đại thấy thế, thấp giọng hỏi: “Những người này xử lý như thế nào?”

Vân Mặc đem bình nhỏ trong tay ném lại cho hắc, vỗ vỗ tay, “Ném bọn họ về nhà mình.”

A Nhị và ATam liếc nhau, “Bỏ qua như vậy sao?” Hoàn toàn không giống tác phong thường ngày của tiểu chủ tử!

“Bỏ đi? Xem như đám khốn kiếp này may mắn.....” Vân Mặc hừ lạnh một tiếng, “Lai lịch tất cả mấy người này phải nói cho ta biết, mặt khác người họ Cổ trong miệng bọn họ phải đặc biệt tra cẩn thận.”

“Dạ!” Mọi người chấp tay lĩnh mệnh.

38. Chương 38

Mặt trăng lên từ phía Tây, “Đắc Vị Cư” tiễn chân người khách cuối cùng rồi đóng cửa.

Anh Ninh đóng kỹ cửa tiệm, vừa lấy ra chìa khóa khóa cửa, bỗng nhiên nghe được phía sau có động tĩnh, quay đầu lại, một gương mặt đáng kinh liên ánh vào mi mắt, không phải tên Cổ Sĩ kia chứ ư?

Chán ghét lui về sau một bước, Anh Ninh bảo trì khoảng cách với hắc.

“Thế nào? Anh cô nương nhìn thấy bản công tử không vui sao?” Cổ Sĩ một thân tơ lụa, trang điểm giống như chim khổng tước, trong tay phe phẩy quạt xếp, khuôn mặt tươi cười nói: “Công tử ta đặc biệt đến thăm cô nương đây!”

“Người tới có chuyện gì?” Anh Ninh lạnh lùng hỏi, không muốn dây dưa cùng người này quá.

Cổ Sĩ ngẩng thẳng về phía tiệm cơm, “Nơi này không phải nơi nói chuyện, chúng ta không bằng vào trong nhà nói đi.” Nói xong hắc liền muốn đi vào trong tiệm.

“Có gì cứ nói ở trong này.” Anh Ninh không chịu, họ Cổ này có ý gì nàng làm sao không rõ.

“Hắc hắc, cũng tốt.” Cổ Sĩ liếc mắt nhìn nàng, nói: “Ta gần đây lại có một tin tức mới có liên quan đến lệnh tôn.”

“Tin tức gì?” Quả nhiên không ngoài dự đoán, công nương kia mới vừa rồi còn trừng mắt với hắc giờ lập tức khó nén sắc mặt lo âu, vội vàng hỏi: “Người từ nơi nào biết được? Tin này có đáng tin cậy không?”

“Gấp cái gì nha,ta tìm đến Anh cô nương đương nhiên là nắm chắc.” Cổ Sĩ đắc ý nói.

Anh Ninh nghe xong,càng sốt ruột thúc giục nói:“Vậy người nói mau.”

“Ta không phải đã nhờ bằng hữu giúp ta tìm tung tích lệnh tôn sao, hôm kia hắc truyền tin đến nói là đã trở lại, ta hôm qua liền đặc biệt đi một chuyến, nghe hắc nói phỏng chừng tám chín phần đáng tin.”

“Tên đó biết tung tích cha ta sao?” Anh Ninh trong lòng vui mừng quá đỗi, nàng chờ mong lâu như vậy,hỏi thăm lâu như vậy,bây giờ thật sự tìm được phụ thân,nàng làm sao không vui mừng!

“Đương nhiên nhiên!” Cổ Sĩ đồng dạng nói ngoa:“Bằng hữu ta tốn rất nhiều công sức,mới tìm được tin tức xác thật.....”

Anh Ninh không muốn nghe hắc nói lời vô nghĩa cho nên nhanh cắt đứt,“Vậy cha ta hiện tại ở nơi nào?”

“Việc này.....” Cổ Sĩ cười gian hai tiếng,cởi một cái nút,“Bằng hữu ta lần này tìm tốn không ít bạc.....”

“Nói đi!” Anh Ninh như thế nào không rõ ý của hắc, trực tiếp hỏi:“Lúc này người muốn nhiều bạc?”

“Không nhiều lắm,một vạn lượng.”

Một vạn lượng! Anh Ninh trái tim đều lạnh, nhiều bạc như vậy cho dù đem “ Đắc Vị Cư” bán cũng không đủ!

“Ta không có nhiều như vậy.”

“Bạc không có, Anh cô nương không có nhưng bản công tử thì có !” Cổ Sĩ sỗ sàng cười một tiếng,tiếp tục đi lên phía trước.

“Người có ý gì?” Anh Ninh khó nén căm hận trong lòng, một đôi mi thanh tú thẳng nhíu lại.

“Hắc hắc, là như vậy, ta đối Anh cô nương quý mến đã lâu, nếu là cô nương nguyện gả cho ta, lập tức còn có có sẵn ba vạn lượng bạc làm sính lễ!”

Anh Ninh nghe vậy trong lòng vừa tức vừa vội, một đôi doanh thủy mâu căm tức nhìn Cổ Sĩ, lạnh giọng răn dạy:“Người nằm mơ!”

“Hắc hắc.....” Cổ Sĩ cũng không xấu hổ thành giận, một đôi mắt tam giác tham lam nhìn chằm chằm nữ nhân, khuôn mặt ngọc lưu ly thanh lệ,đậm nhạt vừa phải, thân mình thon dài yếu diệu ngay cả trâm cài bó y cũng rất xinh đẹp, cả người tỏa mát ra một loại khí chất tiên tử,hắc không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng.

“Anh cô nương ngẫm lại đi,một vạn lượng bạc cho dù đem “ Đắc Vị Cư” này bán bất quá cũng có mấy trăm lượng,số lẻ cũng không hơn. Anh cô nương,trước mắt ngoại trừ ta,còn có ai có thể giúp cô nương xuất ra đồng ngân lượng đó?” Cổ Sĩ đắc ý dào dạt,được hắc coi trọng lại tiêu phí một khoảng thời gian, nàng trốn không thoát lòng bàn tay của hắc đâu.

“Tóm lại ba ngày sau,ta mang theo một vạn lượng cùng kiệu hoa đến đón cô nương vào nhà, nếu không nhận được tân nương tử, nhạc phụ tương lai này chết sống đã không liên quan đến bốn công tử .”

Cổ Sĩ dứt lời liền thấy gương mặt trước mắt tái mét, giữa mày toát ra hiểm thấy kinh hoảng bất an nhưng lại có thêm mấy phần động lòng người, sắc tâm lập tức ám khởi!

Đang muốn nắm lấy bàn tay của giai nhân,không ngờ nàng nghiêng người sang một bên tránh đi,một đôi mắt đẹp lạnh như băng trừng thẳng vào hắc, ngạo nghễ như tam cửu sương tuyết còn có một loại nghiêm nghị không thể coi nhẹ, sợ lại chọc giận giai nhân Cổ Sĩ liền hậm hực hờn dỗi thu tay,nghĩ lại nữ tử này ba ngày sau sẽ là của hắc, đến lúc đó hắc có thể dùng thủ đoạn hành hạ tra tấn,bản thân lại dương dương tự đắc nói chút lời lấy lòng mang theo uy hiếp,xong mới cười mỉa rời đi.

Mới vừa rồi còn bóng đêm còn tốt đẹp,đột nhiên bị một đoàn sương mù tràn ngập vây quanh,nhất thời bầu trời trở nên u ám, Anh Ninh đứng hồi lâu, hồi lâu..... Lâu đến có vài giọt nước mưa lạnh lẽo rơi đến trên mặt, nàng mới giật mình thấy đôi chân đã trở nên chết lặng đau nhức.

Nàng ngẩng đầu phát hiện không trung mây đen dày đặc,mưa im ắng rơi xuống đất.

Nàng thở dài, bất chấp mọi việc đi về phòng, bước chân do dự giống như tiểu hài tử lạc đường, lại giống phụ nhân bị cuộc sống đè nén quá độ mà không thể gánh vác, dường như bị toàn bộ thế giới vứt bỏ, tìm không thấy nơi có thể dựa vào.....

Ba ngày thời gian thật ngắn, ngắn đến trôi qua rồi biến mất!

Ngày thứ nhất Anh Ninh đem “Đắc Vị Cư” giao cho Hứa chương quỳ, dưới ánh mắt không rõ chân tướng của mọi người nàng đành gượng cười, nói có việc phải đi một chuyến xa nhà; Sau đó, nàng đem bọn đệ đệ đuổi về Bồng Sơn, ở lại với mẫu thân hai ngày, nói đã có tin tức phụ thân, nhìn thấy dáng vẻ mẫu thân vui mừng bật khóc nàng cảm thấy bản thân làm như vậy là chính xác.

Ngày thứ ba chàng vạng, nàng một mình lên lút về Ngọc Lăng, ở trong phòng nhỏ chính mình, ngây ngốc trải qua một ngày cuối cùng.

Ngày mai chính là ngày Cổ kiều tới đón, y phục tân nương và đồ vật cần thiết đều đã được Cổ gia phái người đưa đến, ngay ngắn chỉnh tề đặt ở đầu giường.

Mũ phượng châu xoa, hỉ khăn khăn quàng vai, cầm bạch ngọc, mỗi một dạng đều lộ vẻ phú quý, cũng giống lưỡi dao sắc bén bức người.

Nàng cùng đường chỉ có thỏa hiệp.

Sống chết của phụ thân đang ở trước mắt, Anh Ninh cảm thấy nàng không có lực phản kháng, sở hữu kêu ngạo, cốt khí đều hóa thành sương khói, trở nên không đáng giá một đồng tiền.

Không ai có thể giúp nàng.

Di nương, y xá của dưỡng, không lâu trước đó gặp gỡ biến cố bản thân tự lo cũng không được, nàng không giúp được gì làm sao dám phiền thêm bọn họ?

Về phần Vân Mặc.....

Không phải không nghĩ tới đi năn nỉ hần, nhưng mà hần sẽ giúp nàng sao?

Sau khi nàng dùng lời lẽ nghiêm khắc từ chối hần, hần làm sao còn nguyện ý giúp nàng?

Chỉ bằng mỗi ngày hần đều dùng bữa ở quán trà, chứ không chịu xuất ở trước mặt nàng thì có thể hiểu ý hần.

Cho nên coi như hết, nàng đi chỗ tổ rước lấy nhục?

Anh Ninh lau đi nước mắt chảy xuống má, rốt cục hạ quyết tâm nếu có thể đổi lại phụ thân bình an trở về, nàng thà rằng..... Thà rằng bồi thượng tính mạng.

Một đêm không ngủ, tiếng gà gáy thứ nhất vang lên, trên bầu trời nổi lên mặt trời, trong đình viện nhỏ, đột nhiên có rất nhiều người xông vào.

Thối kèn xona, ô ô a a rất náo nhiệt, lại nghe đến một đám nữ tử nói chuyện, tiếng cười, hi hi ha ha tựa hồ đang vội dọn dẹp phòng ở, quét dọn sân nhà, treo vải đỏ lên xà lim, dán lên cửa sổ chữ “Hỉ” đỏ thắm.

Thật ra bình thường người trong “Đắc Vị Cư”, Anh Ninh và láng giềng cũng rất ít lui tới, nhất thời cũng không biết nơi này tại sao có nhiều người như vậy, nàng tưởng là do nhà họ Cổ gọi tới.

Cùng trong viện náo nhiệt ồn ào khác nhau, trong phòng an tĩnh giống như chết hoặc là tuyệt vọng.

Anh Ninh một mình ngồi ở trong phòng thật lâu, thật lâu, mặt co mảy máu cô đơn đối lập giá y đỏ thắm trên người.

Lược hàm mây đen ánh mắt nhất nhất đảo qua trong phòng bố trí, nàng cẩn thận đánh giá chính mình ở ba năm phòng ở, có lẽ về sau chính mình không bao giờ nữa có thể trở lại nơi này đến đây.

Im lặng không tiếng động thở dài, Anh Ninh cúi đầu chờ đợi nhìn chăm chăm váy, dùng tơ vàng thêu mẫu đơn tuyết điểm trông rất sống động xuất thần.

Cửa lúc này bị bên ngoài đẩy ra,có người tiến vào.

Đôi mi thanh tú không tự giác nhú lại, cả người Anh Ninh đều cảnh giác, trong đầu nhớ tới gương mặt tên Cổ Sĩ kia,liền cảm thấy chán ghét đến cực điểm,khẽ cắn răng cắn cắn bản không muốn nâng mặt lên nhìn tên vô sĩ kia.

Tiếng bước chân đến gần, tầm mắt của nàng nhìn về phía trước, liền thấy vật áo cẩm bào xanh ngọc, thêu hoa văn tinh xảo,thoáng lộ ra đôi giày trắng.

Trong lòng nàng đột nhiên ngẩn ra, người đó là..... Cổ Sĩ? Không thể nào?

Tiếp theo một giọng nói quen thuộc vang lên trong phòng,“Anh tỷ tỷ phải lập gia đình,tại sao không gọi người báo ta một tiếng? Ta cũng đã chuẩn bị một phần đại lễ, cho dù Anh tỷ tỷ không thích ta cũng không cần tuyệt tình như vậy.”

39. Chương 39

Làm sao có thể!

Anh Ninh kinh ngạc ngây dại hoài nghi thính giác của mình,đây đâu phải giọng tên Cổ Sĩ,giọng này rõ ràng là..... của Vân Mặc!

Nàng nhanh nhanh ngẩng đầu,trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Vân Mặc như thiên thần từ trên trời bay xuống.

Hắn nhàn hạ đứng ở trong phòng,tuần tú phi phàm, hai tay hoàn ngực,khóe miệng mang theo nụ cười không thật lòng, trong con ngươi đen lại thoáng hiện giống như châm biếm giống như giấu cợt,lại giống như mùi vị ghendữ dội.

Hắn làm sao có thể ở trong này?

Trong lúc nhất thời, trong đầu Anh Ninh thoáng hiện vô số khả năng,nhéch cái miệng nhỏ nhắn lên nhưng nói không ra chữ nào.

Tình cảnh làm người ta tuyệt vọng như vậy,nàng có thể nói cái gì?

Nàng luôn không thể quên đoạn đối thoại của hai người trong phủ quận thủ, bởi vậy nàng mới không đi nhờ hắn.

Giọng chất vấn của hắn,châm biếm của hắn, khóe miệng khinh thường, hắn đẩy mắt khinh miệt..... Mỗi một lần nhớ tới đều làm cho lòng của nàng co rút đau đớn.

“Trên đời này có người nào không yêu bạc ?”

“Không phải có một câu nói “Nhân vi tài tử, diêu vi thực vong” sao? Có lẽ người thoát nhìn đạm bạc không muốn thì càng tham lam, Anh tỷ tỷ,tỷ không phải là người như thế chứ?”

“Nếu tỷ là người như vậy,tại sao muốn hủy hôn với Ngọc gia? Đây chính là chuyện mất nhiều hơn được,hay là Anh tỷ tỷ cũng muốn đùa giỡn với tên họ Ngọc kia? Là lấy mềm buộc chặt sao?”

Những lời này còn quanh quẩn bên tai, thỉnh thoảng lại xuất hiện để lòng của nàng đau đớn.

Vành mắt dần dần phỉếm hồng,đáy mắt cũng nổi lên lệ sương,Anh Ninh quật cường nén nước mắt sắp tràn mi mà ra,một lần nữa cúi đầu không nhìn hắn.

Vân Mặc lại không hề chớp mắt đánh giá nàng.

Thường ngày nàng cũng không mặc y phục sắc sỡ,một thân thanh nhã,hôm nay lại mặc một thân giá y tinh xảo đỏ thắm,nàng giống như đóa hoa mẫu đơn tuyệt điểm.

Mái tóc đen nhánh đơn giản quấn thành búi,đồ trang sức trên tay cũng không đeo,mũ phượng đỉnh chân trâu và hồng bảo thạch cùng hỉ khăn còn đặt tùy ý ở mép giường không có đội,khuôn mặt nhỏ nhắn thanh

lệ hơi tái,mặc dù có chút tiều tụy,cũng không thoa son,nhưng hàng mi thon dài,mũi đoan chính khéo léo,môi mọng răng trắng,con người nhìn thế nào cũng hàm xuân thủy,người còn đẹp hơn hoa đâm vào tim Vân Mặc,ghen tỵ sắp phát cuồng!

Im lặng thật lâu, hần đi tới đứng ở phía trước Anh Ninh,chóp mũi quanh quẩn nhận mùi hương bay ra từ thân thể nàng,hần hung hăng hít một hơi tựa hồ muốn đem hương thơm kia hít vào ngũ tạng lục phủ.

“Anh tỷ tỷ hôm nay lập gia đình, ngày tốt như vậy tại sao không vui?Hay là chán ghét thấy ta? Bằng không thể nào ngay cả nhìn một cái cũng không muốn, chẳng lẽ đáng vẻ ta so với Cổ công tử đầu trâu mặt ngựa kia còn khó coi hơn làm Anh tỷ tỷ chán ghét?”

Anh Ninh thấy hần nói không ngừng miệng,nàng thủy chung cúi đầu không đáp trả.

Vân Mặc thấy nàng không chịu ngẩng đầu nhìn hần, không nói lời nào cũng không để ý, trong lòng không hiểu nổi lên buồn bực,trong tình thế cấp bách hần giận giữ nói ra lời sắc bén,“Anh tỷ tỷ tại sao không để ý đến người khác? Thật sự là uổng phí lòng tốt của ta, bắt quả Anh tỷ tỷ thật sự không giống người thường,làm việc vui mà cũng lén lút,có phải sợ người ta biết phải không?”

Anh Ninh chợt hoàn hồn,chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hần,mỉm cười một mảnh hoảng hốt,“Tiểu Hầu gia..... tại sao có thể đến nơi này?”

“Anh tỷ tỷ không mời ta,ta không thể tới sao?” Nghe được nàng mở miệng Vân Mặc mới thu lại cơn tức,tùy ý ngồi xuống cạnh mép giường,một tuần nhan nhìn chăm chăm nàng:“Nói nữa,hôm nay có việc vui, nếu ta không đến thì ai dám đến? Hay là trong lòng Anh tỷ tỷ mong đợi ai tới?”

Lời này làm trong lòng Anh Ninh không khỏi sinh nghi,nhưng không hiểu ý hần nói, ngoài phòng đột nhiên truyền đến “Oành, oành, oành, oành”tiếng pháo liên tiếp vang lên, có một thiếu niên ở bên ngoài dắt cổ họng lớn tiếng nói:“Giờ lành đã đến! Mọi người tay chân chịu khó chút,làm xong việc thiếu gia nhà ta sẽ trọng thưởng!”

Ngực Anh Ninh giống như bị đánh trúng,trực tiếp rơi xuống vực sâu,ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.....

Lúc trước Vân Mặc không xuất hiện, nàng có thể đem vô hạn đau lòng và ủy khuất giấu ở ở sâu trong nội tâm,cũng có thể trấn tĩnh lập gia đình với nam tử mình hoàn toàn không quan hệ.

Nhưng khi gặp được Vân Mặc, nàng mới biết được sự thật đáng sợ như vậy.

Cổ Sĩ kại không học vấn không nghề nghiệp,làm nhiều việc ác, trong nhà thế thiếp thành đàn, ỷ vào trong nhà có tiền ở Ngọc Lăng thành lấn nam bá nữ, không chuyện ác nào không làm.Nếu có thể lựa chọn nàng không muốn,không muốn, không cam lòng gả ột người ăn chơi trác táng như thế.

Vân Mặc xuất hiện làm cho nàng trong bóng đêm thấy được một đạo ánh sáng,nàng đột nhiên vươn tay nắm chặt ống tay áo nam tử bên người,nắm thật chặt dường như sẽ không bao giờ buông ra nữa.

Chỉ một động tác đơn giản đã làm tim Vân Mặc “thình thịch” như tiếng trống.

“Tiểu Hầu gia..... Ngài có thể giúp giúp ta hay không?” Nàng khó khăn phát ra thanh âm.

“Anh tỷ tỷ muốn ta giúp đỡ?” Vân Mặc nhíu mày,con người đen chăm chú nhìn nàng giống như kinh ngạc hỏi:“Lần trước đệ đệ gây họa, Anh tỷ tỷ tình nguyện bản thân bị phạt cũng không chịu nhận tâm ý của ta,tại sao hôm nay đột nhiên vòng vo,chẳng lẽ còn có chuyện quan trọng hơn đệ đệ?”

“Ta..... Ta cần một vạn lượng bạc cứu cấp..... Tiểu Hầu gia.....”

Tuần nhan một mảnh lạnh như băng,Vân Mặc nhếch miệng không nói một lời, cặp con người lưu ly kia hơi co rút lại.

“Giúp nàng? Ta dựa vào cái gì giúp nàng? Anh tỷ tỷ, thiên hạ không có bữa ăn nào không trả tiền, đúng không?”

“Ta có thể đem tiệm cơm cho ngài..... Chờ ta tìm đủ bạc.....”

Cho dù Cổ Sĩ ép nàng, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới đem “Đắc Vị Cư” cho hắn, tiệm cơm là mọi người cùng làm để nuôi sống gia đình, tên Cổ Sĩ âm hiểm tiểu nhân kia, nàng lo lắng.

Nhưng mà Vân Mặc, tuy rằng lừa gạt, bá đạo nhưng so với người khác tầm mắt hơn hắn, phẩm tính cũng tốt, nàng thủy chung cho là như vậy.

Vân Mặc nào biết suy nghĩ của nàng, không cho là đúng cười nhạt một tiếng, “Ta muốn tiệm cơm của nàng làm cái gì?”

“Ta..... Ta biết lúc trước có ngôn ngữ bất kính đối với tiểu Hầu gia, tiểu hầu gia đại nhân đại lượng, xin đừng để ở trong lòng.....” Nàng cắn môi mềm, ăn nói khép nép.

“Bất kính?” Hắn phụt cười, dường như nghe xong một chuyện cười nhất thiên hạ, “Anh tỷ tỷ khi nào bất kính với ta?”

“Tiểu Hầu gia muốn xử trí như thế nào? Anh Ninh đều đáp ứng..... chỉ cần..... chỉ cần ngài cho ta mượn bạc.....” Nàng giống người sắp chìm dưới nước, hấp hối giãy dụa muốn tóm lấy một sợi dây cứu mạng cuối cùng.

“Mặc ta xử trí?” Khóe môi Vân Mặc nhếch lên lộ nụ cười yếu ớt.

“Đúng.” Nàng cúi đầu đồng ý.

“Đây thật sự là điều kiện mê người.....” Hắn nghiêng người ép về phía nàng, “Nếu ta muốn là Anh tỷ tỷ thì sao?”

Mặt Anh Ninh đỏ lên, nhếch môi mềm, chậm rãi nâng lên mắt đẹp, một cái chớp mắt nhìn thấy hắn.

Vân Mặc cũng yên lặng nhìn nàng, bốn mắt chạm vào nhau lại không nhìn rõ trong lòng lẫn nhau.

Trên mặt có chút xao động, hắn rất nhanh từ bên cạnh mép giường đứng lên, khẩu khí dồn dập kiêu ngạo: “Ta chỉ muốn nàng! Trừ nàng lấy bản thân ra đổi, những thứ khác ta không có hứng thú!”

Nàng sẽ đồng ý, hay là giống như lần trước lãnh đạm cự tuyệt?

Vân Mặc lòng tràn đầy chờ mong.

Cho đến khi nàng nhẹ nhàng nói chữ ‘Được’, nàng nhận lời cũng không có khiến cho hắn mừng rỡ như điên, ngược lại đáy mắt đầy vẻ lo lắng, trong lòng đau giống như người ta hung hăng ột dao.

Hắn thật tình, nàng không cần! Hắn muốn lấy nàng làm nương tử, nàng không muốn! Thì ra chỉ cần có tiền nàng cái gì cũng đều nguyện ý.

Hắn thở sâu. Ngực khí lo lắng nói: “Ta thật muốn nhìn xem tim của Anh tỷ tỷ rốt cuộc có màu gì? Có bị hơi tiền nhuộm thành màu đen, hay là nói Anh tỷ tỷ căn bản là không có tâm?”

Nàng vĩnh viễn sẽ không biết, sau khi nàng đi rồi, hắn bắt đầu liều mạng kiếm tiền, hắn hạ quyết tâm phải kiếm thật nhiều tiền, đợi có một ngày hắn tìm được nàng, hắn muốn dùng hoàng kim tạo ra cái lồng đem nàng nhốt vào bên trong để cho nàng không bao giờ có thể rời hắn !

Hiện tại nàng đứng ngay trước mắt, gần đến chỉ đưa tay ra là có thể chạm vào nhưng mà nàng đem chính mình gả cho hắn mục đích vẫn cứ vì tiền!

Như vậy có phải gọi là “Có tiền có thể bắt quỷ xây cối”?

Năm ấy hắn mang theo thương đội đi xa xôi, ở trên chợ dân gian, nghe nói muốn một tiểu quỷ phụ giúp xay bột, nếu phóng cho tiểu quỷ một tiền đồng, nó sẽ không ngừng phụ giúp, ngược lại không cho tiền, nó căn bản sẽ không để ý giúp người.

Anh tỷ tỷ, tỷ cũng là như vậy sao?

Nghĩ đến đây Vân Mặc vừa hận vừa yêu lại vừa đau lòng, lửa giận khiến cho hấn mất đi lý trí, một tay kéo nàng ngồi bên mép giường đến gắt gao ôm vào trong ngực, cúi đầu môi nóng hổi mạnh phủ lên cần cổ tuyết trắng của nàng, há miệng một ngụm liền cắn lên gáy thịt non mịn.

“A!” Một cổ đau nhức từ cổ chỗ truyền đến, đau đớn làm Anh Ninh không nhận được hừ nhẹ, cả người đều phát run.

Răng của hấn cắn vào da thịt nàng thật sâu giống như ma cà rồng cắn một cái lại một cái, theo thời gian chậm rãi chảy xuôi, nổi đau qua đi saurở nên chết lặng.....

Anh Ninh tuy rằng liệu mình không chế bản thân không được rơi nước mắt, nhưng nước mắt kia không nghe lời vẫn tuôn rơi xuống.....

Nước mắt của nàng làm lòng Vân Mặc dâng lên một trận bạo tảo cùng với then quá hóa giận.

Tại sao hấn luôn thấy cô gái này luôn khác mọi người?

Tại sao trong lòng chỉ có thể chứa mỗi nàng?

Si mê, quyến luyến, hiểu nàng, nhớ nàng, tìm kiếm nàng!

Chẳng sợ nàng lừa gạt chính mình, hấn cũng không muốn buông nàng ra!

Thật không có thuốc chữa!

40. Chương 40

hỉ một giây tiểu Hầu gia kiêu ngạo tôn quý nổi giận đồng thời trong lòng lại hạ quyết tâm, đã không bỏ được nàng hấn sẽ dùng hoàng kim làm một cái lồng, đem nàng khóa ở bên mình, để cho nàng chỗ nào đều đi không được..... Đang muốn tuyên bố quyết định của hấn với nàng, trong đầu lại đột nhiên hiện lên một ý niệm, nàng bây giờ có phải lại đang trên đà lừa hấn không?

Trên đà lừa hấn xong sau đó lại cầm ngân phiếu vô thanh vô tức biến mất? Tựa như bốn năm trước!

Khoảnh khắc lúc đó Vân Mặc giống như bị dội thùng nước lạnh, toàn bộ tỉnh táo lại, mạnh mẽ ngẩng đầu, trong con ngươi toàn là nghi ngờ.

“Anh tỷ tỷ lại muốn chơi cái gì?”

Hấn không tin nàng! Anh Ninh sớm đoán được kết quả này, lòng nàng tràn đầy đau khổ rầu rĩ đau xót ại không thể biện giải, một đôi thủy mâu hắc bạch phân minh trung doanh đầy nước mắt, lệ trong suốt vẫn cứ không ngừng từ trong con ngươi chảy xuống.

Người trước mặt mơ màng lúc Vân Mặc nhìn rất động lòng người!

Hấn không nhẫn nại lại cúi đầu, bá đạo bắt lấy cánh môi mềm mại của nàng, cuồng dã cạy mở cánh môi và hàm răng, sau khi vào trong liền cuốn lấy cái lưỡi đình hương, cuồng mãnh mút hôn đường như muốn đem nàng ăn sạch.....

Ngoài phòng có tiếng bước chân lộn xộn đến, nghe tiếng vang dường như người đến không ít, lại không biết vì sao đám người đó không có một ai dám đẩy cửa tiến vào, thậm chí lên tiếng cũng không làm như sợ quấy nhiễu ai.

Trong lòng Anh Ninh cũng là vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, sợ người bên ngoài đột nhiên xông vào phòng, cho nên càng không ngừng giãy dụa, động tác của nàng lại càng thêm chọc giận Vân Mặc, làm hấn tăng lực đạo hung hăng một lần lại một lần mút, khê cắn môi đỏ mọng của nàng cùng với cái lưỡi càng quấy bên trong làm cho nàng khóc nức nở ra tiếng, thân thể mềm mại bởi vì quá thân mật không chịu được run rẩy.

Không biết hôn như vậy bao lâu, lâu đến người trong lòng môi cũng sưng lên, Vân Mặc mới cảm thấy hài lòng rồi đi cánh môi kiều diễm ướt át ngọt ngào của nàng, bàn tay vòng trên eo nhỏ thủy chung đều không có buông ra.

Anh Ninh xấu hổ đầu cũng không dám nâng lên, chỉ thiếu tìm cái lỗ chui vào.

“Anh tỷ tỷ,tỷ thắng.” Hắn gắt gao nhìn chăm chăm mũi nhọn ngượng ngùng của nàng, trên má phiem hai đám mây đỏ.

Bị hắn ôm vào trong ngực thân thể Anh Ninh chấn động ngắc đầu kinh ngạc nhìn hắn.

Về mặt của hắn không rõ, trong thanh âm lại có ý khó có thể lý giải, “Ta là người làm ăn, tuy rằng ta cảm thấy mua bán với Anh tỷ tỷ có bao nhiêu ích lợi, nhưng mà ta nguyện ý, bởi vì ai bảo Anh tỷ tỷ là của ta? Tỷ cũng biết ta muốn cái gì thì là cái đó.”

Anh Ninh bị ánh mắt cực nóng của hắn nhìn đến mắt tự nhiên, quay mặt sang một bên gật đầu.

Ngón tay thon dài bỗng nhiên thô lỗ bắt được cằm tinh xảo của nàng, đem nàng chuyển qua, con người sâu thẳm nhìn chăm chăm đôi mắt xinh đẹp kia, lãnh khốc nói: “Nhưng nếu Anh tỷ tỷ gạt ta, ta nhất định.....”

“Không, ta sẽ không lừa ngài!” Trên khuôn mặt thanh lệ toát ra vẻ thống khổ, nàng vội vàng che môi của hắn, nhìn hắn cam đoan.

Màu sắc trong con người hắn thâm sâu, bị nàng che lại môi thuận thế hôn vào lòng bàn tay nàng, “Tốt lắm, nhớ kỹ nàng hôm nay đã nhận lời, ngàn vạn không được gạt ta, bởi vì hậu quả một mình Anh tỷ tỷ không thể gánh vác!”

Anh Ninh không có rút tay về, chẳng qua nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, trong hốc mắt có một giọt lệ trong suốt từ má chảy xuống.

“Lại khóc tựa như miêu nhi.” Vân Mặc thỏa mãn tâm nguyện, chân mày nhất thời giãn ra nhìn nàng nở nụ cười, động tác dịu dàng lau nước mắt trên mặt nàng, còn giúp nàng đội mũ phượng, cuối cùng đẩy lên khăn, “Thời gian không còn nhiều, chúng ta đi thôi.”

“Đi? Đi chỗ nào?” Anh Ninh ngạc nhiên đưa tay nhắc khăn lên, lộ ra một đôi mắt đẹp không giải thích được, sửng sờ nhìn Vân Mặc còn đang bận việc.

Vân Mặc thấy nàng rất ít biểu lộ biểu cảm xinh đẹp, lồng ngực chợt dịu dàng trong miệng lại oán trách nói: “Mau đẩy lên, khăn này chỉ có một mình tân lang mới có thể vạch lên.”

Mặt Anh Ninh đỏ lên, chân tay có chút luống cuống, không biết nên mang khăn lên hay bỏ xuống hoặc xóc hết lên.

“Chúng ta đi Liễu Thanh sơn trang.” Hắn chân ái nhìn gương mặt đỏ hồng của nàng, nhưng vẫn đem khăn một lần nữa đắp kín.

“Đó là..... Chỗ nào?” Cách khăn Anh Ninh cẩn thận suy nghĩ, trong ấn tượng tựa hồ không có nghe nói trong Ngọc Lăng thành có nơi như vậy.

“Ta hôm kia vừa mua một tòa nhà, lúc trước cũng không phải tên này, nơi đó phong cảnh không tệ.” Vân Mặc hắc hắc cười hai tiếng.

“Nhà của ngài?” Anh Ninh kinh ngạc, hắn muốn ở đây thời gian dài sao?

“Ừm, ngày hôm qua mới bố trí một chút, tuy hơi vội vàng nhưng mà không có cách nào khác.”

“Đi... đi đâu nha?” Anh Ninh nhớ tới ngoài cửa một đồng người..... nhà họ Cổ, bọn họ muốn ở trong đám người mở một đường máu sao? Hay là nói hắn dự tính trình diễn màn “Cướp cô dâu”?

“Đương nhiên là lên kiệu hoa, bọn họ ở bên ngoài đã đợi rất lâu rồi.” Vân Mặc quan tâm đỡ nàng đứng dậy, đi đến trước cửa, kéo cửa ra.

Ngoài phòng nhỏ hẹp đông nghịt người đứng.

Dẫn đầu phía trước đứng là Tiểu Xuyên Tử mỗi ngày đến “Đắc Vị Cư” thay chủ tử chuẩn bị mọi việc, trong tay nâng một bộ y phục màu đỏ.

“Thiếu gia, giờ lành đã đến, ngài mau thay y phục đi!”

“Còn có lựa màu đây, thiếu phu nhân, ngài lấy rồi sao.”

“Thiếu gia, thiếu phu nhân, sơn trang bên kia đã chuẩn bị ổn thỏa, giờ chỉ chờ đi qua bãi đường!”

Thăng đến ngồi vào kiệu hoa, Anh Ninh vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Nàng không hiểu tại sao người lấy nàng biến thành hắc? Vì sao những người đó lại gọi nàng là “Thiếu phu nhân”? Còn tên Cổ Sĩ kia đâu?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hạ kiệu, vào đại sảnh, bái thiên địa, phu thê giao bái, đưa vào động phòng.....

Giờ phút này Anh Ninh mới hoàn toàn ý thức được, nàng và Vân Mặc đã thành vợ chồng!

41. Chương 41

Đêm..... động phòng hoa chúc.

Ngọn nến màu đỏ lung lay sinh động, khi cháy sáp chảy nhỏ giọt như thạch nhũ bao quanh thân nến, cả gian phòng cũng khoác lên một tầng quang ảnh xinh đẹp.

Anh Ninh yên tĩnh ngồi trên hỉ giường, hai tiểu nha đầu đứng một bên, tò mò đánh giá tân nương tử che hỉ khăn.

Thân mặc áo mãng bào ngọc Vân Mặc bước vào trong phòng, gương mặt nhìn thân ảnh mềm mại, nụ cười liền nhảy lên lông mày.

Thấy hắc tiến vào các tiểu nha đầu nhanh chân hành lễ, sau đó rón rén rời khỏi phòng.

Hắc đi thông thả về hướng nàng, theo sau hỉ khăn bỗng dưng bị đẩy ra, trước mắt chợt bừng sáng, Anh Ninh bởi vì đột nhiên này có chút không thể thích ứng.

Thấy gương mặt trẻ tuổi gần ngay trước mắt, con ngươi nhìn chằm chằm nàng không chuyển mắt, tầm mắt của hắc nóng bỏng vui sướng như vậy, khiến cho khóe miệng Anh Ninh vốn đã nhếch lên muốn nói lại nghẹn trở về.

“Anh tử tử, mỹ phượng có nặng quá không?” Hắc quan tâm đưa tay lấy mỹ phượng nặng nề ra, đáy mắt đều mang theo nụ cười, “Nàng có đói bụng không? Chúng ta ăn một chút gì, rồi uống rượu giao bôi.”

Anh Ninh không nói gì để cho Vân Mặc nắm tay nàng đi đến cái bàn cạnh phòng, trên bàn chỉ trang trí táo đỏ, đậu phộng, long nhãn và hạt sen để trong hộp, còn có một ít thức ăn tinh xảo.

Hắc nắm bầu rượu lên đồ đầy rượu hai ly ngọc bích, một ly đưa cho nàng.

Anh Ninh đón lấy ly rượu, hỏi: “Chàng có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Vân Mặc hiển nhiên tâm tình tốt lắm, lông mày nhướng lên, “Không có chuyện gì, là cái tên họ Cổ kia không chịu được hù dọa, ta bắt quả chỉ đến tìm hắc hỏi một câu có phải thật long muốn lấy nàng hay không, hắc thể nhưng liên tục phủ nhận, có thể thấy được hắc không chân thành, người như vậy ta làm sao yên tâm để Anh tử tử gả qua!”

“Chàng làm gì hắc?” Anh Ninh giật mình đến cực điểm, ai biết câu “hỏi” của hắc là hỏi như thế nào, nếu luận đùa giỡn đủ loại, ngoạn tâm kế, chỉ sợ ngay cả Cổ Sĩ tiểu nhân như vậy cũng sẽ không phải đối thủ của hắc.

“Không làm gì hết.....” Vân Mặc nhún nhún vai, “Chẳng qua lá gan hắc quá nhỏ, sợ ta ở ngầm tính kế hắc, hai ngày này cũng không biết trốn đi đâu, ta thấy hắc nói muốn tới lấy Anh tử tử lại không đến, chẳng phải là có ý muốn cho người ngoài chê cười Anh tử tử sao, Anh tử tử của ta sao có thể để cho người ta chê cười, hắc không cười, ta đến cười là được!”

Anh Ninh ngẩn ngơ, nàng còn trông cậy vào Cổ Sĩ nhờ người hỏi thăm tung tích phụ thân, cho dù không gả cho Cổ Sĩ, chỉ cần nàng lấy một vạn lượng bạc đi cho hắc, ít nhất còn có thể có một đường hy vọng, ai biết tên Cổ Sĩ không thấy đâu, chuyện tại sao biến thành như vậy?

“Chàng sao có thể làm như vậy?” Nàng đau lòng chỉ trích.

“Anh tỷ tỷ đang trách ta sao?” Vân Mặc thấy vẻ mặt nàng khó nén buồn bực, gương mặt tuần tú vốn còn cười dần dần ảm đạm, mày cũng chậm rãi nhíu lại, “Hay là nàng thật muốn gả cho loại người như hần? Trong nhà hần có bốn lão bà!”

“Phải gả cho ai là chuyện của ta, không phiền tiểu hầu gia lo lắng.” Anh Ninh cả trái tim cũng đau.

“Hừm!” Vân Mặc nheo mắt, phát ra hừ lạnh, “Anh tỷ tỷ, tỷ hiện tại đã báỉ đường với ta, đã thành thân, tại sao tỷ lại nói những lời đó thật khiến người ta đau lòng! Cái khác không đề cập tới, coi là một vạn lượng đi tỷ chẳng lẽ còn hối hận!”

Anh Ninh cắn hàm răng tuyết trắng, ngón tay mảnh khảnh gắt gao nắm ly ngọc khéo léo kia, dưới đáy lòng chua xót không ngừng.....

Vân Mặc nói không sai, cho đến bây giờ nàng còn tư cách gì đối ý?

Ngoan ngoan uống xong rượu giao bôi, ngoan ngoan ăn một ít thức ăn bên ngoài đưa vào, nàng lại ngoan ngoan bị hai tiểu nha đưa ra sau bình phong.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, các tiểu nha đầu nhanh nhẹn đem đồ vật trong phòng dọn dẹp sạch sẽ, hành lễ với Anh Ninh: “Thiếu phu nhân, giờ đã không còn sớm, xin phu nhân đi nghỉ sớm.”

Anh Ninh nghe xong, trên má thanh lệ không khỏi nổi lên hai đóa mây đỏ, các tiểu nha đầu liền nhìn nhau cười lén lút rồi khỏi phòng ở.

Nghe được thanh âm đóng cửa, Anh Ninh lại đứng một lát, nghe được Vân Mặc gọi nàng, mới chậm rãi từ sau bình phong khắc hoa đi ra.

Vân Mặc đã tắm rửa xong, mặc y phục màu trắng thoả mái mềm mại, lười biếng tựa vào đầu giường nhìn nàng đi ra, ánh mắt nhất thời sáng ngời.

Nàng xoa mái tóc dài tới tận lưng, gương mặt yêu kiều trắng nõn, trên người mặc áo lót rộng rãi lộ ra tay chân tinh tế, vòng eo nhỏ nhắn đung đưa.

Mượn ánh nến nhu hòa, Vân Mặc nhìn không chuyển mắt gương mặt xinh đẹp tuyết trắng của nàng, nhìn tới chân ngọc để trần trắng nõn, bỗng nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi rát.

“Lại đây bên người ta, Anh tỷ tỷ.” Hần gọi nàng, hơn nữa ngăn cản ý đồ muốn thổi tắt nến của nàng, hần muốn nhìn nhất cử nhất động của nàng, mỗi biểu cảm và động tác hần đều không muốn buông tha.

Anh Ninh theo lời đi qua, toàn thân giống như con nhím gặp phải kẻ địch, tràn ngập cảnh giác.

“Mau lên đây, ta giúp nàng cởi quần áo.” Vân Mặc bay nhanh từ đầu giường đứng dậy. Chưa bao giờ hầu hạ người nào tiểu Hầu gia giờ lại cam tâm tình nguyện vì nàng làm chuyện đó.

“Không!” Nàng không nhịn được lùi bước, thậm chí còn tránh tay hần đưa đưa tới, khi nhìn thấy gương mặt thấy mình từ chối hiện lên tức giận, lại ngập ngừng nói: “Không cần..... phiền đến tiểu hầu gia.”

Hần không vui nằm lại trên giường, ngữ khí có chút hờn dỗi, “Vậy nàng tự mình thoát đi, nhanh chút, ta muốn nhìn nàng.”

Anh Ninh cứng ngắc đứng ở bên giường, nghe được lời nói nhẹ nhàng của hần run lên, nhưng nàng vẫn cắn răng chậm rãi cởi bỏ y phục.

Hần có chút không chờ kịp động tác chậm rãi của nàng, duỗi thẳng tay lấy sạch ngọc trâm trên đầu nàng ra, mái tóc đen nhánh thoáng cái xổ ra, thân thể có lỗi có lỡm.

Mái tóc đen nhánh che lấy gương mặt ngượng ngùng đến cực điểm, cùng với dải tai đỏ ửng. Trên người nàng lúc này chỉ còn cái yếm hồng nhạt và tiết khó, xương thịt đều đều, ngực lan mơ hồ, đáng vẻ xinh đẹp cực kỳ, ánh mắt xuyên qua đường cong trên người nàng, Vân Mặc quả thực đã quên hô hấp.

Dục vọng dưới bụng từng đợt đau đớn,hắn nhìn chăm chăm nàng buông xuống mi mắt,“Anh tỷ tỷ,cởi áo cho ta.”

Lông mi thật dài run lên,Anh Ninh chần chờ một chút, thuận theo vươn tay cởi bỏ trung y của hắn, động tác của nàng nhẹ mà khéo,nhưng vẫn không thể tránh khỏi chạm đến thân thể hắn.

42. Chương 42

Mặt trời sắp lặn,bóng tối đem ban ngày nuốt chửng.

Ban đêm trong quận thủ phủ Ngọc Lăng thành náo nhiệt dị thường,giăng đèn kết hoa,nghên đón tân khách, dân chúng mãn thành đều biết, hôm nay quận thủ mở tiệc chiêu đãi Anh vương gia và thiếu tướng quân Phù gia đã cứu dân chúng trong nước sôi lửa bỏng!

Hai người này một người là hoàng thân, một người là quốc thích,đều là thiếu niên thành danh tay cầm trọng binh, phàm là người có chút địa vị trong thành đều muốn chen vào quận thủ phủ,để mở mang tầm mắt nhìn dung mạo của hai vị hoàng thân quốc thích này.

Trong yến tiệc,cả hai phe hoà thuận vui vẻ ẩm áp.

Vũ cơ và nhóm đàn sáo du dương thanh nhẹ nhàng kết hợp,khách và chủ nói chuyện với nhau thật vui,liên tiếp nâng chén uống rượu thỏa thích.

Ngồi ở vị trí chủ vị trong sảnh Anh vương năm nay gần ba mươi tuổi, cằm bào màu đen mạ vàng, ngày thường cao lớn vững chãi,mũi ôi mỏng,ngũ quan thập phần tuần nhã,giữa mày có bẩm sinh tảo nhâ và tôn quý,chẳng qua quanh thân đều tản ra cảm giác xa cách,khí thế sắc bén,lạnh lùng đến làm người ta không dám đến gần.

Ngồi ở bên trái là thiếu tướng quân Phù Khanh, một thân y phục màu đỏ kiêu căng như hỏa,dung mạo tuấn mỹ,đang kéo tay áo cùng nhất bang võ tướng vui mừng uống rượu.

Một người lãnh liệt kiêu ngạo,một người nhiệt tình như lửa ..cả hai đều không dễ chọc!

Mã Thế Thanh thăm than một tiếng,hắn không có việc gì thường lặng lẽ phân tích tình thế trong triều lúc này, giống như tình cảnh hiện tại trong Ngọc Lăng thành, so với Ô Hoàn Tộc và Yết Tộc như hổ rình mồi nguy cơ khôngthiếu vài phần nha!

Đương kim thiên tử và hoàng hậu bằng mặt không bằng lòng, nhưng hai vợ chồng cùng có chung một đối thủ lớn, Anh vương!

Thân là hoàng thúc đương kim thiên tử, Anh vương tuổi trẻ anh hùng,thiên hạ này có một nửa là do hắn đánh hạ,hết lần này đến lần khác cố tình không trở thành hoàng đế,ở giữa bao nhiêu bí mật không người biết nhưng phần công lao to lớn này đủ để cho huynh trưởng ngồi trên long y cảm thấy bị uy hiếp,như đứng đồng lửa,như ngồi đồng than,rõ ràng thoái vị cho con,khiến cho con và đệ đệ mình đấu đá lẫn nhau vậy mắt không thấy tâm sẽ không phiền.

Hiện tại khẳng định là hoàng đế tự mình hạ chỉ “Mời” Anh vương từ Tây Nghi mang binh tới cứu Ngọc Lăng,quay đầu liền hối hận lại không thể không thương lượng với hoàng hậu,hạ thêm một chỉ thị phái Phù Khanh mang binh đến,không phải là sợ Anh vương có mưu phản thì có ý gì? Nếu không phải tranh công từ biên quan xa xôi chạy đến nơi này làm cái gì,chẳng lẽ là đến thưởng thức phong cảnh xinh đẹp nơi đây?

Còn có cái người ở liên tục mấy ngày trong quận thủ phủ, không biết công tử trẻ tuổi ấy có nguồn gốc ra sao,là người nơi đâu?

Ánh mắt Mã Thế Thanh lại chuyển hướng sang vị nam tử ngồi bên cạnh Phù Khanh.

Một thân áo bào trắng,vây quanh rườm rà hoa văn,mái tóc được buộc cao,khuôn mặt tuấn tú,một đôi mi giống như viễn sơn,con ngươi vừa đen vừa sáng rạng rỡ hữu thần, chỉ thấy hắn lười nhác tựa lưng vào ghế ngồi,một bàn tay chống đầu vừa xem Phù Khanh làm âm ỉ, khóe miệng khẽ nhếch nửa cười nửa không,bộ dáng kia giống như phong lưu, giống như không nghiêm túc,không biết đã làm bao nhiêu trái tim nữ tử rung động.

Người này tuyệt đối không phải người thường.

Không nói đến ngày thường Phù Khanh kia đối người này nói gì nghe nấy, nhún nhường ba phần, không chỉ đem quân thủ phủ tặng cho hắn ở, chính mình cam nguyện chạy tới quân doanh luyện binh, đối với người này cũng hi hi ha ha, xưng huynh gọi đệ, không hề có oai nghiêm tướng soái.

Người này rõ ràng không có một quan nửa chức, cái gì cũng không có, cả người phát ra khí độ hòa phong không thua vương hầu công tử.

Hắn rốt cuộc là ai?

Không chỉ Mã Thế Thanh, trong bữa tiệc cũng có không ít tân khách nhỏ giọng hỏi thăm lẫn nhau, đáng tiếc ở Ngọc Lăng xa xôi này, nào có người nào nhận ra?

Một Anh vương thêm một Phù Khanh cũng đủ làm người đau đầu, bây giờ lại thêm một công tử không rõ quý danh này..... Vạn nhất Ô Hoàn chưa diệt mà nội bộ lung củng, không may cũng là dân chúng Ngọc Lăng nha!

Anh vương thích giết chóc, Phù Khanh mặc dù thất thường nhưng Ngọc Lăng vẫn ở trong tay quân Phù gia.

Quả nhiên Phù Khanh kia thiếu kiên nhẫn, chỉ có hai chén rượu vào bụng đã bắt đầu làm khó dễ.

“Vương gia điện hạ.....” Chỉ thấy hắn nhìn thẳng vào Anh vương nâng chén lên, nửa thật nửa giả cười nói: “Trong Ngọc Lăng thành hiện thời có quân Phù gia ta đóng quân, canh giữ nghiêm ngặt ngay cả một con chim cũng không thể tiến vào, đám phiến bang Ô Hoàn kia tự nhiên biết khó mà lui, biên quan giờ đã bình yên vô sự, không biết ngài khi nào dẫn binh trở về Tây Nghi?”

“Quân Ô Hoàn chưa diệt, lúc này triệt binh có quá sớm không.” Anh vương cười nhẹ đợi nha hoàn rót đầy chén rượu, mới chấp chén đáp lễ.

“Vương gia quả nhiên biết rõ đạo dụng binh, bất quá vương gia thân thể vạn kim, sao nỡ để vương gia đợi chờ nơi này hay là để hạ quan thay vương gia chia sẻ,” Phù Khanh nói ra một câu thật sự êm tai.

Đáng tiếc Anh vương cũng không cảm kích.

Hắn đóng quân ở Tây Nghi cũng không đại biểu không quan tâm quốc sự, hắn đã sớm từ bằng hữu nhận được chút tin tức, thiếu tướng quân Phù Khanh này không giống như người ngoài nói là võ tướng thô lỗ, hắn biết đạo trị dụng binh chỉ đối với cấp dưới nghiêm mà hòa nhã, đoạt được gì đều ban thưởng cho cấp dưới, tiếp thu ý kiến đúng đắn cho nên rất được lòng quân, ai coi thường hắn thì người đó tự chuốc khổ.

Anh vương nghĩ đến đây, khóe miệng không khỏi lộ một tia cười yếu ớt không gấp không vội nói: “Lời thiếu tướng quân thật kinh ngạc, bốn vương đã lãnh chỉ đến đây làm sao có thể thoái thác?”

Phù Khanh nghe xong lời kia, không khỏi cười lạnh một tiếng, “Bổn phận? Chỉ sợ vương gia điện hạ là có ý khác!”

“Lời của thiếu tướng quân là có ý gì?”

“Hạ quan không dám có dụng ý khác? Vương gia đa tâm quá rồi.”

Người tới đây nhìn thấy không khí giương cung bạt kiếm, nhất thời xung quanh biến thành mọi người hai mắt nhìn nhau, ai cũng không dám chen vào nói, chỉ có công tử áo trắng kia cười mỉm, xem kịch vui rất là hăng hái.

Mã Thế Thanh cũng đang sốt ruột không biết nên khuyên can từ đâu, hay là đi tìm một nơi tránh đầu ngọn sóng. Lúc này bỗng nhiên có một thị vệ từ ngoài chạy vào, đối với Anh vương ôm quyền hành lễ, “Vương gia, thiếu tướng quân, có người trong kinh tới!”

Người trong kinh tới, thoáng cái nơi đó không còn âm ỉ nữa.

Nguyên lai ra là Bằng Long đến đây, hắn mang thánh chỉ hoàng đế đến.

Trong thánh chỉ đơn giản là tán thưởng hai bên công lao vất vả, vì quân phân ưu giải cứu lê dân bá tánh, bảo Anh vương lãnh binh trở về Tây Nghi trước lời này thật ra cũng không dám đề lên.

Phù Khanh vừa nghe tức giận đánh đến một chỗ, được lắm, hoàng đế này không dám nói, còn làm hấn uống phí bản thân giương thương múa kiếm tại đây, thật sự là uống phí thời gian!

Cùng Bàng Long đến còn có hai người, một là vị công tử phong thái nhẹ nhàng phú quý, một là Đường Vương bị Thiên Tử lấy đi mũ quan.

Đường Vương thân thể mập mạp sợ hãi nhìn vị Anh vương gia kia. Từ khi Anh vương lãnh binh đi đến Ngọc Lăng hấn giống như rùa đen rút đầu, cáo ốm trốn tránh không thấy người, hôm nay cùng Bàng Long từng có sự giao hảo lại muốn trận này nhanh chóng đánh xong, cho dù sợ đầu sợ đuôi theo chân đến đây.

Ai biết nhìn quanh liền thấy một oan gia đối đầu khác.

“Tiểu Hầu gia! Ngài tại sao ở trong này?”

Lời vừa nói ra, tất cả người ở đây đều kinh ngạc!

Tiểu hầu gia? Người trẻ tuổi không biết tên kia chính là tiểu hầu gia!

43. Chương 43

Tiểu hầu gia nhà ai?

Hừm! Thì ra là tiểu hầu gia Hiên Viên Hầu phủ!

Hiên Viên Hầu phủ_Vân gia có tiền có thế, nói phú quý cũng không quá.

Vân tiểu Hầu gia sinh ra đã ngậm thìa vàng, tổ phụ lại là mẹ đẻ đương kim thiên tử, còn là bằng hữu của Chiêu Văn thái hậu.

Nghe nói Vân tiểu hầu gia ở trong kinh thành thanh danh không tốt lắm, trong kinh thành truyền rằng có hai người không thể chọc: Nhất là Phù Khanh, nhì là Vân Mặc.

Phù Khanh tính tình hỏa bạo, phạm đến hấn lục thân không nhận trở mặt vô tình; Vân Mặc tính tình gian trá, bần xín đến có thể đem hầu phủ hủy đi đánh bạc.

Đường Vương chính là không nhận rõ điểm này, lúc trước mới có thể ở Li kinh hạ độc thủ với Vân tiểu hầu gia.

Đường Vương không ôm chí lớn, chỉ có mê một việc không khác Giản quốc công lắm, đó chính là thích thu thập đông cung đồ, đôi bằng hữu này rất có tiếng trong triều, chỉ cần là sách quý, bản đơn lẻ hay là ..v..v..bọn họ vùng tiền như rác cũng không tiếc.

Còn Vân Mặc không phải vừa vịn đến Ngọc Lăng này, vừa vội muốn lấy lão bà vào cửa, cho nên hấn liền phái người đem giấy tờ đưa đi mua đứt tòa nhà của Đường vương ở Ngọc Lăng tuyệt bút vùng lên, một lần nữa treo lên bốn chữ to, “Liễu Thanh sơn trang”.

Đường Vương đối với Vân tiểu hầu gia vừa sợ vừa e ngại, nhưng vị quý công tử đi theo Bàng Long đến cũng vừa tức vừa hận.

Người này đúng là Ngọc Trung Thạch.

Ngọc gia vốn là thương nhân, còn nơi hấn muốn phát triển là phía nam, cho nên Ngọc Trung Thạch vài năm trước đặc biệt đến Li kinh mượn sức hoàng thân quốc thích, vì muốn đem công việc kéo dài tới phương bắc, ai biết lại đụng phải cái đinh Vân tiểu hầu gia này!

Hai năm trước Vân Mặc giống như cá sấu nuốt lấy “Bảo phong long” ở phương bắc do hấn khổ tâm kinh doanh đến không còn một mảnh xương cốt, bây giờ cũng không thừa, hai năm nay “Bảo phong long” lại toàn lực

hướng nam phương tiến quân,Ngọc gia đâu phải đối thủ của hần,làm ăn càng ngày càng suy sụp,còn không thể duy trì mà đóng cửa, Ngọc gia đã không bằng trước.

Trên thương trường mọi người vốn lừa gạt qua lại, chiến trường người tranh ta đoạt,nhưng Ngọc Trung Thạch lại cảm thấy Vân tiểu hầu gia kia rõ ràng ngầm chèn ép Ngọc gia.

Ngọc gia rốt cuộc đã đắc tội với vị tiểu hầu tôn quý kia lúc nào? Ngọc Trung Thạch càng nghĩ càng không hiểu,trong lòng sớm đã có nghi vấn cho dù chết cũng muốn biết được!

Đáng tiếc lúc này làm gì có phần để hần nói chuyện, bởi vì Anh vương đang hàn huyên với Vân Mặc.

“Tiểu Hầu gia không làm ăn ở kinh thành tại sao lại chạy đến biên quan này ?” Anh vương mặt mang ý cười,thân thiết hỏi:“Không biết lão hầu gia thân thể có tốt không?”

“Lão Hầu gia thân thể thật sự cường tráng, tiểu hầu làm ăn cũng không tệ,vương gia tai mắt đông đảo sợ là cái gì cũng không lừa được vương gia ngài nha!” Vân Mặc nói rõ là theo Phù Khanh, ngữ khí mang theo chút không dễ nghe.

Nhưng người như Anh vương tu dưỡng tính tình thật sự tốt,hần chỉ cười nhẹ“Tiểu Hầu gia quá khen.”

Vân Mặc thấy chộc đối phương không phát hỏa,liền cầm chiếc đĩa ngà voi trong tay,công bằng chỉ hai món thức ăn trước mặt,“Hai loại đồ ăn này hương vị không tệ,vương gia sao không nếm thử? Chẳng qua không biết vương gia xưa nay đối với thức ăn,thích ngọt hay đắng,thích mềm hay cứng?”

Mọi người không hện mà cùng nhìn lại hai món kia,chỉ thấy một mâm “Muối tiêu hạt điều”, một mâm “Như ý hải sâm”,một món giòn ngon miệng, một món mềm mại.

Hai món thức ăn đều được đầu bếp trong phủ quận thủ làm tinh xảo xinh đẹp,sắc hương vị toàn.Anh vương vốn là người thông minh,ý Vân Mặc ra sao hần như thế nào không hiểu.

Chỉ thấy hần không biến sắc cười đáp:“Bổn vương tính khí khó chịu,không phải món nào cũng ăn,món cứng không muốn cắn;đối với món mềm cũng không quá thấy hứng thú.”

“Ý Vương gia nói cứng hay mềm cũng không thích?” Vân Mặc cười ha ha một tiếng,“Ta còn cho rằng cả triều trên dưới,chỉ có Nhiếp thiếu gia mới có khí phách như vậy,không thể tưởng được vương gia thì ra cũng là người đồng đạo!”

“Tiểu hầu gia hiểu lầm bổn vương không phải không sợ,mà là đều sợ.”

“Sợ?” Vân Mặc nhướn mày,trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra một tia nghiền ngẫm.

“Bổn vương thân là thần tử,mỗi thời mỗi khắc đều nơm nớp lo sợ?”

Ai nha, quả nhiên là không thèm nói nhiều nữa câu!

44. Chương 44

Vân Mặc không trở mặt,Phù Khanh cũng mất đi hứng thú,không muốn đôi co cùng người như vô hại thật ra thì lòng dạ sâu hiểm giết người ngay cả mắt cũng không nháy.

“Đúng rồi!” Hần hướng Mã Thế Thanh vẫy tay nói:“Ta nói Mã đại nhân này, uống rượu này vào trong miệng không có cảm giác gì,có thể đổi loại mạnh hơn hay không?”

“Dạ dạ dạ! Lập tức cấp thiếu tướng quân đổi rượu thật mạnh.” Mã Thế Thanh rất biết nghe lời.

Vân Mặc thấy thế buồn cười, giương lên khóe môi,“Mã đại nhân,không bằng đem khúc nhạc này cũng đổi đi, tác phẩm u tú Cổ Nhiên cao nhã, nhưng không có tiết tấu cao.”

“A,dạ dạ dạ, tiểu hầu gia, không biết ngài muốn nghe khúc gì?”

Gì?

Chúng tân khách một trận lặng im,chỉ có Phù Khanh nghe vậy vui vẻ cười ha ha.

Mã Thế Thanh một đầu mồ hôi lạnh dè dặt cẩn trọng ngắm về phía Anh vương, người sau cũng là một mặt bình tĩnh lắng lắng nghe bọn họ nói chuyện, Mã Thế Thanh cảm thấy an tâm một chút.

Hay là “Thập Bát Mạc” đi.

“Không được à!” Vân Mặc thấy hắn không lên tiếng trả lời, tựa hồ vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Hay là nơi này không thịnh hành này?”

“Khụ, khụ!” Mã Thế Thanh không dám trả lời “Đúng”, cũng không dám không đáp lại, ông đành phải ho khan vài tiếng.

Cổ nhạc vang lên, một đám ca kỹ trang điểm trang điểm xinh đẹp ôm tỳ bà lên đài, người người trên đầu đều là trâm cài châu hoa, chen chúc tại một chỗ như phồn hoa rực rỡ, tranh kì khoe sắc, quả thực làm cho người ta nhìn hoa mắt.

Dưới mái hiên, Anh vương lại đứng dậy chuẩn bị muốn rời bàn.

“Vương gia phải đi sao?” Phù Khanh lớn tiếng kêu lên, “Không nghe tiểu khúc này à? Chỉ vừa mới bắt đầu thôi nha!”

Anh vương thấy thế, lễ phép vuốt cằm, “Bổn vương đi trước một bước, mời các vị tiếp tục.”

“Sớm có nghe chuyện vương gia sợ vợ, thì ra là sự thật!” Phù Khanh buông rượu xuống, tò mò đi theo hỏi Tôn tổng binh bên người Anh vương, người nọ cũng xem như có quen biết,.

“Ồ, Tôn tổng binh nghe nói vương phi nhà người đáng vẻ tú diễm nhân gian, mao nhược thiên tiên, là thật hay giả? Tại sao vương gia nhà người lại đem nàng cất giấu không cho gặp người khác, hay là nói thật ra vương phi nhà người xấu như Đông cung__ Chung Vô Diễm?”

Lưng Tôn tổng binh toát ra lạnh lẽo, mắt dò xét nhìn Anh vương, đóng chặt miệng không dám nói lung tung.

“Thiếu tướng quân, có câu không biết ngài có nghe qua không?” Anh vương đột nhiên hỏi.

“Câu gì?”

“Vô căn cứ ngôn chớ nghe, phát tuân chi mưu chớ dung.”

Vân Mặc nửa cười nửa không nhìn thân ảnh Anh vương mang theo cấp dưới đi xa, không biết đang tính toán cái gì, Phù Khanh nghe được nhưng không hiểu ra sao, quay đầu hỏi Vân Mặc: “Tiểu nhị, hắn là có ý gì?”

Vân Mặc cầm lấy cái cốc, uống thêm một ngụm, “Nhìn hoa nửa mở, rượu ảm đang say, có vài lời chỉ nói một nửa cũng đủ.”

Mã Thế Thanh bên cạnh thẳng lú lười, Anh vương này quả thực khó chơi, nhìn như khiêm tốn, nhưng món gì cũng không chịu ăn, may mắn hôm nay gặp phải là Thiếu tướng quân hơi “xuẩn ngốc”, nếu là hướng Vân tiểu hầu gia nói chỉ sợ một lời không hợp sẽ đánh nhau tại chỗ!

Đang nghĩ tới đây chỉ thấy Phù Khanh suy nghĩ nửa ngày mới hồi phục tinh thần, lại như thẹn quá hóa giận, tức giận không chỗ phát, nổi giận đùng đùng quay đầu lại hướng về phía Mã Thế Thanh quát to một tiếng: “Mã đại nhân?”

Mã Thế Thanh nhanh chân tiến lên một bước, “Hạ quan đây! Thiếu tướng quân có gì phân phó?”

“Tại sao không xuống? Ta sẽ nghe(Thập Bát Mạc), những người không liên quan đều đi rồi còn không nhieu khảy lên!”

“Liễu Thanh sơn trang “nằm ở phía tây Ngọc Lăng thành, linh lung xinh đẹp tuyệt trần, phong cảnh độc đáo, trong ngoài Liễu Thanh đều có bóng mát, đường đi lát toàn đá xanh và vờn quanh một con sông nhỏ, cảnh trí nơi này có vài phần phong cảnh Giang Nam.

Cũng cổ quái như ở “Đắc Vị Cư”, Tiểu Xuyên Tử ngay từ đầu còn có chút xem thường vị thiếu phu nhân này.

Xinh đẹp đúng là rất xinh đẹp, chẳng quả tính tình lạnh nhạt, thân phận cũng thấp kém, chủ tử ngay cả quận chúa cũng không nhìn vào mắt, tại sao hết lần này đến lần khác đối với dân nữ này nhất quyết không buông?

Qua mấy ngày sau, Tiểu Xuyên Tử lại có điểm xem thường chủ tử nhà mình.

Có một ngày hần nhìn thấy chủ tử phát giận, nguyên nhân là thiếu phu nhân lại thừa dịp chủ tử không ở nhà lẳng lẽ chạy ra bên ngoài, chủ tử trở về không gặp được nàng, giận dữ, sợ tới mức mọi người ngay cả thở cũng không dám.

Đợi đến mặt trời xuống núi, thiếu phu nhân mới từ bên ngoài trở về, mặt co mày cau dường như có chuyện gì lo lắng.

Chủ tử rất có khí thế nghiêm mặt, một câu cũng không nói.

Thiếu phu nhân kia càng tuyệt tình cũng không dỗ hần, cứ làm chuyện mình như hàng ngày, thay quần áo rửa tay, sau đó tự mình đi phòng bếp kéo tay áo làm canh gà hầm măng..v.v...

Bổn mận một canh, nóng hầm hập, thơm ngào ngạt mang lên bàn giống như người trong nhà bình thường, thế tử gọi trượng phu ăn cơm.

Chủ tử còn đang hờn dỗi, một khuôn mặt đẹp mắt tuần tú bên trên tất cả đều là mây đen dày đặc, xem ra tức giận không nhẹ chút nào.

“Đừng giận mà, lại đây ăn không ăn cơm sẽ lạnh.” Thiếu phu nhân nhẹ giọng nói xong, hơn nữa sờ trường diu dằng đến đẩy hần.

Chủ tử nắm bàn tay thon dài như ngọc kia, giữa trán còn có vẻ giận “Nàng lại chạy đi đâu nha?”

“Thiếp đến “Đắc Vị Cư” ,thoáng cái mặt trời lặn đi.” Thanh âm thiếu phu nhân rất êm tai, làm cho người ngoài nghe cảm giác mềm mại như nước, dường như có thể vuốt hết lửa giận trong lòng chủ tử.

“Thật không?”

“Là thật..... đi ăn cơm đi.”

“Hiện tại không ăn cơm.”

“Không đói bụng sao?”

“Đói, nhưng ta hiện tại muốn ăn nàng hơn.”

Sau đó Tiểu Xuyên Tử nhìn thấy chủ tử không để ý thiếu phu nhân giả dựa, ôm ngang lấy người nàng nhanh chóng đi về phía nội thất.

Mặt trời hoàn toàn chưa rơi xuống, chủ tử thế nhưng sốt ruột việc vợ chồng?

Một canh giờ sau, chủ tử ra lệnh phân phó, muốn bọn họ đem thức ăn nóng vào trong phòng.

Tiểu Xuyên Tử chỉ huy bọn nha đầu đem đồ ăn đưa vào phát hiện chủ tử mặc dù đã mặc xong xiêm y, nhưng còn nằm trên giường gối đầu lên trên đùi thiếu phu nhân, gọi thế nào cũng không chịu đứng lên, mặt thiếu phu nhân đỏ rần, lại không có cách nào khác.

Tiểu Xuyên Tử quả thật nhìn đến mắt choáng váng.

Thiếu gia ơi thiếu gia, ngài cũng chỉ có tiền đồ điểm ấy thôi, thiếu phu nhân bất quá là rửa tay làm canh, ngài liền ngay cả phu quyền cũng ném tới chín từng mây!

Tiểu Xuyên Tử thở dài, thiếu phu nhân nhà hần lai lịch không rõ, môn không đẳng hộ không đối, rất có điểm thủ đoạn nha, thiếu gia xem như triệt để rơi vào!

Ban đêm, bóng đêm trong Liễu Thanh sơn trang đậm đặc như nghiền mực, ánh trăng màu bạc chiếu vào trên đất, trong bụi cỏ có tiếng kêu dế mèn, các loại mùi hương cây cối hoa cỏ tràn ngập ở không trung dệt thành một cái vòng vô hình.

45. Chương 45

Anh Ninh một người ngồi ở trong đình nhìn ánh trăng.

Mới vừa rồi nàng và Vân Mặc vừa dùng qua bữa tối, chợt nghe tới nói có khách tới, Vân Mặc đi ra ngoài gặp khách nàng một mình nhân rồi cho nên đi đến trong đình thường nghỉ ngơi.

Nàng hồi tưởng đoạn đối thoại buổi chiều hôm nay ở Đắc Vị Cư với Hứa chương quỳ.

“Anh cô nương, cô đem quán này giao cho ta nhưng đến giờ cũng không có khởi sắc.” Hứa chương quỳ nhìn quán ăn vắng vẻ rầu rĩ.

“Không cần lo, ta sẽ viết cho ông phương thức nấu các món ăn, ông chỉ việc chiếu theo đó luyện tập, ta tin không lâu sau tay nghề ông sẽ tốt hơn.”

“Thật vậy không, vậy thì tốt quá!” Tất cả người trong Đắc Vị Cư đều vui mừng quá đỗi.

“Đúng rồi, Anh cô nương, mấy ngày nay đôi chủ tớ từ trong kinh cũng không thấy lộ diện, mấy ngày trước ta còn đụng phải Tiểu Xuyên Tử ở trên đường, hắn nói thiếu gia nhà hắn đánh với người ta bị thương, ta liền hỏi thiếu gia nhà hắn vì sao đánh nhau với người khác, hắn nói tên kia xứng bị đánh, không chỉ đắc tội thiếu gia nhà hắn, còn nói xấu Anh cô nương.” Hứa chương quỳ phần nộ nói.

Chuyện nàng lặng lẽ gả cho Vân Mặc rất ít người biết, nhất là người trong Đắc Vị Cư Anh Ninh càng tận lực gạt, Hứa chương quỳ thế nào cũng không nghĩ đến, khoảng thời gian trước vị thiếu gia mỗi ngày từ kinh đến chính là trưởng phu của nàng.

“Tiểu Xuyên Tử còn nói cho tới bây giờ không phát hiện thiếu gia nhà hắn tức giận đến như vậy, bình thường có người chọc hắn, hắn cũng chỉ cười cười, âm thầm sửa chữa một chút, nhưng là ngày đó, ngay cả giả bộ không nghe cũng không chịu trực tiếp xông lên đánh bọn họ..... người trẻ tuổi thật xúc động..... Làm cho người ta không hiểu.....”

Bọn họ không hiểu, Anh Ninh lại biết.

Hắn là vì nàng.

Cho dù hắn hận nàng, giận nàng, cũng tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào nhục nhã nàng.

Cho nên nàng mới nguyện ý gả cho hắn.

Có lẽ nàng tức giận hắn dọa Cổ Sĩ bỏ chạy, làm cho nàng mang theo một vạn lượng ngân phiếu đi khắp Ngọc Lăng thành tìm họ Cổ kia, ngoại trừ đi tìm Cổ Sĩ, nàng không có manh mối gì có thể đi tìm được phụ thân.

Có lẽ nàng vì một vạn lượng bạc kia mới nguyện ý gả hắn, nhưng mà bạc và hắn, bên nào nặng bên nào nhẹ nàng làm sao không rõ?

Như vậy tương lai bọn họ sẽ thế nào?

Thành thân đã một đoạn thời gian, quân Phù gia chậm chạp không có ý lui binh, nhưng nàng biết hắn sớm hay muộn sẽ đi.

Hắn là tiểu hầu gia tôn quý, nhà của hắn ở Li kinh, nơi này từ đầu đến đuôi làm sao xứng với hắn.

Nhưng mà nàng vì sao khi nghĩ đến bọn họ bị tách ra, lại có chút không muốn? Giữa khuya nằm mộng, buồn bực khiến nàng chán nản, ưu thương từng chút từng chút thấm tận xương tủy.

Nàng luyến tiếc..... Luyến tiếc hắn!

Trong lòng có một chút mơ hồ đau, nàng nhắm chặt mắt đứng lên đang định đi về phòng.

“Vị cô nương này, xin hỏi.....” Phía sau truyền đến một đạo thanh âm.

Khi Anh Ninh quay đầu phát hiện người tới là Ngọc Trung Thạch, nhất thời không khỏi kinh ngạc

Ngọc Trung Thạch cũng lấp bắp kinh hãi, nữ tử này quá xinh đẹp nha.

Hắn hôm nay cố lấy dũng khí đưa thiệp, đặc biệt tới cửa báỉ kiến Vân Mặc, ai biết vừa vào cửa lại để hắn một mình ở trong đại sảnh rộng lớn không thấy bóng dáng chủ nhân.

Hắn càng chờ càng thẹn quá hóa giận, thấy không có hạ nhân tiếp đón chính mình, bèn đứng dậy dọc theo đại sảnh sau hành lang một đường đi loạn, nói không chừng có thể gặp được chủ nhân nhà này, ai biết đường này dẫn hắn đến đình viện, thấy được một nữ tử tựa như thần tiên.

Nàng lặng lẽ ngồi ở trong đình, một thân mặc áo gấm màu vàng, y phục và làn váy đều thêu hoa văn, trên đầu trâm cài hết sức tinh xảo.

Ngọc Trung Thạch mặc dù phong lưu thành tính, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy mỹ nhân đẹp đến như vậy, hắn lập tức ngây người.

Anh Ninh vốn là không vui hắn, thấy ánh mắt hắn si mê trong lòng lại càng không vui, nhấc làn váy lên liền vội vàng ra đình, nhanh chân rời đi.

“Cô nương, xin đừng đi!” Ngọc Trung Thạch lấy lại tinh thần, bước nhanh đuổi theo.

Ai biết hắn càng gọi, nàng kia chạy càng nhanh, mượn nhánh cây che chắn nàng vội vàng chạy đi.

Một màn này vừa vắn rơi vào đôi mắt sắc bén như ưng.

“Nữ nhân của cậu?” Anh vương quay đầu nhìn về phía chủ nhân sơn trang.

Bọn họ lúc này đang đứng chỗ cao nhất trong sơn trang, chỗ này có thể quan sát toàn toàn cảnh sơn trang, cũng dễ dàng nhìn thấy một màn kia.

Vân Mặc theo ý bảo của Anh vương, bỗng chốc thấy được nương tử hắn, phía sau nàng còn có nam tử theo đuổi không bỏ.

Ánh mắt hắn bỗng chốc mị lên.

Tên này đúng là muốn chết, lại dám vào nhà hắn đuổi theo lão bà hắn!

Anh Ninh cuối cùng chạy đến một góc xếp khéo léo.

Liễu Thanh sơn trang không lớn nhưng cũng không nhỏ, cổ một số nơi nàng ít đi đến thậm chí còn chưa đi qua, đây hình như là tiểu lầu các.

Một trận gió đêm thổi tới, có chút cảm giác mát và u ám.

Anh Ninh không nhịn được rung mình một cái, nhưng Anh Ninh nghĩ đến tên Ngọc Trung Thạch khiến người chán ghét kia, liền cố lấy dũng khí bước nhanh vào bên trong.

Chỉ có mười bậc thang là đến, nàng bước liên tục vội vàng, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đẩy cánh cửa bằng gỗ lim ra, ánh trăng chiếu vào bên trong, không kịp đánh giá tình cảnh bên trong, liền nhanh chóng đóng cửa lại.

Trong phòng bố trí sạch sẽ, trang trí nhiều ngọc quý, đồ sứ, bàn mộc lê hoa, trên tường còn treo tranh chữ.

Nàng khẩn trương nghe động tĩnh bên ngoài, nghe được tiếng gọi ầm ĩ dần dần đi xa liền yên lòng thở hắt ra, đang muốn xoay người rời đi, ai biết bên hông nàng tê rần, cả người không thể nhúc nhích!

Anh Ninh hoảng sợ, nàng bị người ta điểm huyết sao? Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ là tên Ngọc Trung Thạch đáng ghét kia? Hay là trong phòng này có quỷ?

Đương nhiên Anh Ninh đối với hai tình huống trên không bằng lòng, vừa muốn kêu cứu, trước ngực khó chịu, nàng giương cái miệng nhỏ nhắn lại không phát ra thanh âm gì, tiếp theo có người từ sau ôm lấy thân thể nàng.

A..... Nàng kinh hãi trừng lớn đôi mắt, nhưng bên trong lại tối như mực, trước mắt một mảnh tối đen làm nàng cái gì cũng không thấy rõ, với lại không thể mở miệng nói chuyện cho nên thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy, khóe mắt tràn đầy nước mắt dần dần nhiễm ướt gò má trắng bệch.

46. Chương 46

Mấy ngày sau Anh Ninh mới hiểu được đêm đó vì sao Anh vương gia lại đại giá quang lâm Liễu Thanh sơn trang.

Bởi vì ẩn binh mấy tháng bất động “Hổ báo kỵ” và “quân Phù gia” rốt cục bỏ lại ân oán cá nhân, liên thủ lẫn nhau đem “Yết tộc” và “Ô hoàn” “tiền hậu giáp kích, một lần tiến công thẳng đánh đến hoa rơi nước chảy.

“Yết Tộc” và “Ô hoàn”, một bên bị giết, một bên khác nguyên khí đại thương, trong khoảng thời gian ngắn không thể gây sóng gió.

Về phần Ngọc Trung Thạch đến và đi như thế nào, Vân Mặc hoàn toàn không có hứng thú nhắc tới việc này, hẳn chỉ cần có thể ngày ngày cùng nương tử hân ân yếm cùng nhau là cảm thấy mỹ mãn.

Người không liên quan, để ý chết sống của hắn làm gì?

Tiểu Xuyên Tử gần đây thật nhàn rồi, nhàn đến sinh mốc.

Vừa vào hạ liền có nhiều người từ trong kinh đến.

Người nào hầu hạ chủ tử?.

Trước đến là Bình An, Tú Cúc, qua mấy ngày Hách tổng quản cũng tới luôn; phỏng chừng là lão hầu gia lo lắng tôn tử, lại không còn cách nào khác bảo tôn tử ngoan ngoãn hồi Li kinh, đành phải phái một đồng người đến xem xét.

Những người này đến đây, Tiểu Xuyên Tử lại phát hiện nhiều chuyện không thể hiểu nổi.

Đầu tiên là Bình An kia vừa thấy thiếu phu nhân ánh mắt liền trừng giống như đồng kiêu, nói chuyện cũng lấp bắp: “Anh..... Anh..... Anh.....”

“Anh” Vài thanh cũng không nghe thấy câu dưới, chỉ thấy mặt chủ tử nghiêm, “Người nhàn rồi lắm sao? Làm chuyện của người đi! Xem nơi đây bài trí ra sao?”

Bình An tựa hồ đã bị chuyện mơ hồ làm choáng váng, chân cũng nhích không được

Bên kia Tú Cúc cũng cứng họng, như gặp quỷ nhìn chằm chằm thiếu phu nhân, miệng lẩm bẩm: “Thật giống nha..... nhưng tại sao không có cái bốt..... làm sao giống người đó được.....” Linh tinh, không biết là bị sét đánh trúng phát ngốc hay bị truyền nhiễm đây?

Thiếu phu nhân tiến lên đang muốn mở miệng, lại bị chủ tử bá đạo kia mạnh mẽ mang đi.

Tiếp theo còn bị có Hách tổng quản cũng bị lây bệnh.

Hách quản gia đến Liễu Thanh sơn trang ngày đó vừa vặn Vân Mặc đi quân doanh, Hách tổng quản nhìn nữ tử lần đầu đến trước mắt giống như đã từng quen biết, trông mắt thiếu chút rơi xuống.

“Anh..... Cô nương?”

“Hách quản sự đã lâu không gặp, Hà Hương tỷ có khỏe không?”

Hách tổng quản một mặt trả lời, một mặt trong lòng một trận tí tách.

Đúng là thiếu gia nha! Nhiều năm như vậy vẫn không buông tha, kiên trì bắt được nữ tử ngày đó lấy đi một vạn lượng ngân phiếu hầu phủ rồi lặng lẽ đào tẩu, không biết có phải bắt người ta trả nợ hay không?

Anh cô nương này cũng lạ, mặt tại sao chữa trị được tốt như vậy, năm đó còn trộm tâm của tiểu hầu gia, hiện thời lại đẹp thành như vậy!

Nếu lão hầu gia biết phỏng chừng tức giận lắm đây.

Nghe được thiếu phu nhân trả lời Hách tổng quản, Bình An và Tú Cúc mới khẳng định, vị thiếu phu nhân này chính là Anh cô nương ngày đó.

Bình An đi đến cười ha ha gọi một tiếng Anh cô nương, Tú Cúc đột nhiên lãnh mặt, lắc lắc đầu chạy mất.

“Ồ,nha đầu kia, lại làm chuyện kỳ quái gì nữa đây?” Bình An đang định đuổi theo, Anh Ninh cười cười,nói : “Hay để ta đi thì hơn.”

Nàng biết Tú Cúc phẩm tính chất phác đôn hậu,nàng không muốn gặp chính mình tất là có lý do.

Quả nhiên nàng dưới cây nho tìm được Tú Cúc, nha đầu mặt tròn đang phồng má,cầm nhánh cây vẽ loạn trên mặt đất,vừa thấy nàng đến lập tức ném nhánh cây xuống,xoay xoay vạy vạy đứng lên.

“Tú Cúc,đã lâu không thấy,nghe..... thiếu gia nói muội và Bình An đính hôn phải không?” Nàng nhỏ nhẹ hỏi.

Tú Cúc tức giận nhìn nàng,sau một lúc lâu mới nói: “Anh cô nương, tuy rằng cô hiện tại là thiếu phu nhân,nhưng mà có điều không nói ta thật sự là không nhận được.”

“Được,muội nói đi.” Anh Ninh cười nhạt, gật đầu.

“Cô hiện tại đã gả cho thiếu gia,vậy phải toàn tâm toàn ý quan tâm ngài,bằng không Tú Cúc ta sẽ tức giận thay thiếu gia!” Tú Cúc căm giận nói: “Anh cô nương không biết thôi,bốn năm trước cô đi rồi, về sau thiếu gia bệnh nặng một trận,sau khi hết bệnh tựa như thay đổi thành người khác,nhưng ta và Hà Hương đều biết, trong lòng ngài ấy luôn luôn nghĩ đến cô,có đôi khi buổi tối nằm mơ miệng ngài ấy đều gọi “Anh tỷ tỷ”,hắn bởi vì buồn bực cô bỏ đi, cho nên đem Vọng Trần Hiên gì đó hoàn toàn dập nát, ngay cả cây quế lần đầu tiên các người gặp mặt chặt bỏ,thieu đốt,về sau lại hối hận,đi khắp nơi tìm cùng loại giống khôi phục bộ dáng ban đầu.”

“Thiếu gia si tình như vậy thật là thế gian hiếm thấy,ngài ấy bởi vì yêu cô cho nên cũng yêu tất cả những chuyện liên quan đến cô, hắn ở hầu phủ trồng nhiều cây anh đào và quế,ngài ấy đem phúc tự cô viết trước khi đi treo lên trên vách tường ngày ngày nhìn,thậm chí mọi người có chút choáng váng.” Tú Cúc nói tới đây,đột nhiên cái mũi đau xót,nước mắt đều chảy ra, “Năm sau,lão hầu gia liền an bài nhiều nha đầu đáng về đoàn chính đến hầu hạ thiếu gia,ai biết thiếu gia một người đều không cần, đối với các thiên kim tiểu thư yêu thích mình hắn cũng chưa bao giờ để ý tới,sau khi Hà Hương tỷ tỷ lập gia đình thường lo lắng,nói thiếu gia đã điên rồi,ngay cả nữ nhân cũng không đụng vào,sớm hay muộn cũng sẽ sinh bệnh, nhưng mà chúng ta làm sao có năng lực tìm một Anh cô nương trở về trả lại cho hắn?”

“Về sau thiếu gia bắt đầu kinh thương,hắn căn bản có thể không đi con đường này,tương lai có tước vị lão hầu gia, toàn bộ hầu phủ toàn bộ Vân gia đều là của hắn nha, nhưng mà hắn cố tình không muốn,không biết làm bao nhiêu chuyện chịu bao nhiêu đau khổ. Chúng ta đều biết hắn làm như vậy hoàn toàn là vì cô lấy của lão hầu gia một vạn lượng bạc,nếu hắn có rất nhiều tiền như vậy cô sẽ không chạy đến nơi khác,ai cũng đoạt không được cô. Anh cô nương,cô thật sự yêu tiền đến vậy sao? Hiện tại thiếu gia đã có rất nhiều tiền,mặc kệ cô vì cái gì gả cho thiếu gia,ta chỉ xin cô đừng làm ngài ấy đau lòng nữa,bởi vì thiếu gia vì cô chịu nhiều đau khổ,thật sự rất đáng thương.....”

Anh Ninh không biết bản thân trở lại trong phòng như thế nào,nàng ngồi ở trên mép giường nước mắt rơi như mưa.

Nàng chưa từng có hối hận qua như vậy,nàng hiện tại mới biết được Vân Mặc lúc trước hận nàng bao nhiêu,lại có bao nhiêu đau lòng..... Là nàng đi mà không nói lời nào tổn thương lòng hắn.

Cửa từ bên ngoài đẩy ra, Vân Mặc trở về.

“Anh tỷ tỷ,xem ta đem cái gì trở lại cho nàng.....” Khuôn mặt hắn vốn còn tươi cười,lông mày đều là dịu dàng, không ngờ liếc mắt một cái nhìn thấy nàng đang thút thít,lông mày lập tức vạy xoắn nhanh đi tới hướng nàng.

Anh Ninh nhanh cúi đầu,lau đi nước mắt rơi lung tung trên mặt.

“Nàng làm sao vậy? Vì sao khóc? Ai khi dễ nàng? Hay là nơi nào không thoải mái?” Hắn gấp đến độ nhanh hỏi nàng, một mặt kéo tay nàng đánh giá trên dưới.

“Không có gì,chàng đừng lo.” Nàng lắc lắc đầu,một đôi đôi mắt đẹp trải qua nước mắt rửa tội,thuần đen như nước,khiến nàng thấy rõ thiếu niên trước mắt này hiện thời là phu quân của nàng.

Đúng vậy,nàng làm sao có thể hoài nghi tình cảm hần đối với nàng,khi hần nhìn nàng trong mắt chỉ có một mình nàng, đó là thâm tình chân chính,dịu dàng ở mi, hần đã giao cho nàng một trái tim hoàn chỉnh.

Nàng lại làm cho hần khổ như vậy, vừa nghĩ đến chuyện này,nước mắt Anh Ninh lại không nhịn được chảy xuống.....

“Có phải bọn Hách tổng quản hay không? Bọn họ nói lời khó nghe với nàng sao? Thật sự là phản!” Nước mắt nàng đau đớn lòng Vân Mặc, hần phát hỏa xoay người muốn đi tìm người tính sổ .

Ngoài cửa bốn người đang đứng, mặt khẩn trương, Tú Cúc đã nhỏ giọng khóc nức nở, Bình An không nhịn được trấn an nàng.

“Chàng chờ một chút,ta có chuyện muốn nói với nàng.” Nàng nức nở thâm tình nhìn hần.

Hần nhanh ngừng bước chân,một lần nữa ngồi vào bên người nàng,khẩn trương nhìn nàng, “Đừng khóc, Anh tỷ tỷ.....”

Lời còn chưa nói xong, cặp cánh tay mảnh khảnh kia đã vòng qua bả vai rộng lớn của hần,dịu dàng ôm chặt cổ hần,chậm rãi, kiên định ôm hần.

“Nàng.....” Vân Mặc ngẩn ra, cả người đều ngây dại.

Ngón tay mảnh khảnh vuốt tóc của hần,theo sau gáy một đường ôn nhu xoa mặt hần, môi đỏ mọng khẽ thở dài, hần nghe thấy nàng nhẹ nhàng nói ở bên tai: “Thật xin lỗi, bốn năm trước là thiếp sai rồi.”

Thân thể thon dài đột nhiên cứng ngắc,hô hấp cũng nháy mắt trở nên dồn dập lên.

Vừa động cũng không muốn động, không muốn bị nàng buông ra,cứ như vậy bị nàng dịu dàng ôm chặt,đầu của hần gối lên hõm vai yếu ớt của nàng,tim cũng dần vị trí tim,hưởng thụ nàng trấn an,thân thể hần dần dần trầm tĩnh lại, đây là thời khắc hần ước mơ đã lâu!

Hần gửi mùi thơm nhàn nhạt trên thân thể nàng, cảm giác được ngón tay mềm mại của nàng vỗ nhẹ sau lưng,tựa như hần thường lui tới dùng trà đầy tình yêu ôm nàng, tuyệt vời đến làm cho hần hoài nghi đây chỉ là mộng đẹp.....

47. Chương 47

Nháy mắt lại qua hơn mười ngày, dân chúng Ngọc Lăng thành càng ngày càng không hiểu những người lãnh binh kia trong hồ lô rốt cuộc bán thuốc gì.

Chuyện chống đỡ ngoại tộc rõ ràng đã viên mãn hoàn thành,nhưng hai bên nhân mã cố tình không lui quân.

Quân đội Anh vương trú ở thành Tây, quân Phù gia trú ở thành Đông, một bên Tây một bên Đông nhưng thật ra nước giếng không phạm nước sông.

Có nhân như vậy không? Những người hoàng thân quốc thích này không phải trời sinh là người làm chuyện đại sự sao,tại sao ngó chừng Ngọc Lăng này như khối thịt béo không tha?

Bất quá đại cô nương trong thànhvà những nàng dâu nhỏ đều rất vui quân lính thường trú tại đây,những thứ khác không nói,chỉ nói lai lịch ba vị tướng soái không nhỏ kia,xa xa nhìn qua đúng là một phong cảnh mê người!

Anh vương mặc dù đã có thê tử nhưng trí dũng song toàn,nhà vợ trầm ổn.Phù thiếu tướng quân tuy rằng tính tình hỏa bạo nhưng tuần mỹ vô song,còn vị tiểu hầu gia Hiên Viên phủ thì là người thiện chiến, còn có một nam nhân dung mạo ngày thường tuần tú,tính tình sâu nặng làm nữ nhân và trẻ em cả thành yêu thích.

Nghe nói hần rất có tiền,làm ăn trải rộng đại giang nam bắc,hiện thời lại mua sản nghiệp Đường vương đổi tên thành “Liễu Thanh sơn trang “,xem ra bọn họ muốn ở đây trường kỳ đây.

So với Phù Khanh tính tình thẳng thắn không hiểu phong tình,Vân tiểu hầu gia hiển nhiên giỏi tiếp xúc hơn.

Xem Đắc Vị Cư ba đệ đệ của Anh cô nương, không phải mỗi ngày đều đi theo phía sau môn hân hòa thành một khối sao!

Dưới ánh mặt trời, một thân áo bào trắng Vân Mặc tươi cười vô cùng chói mắt, thực không hình tượng ngồi xổm ngoài y xá, một bên nhìn cách đó không xa Tiểu Báo và Mộc Mộc cầm nhánh cây làm trường thương, trường kiếm cãi nhau âm ỉ, một bên nói chuyện phiếm với Tam Tam.

Tam Tam đại danh Bùi Nghị Sơn, Tiểu Báo đại danh Bùi Báo Sơn, Mộc Mộc đại danh Bùi Mộc Sơn, Bùi Thủ Nguyên có một nữ ba nam thật là người có phúc.

“Tam Tam, mẫu thân em bệnh thế nào?” Vân Mặc giống như lơ đãng hỏi.

“Tỷ phụ lo lắng bệnh mẫu thân đệ sao, hay là nghĩ tới tỷ của đệ nha?” Tam Tam một lời nói ra lời thật.

“Hắc, đều có.” Vân Mặc mắt tự nhiên cười gượng một chút.

“Vây.....” Tam Tam tròn mắt vừa chuyển, “Mẫu thân đệ lúc này bị bệnh, tỷ phụ huynh tại sao không đi Bồng Sơn thăm mẫu thân đệ?”

“Ừm, còn không phải mẫu thân đệ nói nếu cha đệ còn chưa trở về, thì hôn sự của ta với tỷ đệ không được tính sao, còn không cho ta vào cửa” Vân Mặc thở dài than ngắn.

“Mẫu thân cũng thật là.” tiểu quỷ Tam Tam cũng thở dài: “Tỷ tỷ của đệ đã là gái lỡ thì, thật vất vả mới gả ra ngoài, vài năm nay người đến gạ hỏi tỷ đệ rất nhiều, tất cả đều cũng vì tỷ của đệ không muốn lấy chồng, hiện tại gả được mẫu thân đệ lại đối ý.”

“Rất nhiều người đến gạ hỏi sao?” Vân Mặc không vui hỏi.

“Đương nhiên nha!” Tam Tam lén lút đến gần, lại nhỏ giọng nói: “Tỷ của đệ tốt bao nhiêu, huynh biết không? Trong Ngọc Lăng này có một nơi gọi là “An Nhạc Đường” chuyên thu nhận dân chạy nạn, còn chứa chấp cô nhi cùng lão nhân gia, đó là do tỷ của đệ vài năm trước từ bên ngoài trở về âm thầm quyên tiền tu sửa, mẫu thân đệ không biết, là đệ âm thầm phát hiện.....”

Vân Mặc ngẩn ra, “Phải không?”

“Đúng vậy, ai lừa huynh!” Tiểu quỷ đầu trắng lưng khởi hắng cổ họng một cái, trong mi mắt mang theo rõ khinh thường, “Đồ bỏ Ngọc gia Trung Châu kia, hai năm trước còn không hết hy vọng, nhất là Ngọc thiếu gia cưới mấy người thiếp kia, không biết có chủ ý gì trước đó vài ngày lại tìm đến, nói là muốn cưới tỷ ta vào cửa, hừ, hân thật ra trong mộng cưới vợ..... Nghĩ khá lắm, cũng không biết mẫu thân đệ nghĩ như thế nào luôn có điều bắn khoắn, nói hai nhà từng đính thân cái gì.....”

Nghiêng người liếc mắt một cái nhìn tiểu hầu gia yên lặng nghe, Tam Tam nửa thật nửa giả nói: “Tiểu hầu gia, huynh về sau dự tính tam thê tứ thiếp không?”

Một trận im lặng, sau đó Vân Mặc bỗng nhiên phủ trán cười nhẹ.

Tam Tam kinh ngạc nhìn đối phương.

Anh tỷ tỷ của hân, nương tử của hân tuyệt không phải người như vậy, không phải người tham tiền !

Nàng kiêu ngạo , trong xương đều toát ra thanh nhã, nàng làm sao chịu khuất phục trước tiền tài?

Hân thật sự là kém cỏi! Nàng lúc gần đi lưu lại câu thơ đậm, rõ ràng biểu lộ nàng nguyện ý chờ đợi đối phương, hân làm sao có thể vì cô đơn thất vọng, đau lòng che mờ ánh mắt và tim, chỉ biết toàn tâm toàn ý hận nàng, oán trách nàng?

Thê thiếp thành đàn? Không cần!

Trong thế gian này hân chỉ yêu nét đặc biệt của nàng, nàng có một phong cách riêng, nàng ấm áp, nàng trần trọc, thói quen chịu đựng đem tất cả giấu ở chỗ sâu của nàng, không phải có người nói.

Tam thiên nhược thủy, thủ nhất biêu cầm.

Tim của hân chưa từng thay đổi qua.

Bồng Sơn là nơi non xanh nước biếc,nhà của Anh Ninh ngay tại chân núi Bồng Sơn, hai ba gian phòng tranh,vài mẫu đất cần,dưới sườn núi một loạt cây hạnh,mận,ngô,thôn xóm, đồng ruộng,phía xa là dãy núi,đây là nơi cha mẹ muốn sống cuộc sống điền viên.

Ánh trăng cao cao giắt trên bầu trời, bốn phía một mảnh yên tĩnh,xa xa thỉnh thoảng có tiếng chó sủa vang lên.

Anh Ninh tựa bên cửa sổ,lẳng lặng nhìn một vòng minh nguyệt phía chân trời,lâm vào trầm tư.....

Khi nào thì người một nhà mới có thể đoàn viên? Anh Ninh yên lặng thở dài,mẫu thân sầu lo quá độ nên ngã bệnh,nàng chăm sóc mẫu thân giống như trước.

Trong viện hoa lựu rơi xuống mặt đất,trên cành chỉ còn quả rắn chắc,trong bụi cỏ còn trùn kêu chít chít.

Thu lại tinh thần, Anh Ninh đang định xoay người,đột nhiên phía sau có một đôi tay mạnh mẽ chặn ngang ôm lấy nàng!

“A!” Nàng sợ tới mức thiếu chút thét chói tai,nhưng dường như đồng thời lòng ngực quen thuộc,hương vị quen thuộc,nháy mắt thân thể nàng mềm mại,là hấn đến đây.....

“Sao chàng lại tới đây?” Nàng dịu dàng hỏi cũng xoay người lại tiến vào trong long hấn, nâng lên khuôn mặt thanh lệ ngửa đầu nhìn hấn.

“Ta nhớ nàng.” Vân Mặc nhìn con người trong như nước của nàng liếc mắt một cái có thể trông thấy chân thành tha thiết,trong lòng dịu dàng đưa tay ôm lấy thể mảnh khảnh của nàng “Nàng không gửi lá thư nào,hai ngày không gặp nàng có biết ta nhớ nàng lắm không?”

“Xin lỗi.” Nàng vỗ về lưng của hấn, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân thiếp bị bệnh,thiếp rất lo lắng,còn có phụ thân thiếp.....”

“Đồ ngốc!” Hấn thở dài triu mến hôn lên mái tóc nàng, “Nhớ kỹ lúc nào cũng không được quên ta,cho dù trời sập xuống còn có ta thay nàng chống chọi!”

Hấn rõ ràng nhỏ hơn nàng,hiện tại lại có thể nhẹ nhàng ôm lấy nàng,hoàn toàn ủng vào trong ngực,để cho nàng mềm mại dựa vào,còn có thể nói ra lời làm nàng cảm động như vậy,trong lòng Anh Ninh càng thêm kiên định.

“Cho nên.....” Vân Mặc nâng mặt nàng lên,nở nụ cười đẹp mắt làm người ta hoa mắt,cuối xuống in lên môi nàng một nụ hôn,cuối cùng qua lại trên môi, “Nàng cũng phải tính nghiệm ta,dựa vào ta được không?”

Nàng ở trong lòng hấn gật đầu,trịnh trọng nói: “Được.”

“Như vậy đem toàn bộ nói ta biết,phụ thân nàng xảy ra chuyện gì,còn nữa chỉ cần nàng nói cho ta, toàn bộ nói cho ta, ta sẽ giải quyết.”

Anh Ninh nở nụ cười, nàng chủ động kiếng mũi chân nhẹ nhàng hôn môi hấn,đổi lấy hấn mãnh liệt đáp lại.

Miệng lưỡi dây dưa cùng nhau,tim bọn họ cũng dán tại một chỗ có một loại an tâm chưa bao giờ từng có.

Ngoài cửa sổ ánh trăng như nước,chiếu vào một đôi thân thể dựa sát vào nhau.

Ngày đó sau,Vân Mặc bắt đầu toàn lực tìm hiểu,tay chân của hấn rất nhanh chỉ quá hai ba ngày liền biết được tung tích bố vợ.

48. Chương 48

Hai tháng sau Vân Mặc đưa Bùi Thủ Nguyên hoàn hảo như lúc ban đầu về Ngọc Lăng thành.

Vợ chồng Bùi thị gặp nhau,một nhà năm miệng đoàn tụ.

Hai tháng không gặp,Vân Mặc như là đói bụng lắm.....

Thật chặt dán lên người nàng không ngừng va chạm,nhanh và cấp tốc,bàn tay vuốt ve vú mềm mại đầy đà,vật cứng rắn cường tráng thô dài chôn thật sâu trong thủy huyết.

“A..... A..... Chậm một chút.....” Anh Ninh đối với sự dũng mãnh của hần có chút chịu không nổi,vừa nói xong nàng lại bị hần lật người, chân mảnh khảnh bị hần cầm lấy quấn quanh thắt lưng, sức nặng toàn thân đều đặt ở trên người nàng,một lần so với một lần đi vào càng sâu.

“Chậm không được, Anh tỷ tỷ.....”

Hần rất nhớ nàng!

Nhớ dung nhan thanh lệ của nàng,nhớ thân thể xinh đẹp của nàng,nhớ khi hần tiến vào nàng thần hồn điên đảo vui vẻ.

Miệng lưỡi dây dưa cùng một chỗ,vú vươn ang theo cảm giác ê ẩm,thân thể mềm mại có lỗi có lỡm,khó kìm lòng nổi dán lên thân thể phái nam.

Cự vật phát cuồng tiến công,đến khi tiểu huyết bởi vì cao trào mà mãnh liệt co rút lại, hần thét lớn một tiếng,kìm cánh móng của nàng,đem mầm móng đục vọng toàn bộ phun vào hoa huyết ẩm áp.

Hai thân thể ẩm ướt xinh đẹp gắt gao va chạm, thân mật không thể thân mật hơn.

“Cám ơn chàng cứu phụ thân thiếp.” Nàng chủ động hôn môi hần, hần nhắm mắt hưởng thụ nhu tình của nàng.

Bàn tay mềm mại lướt qua sau tai, cổ hần,cổ họng,cuối cùng đi đến đầu vú nhỏ,hần cúi đầu phát ra rên rỉ,tuần nhan nổi lên ửng hồng, ngay cả mặt, lông mày đều mang theo sung sướng.

Hai tháng này bốn ba khắp nơi hần đen hơn rất nhiều,cũng gầy đi không ít,từ Li kinh đến Ngọc Lăng, lại từ Ngọc Lăng đến Hoành Sơn, lại theo Hoành Sơn đến Lộc Thành,hần tất cả... tất cả đều là vì nàng.

Nhưng nàng vẫn cứ có chút khó có thể tin.

“Chàng thực sự..... giao cho Thích Sùng sao?”

Mọi người không thể không hiếu kỳ Vân Mặc làm cách nào đưa Bùi Thủ Nguyên về,hần chỉ nói hai chữ:Hợp ý.

Con lớn Thích thái sư gọi là Thích Hiền yêu quyền,con thứ hai Thích Sùng yêu tiền; con thứ ba Thích Uy thích sắc đẹp,còn Thích thái sư thích gì nhất nha? Thích thái sư yêu nhất trang văn nhân,bởi vì tài, quyền, sắc đẹp ông đều có.

Thích Sùng giống như sư tử ngoạm lấy,không chỉ muốn sản nghiệp Hiền Viên hầu phủ ở phía tây,hần còn muốn bản thư pháp của Phạm phu nhân.

Sau này?

“Sản nghiệp Phía tây thật ra sớm bị hoàng thượng gia gia mượn rồi.”

Tổ phụ đương kim thánh thượng khi đó là Hàn vương,muốn khởi binh tạo phản rất cần số ngân lượng lớn,cho nên ông đã mượn đến Vân gia,còn viết phiếu nợ,khi đem tất cả sản nghiệp phía tây Vân gia đi,Hàn vương là người có mặt mũi, khi mượn tiền với Vân gia ông đã nêu ra ba điều kiện,việc này có trời biết đất biết, người biết,ta biết,không được tiết lộ.

Sau đó Hàn vương đoạt được thiên hạ,nhưng Hàn vương còn chưa kịp xưng đế lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử,chuyện khi đó rõ ràng phải đặt xuống,người Vân gia cũng không sợ chủ nợ không có,giấy nợ sẽ tan thành mây khói, dù sao còn có muôn vạn đời,hoàng gia nợ Vân gia lại càng ngày dày.

Cho nên Thích Sùng cầm vào tay thật ra là phiếu nợ của tiên hoàng,họ Thích nếu có bản lĩnh, có lá gan thì đến tìm đương kim thiên tử tính khoản hồ đồ này!

“Lão Hầu gia tại sao đồng ý đem phiếu nợ cho chàng nha?” Anh Ninh vẫn không hiểu.

Là vì có người tìm tới cửa mắng cho Vân Vạn Lý thông suốt.

Vân Mặc nhớ tới tình hình ngày đó,vẫn có chút buồn cười.

“Phạm phu nhân là bà ngoại của nàng.”

“Đúng.” Anh Ninh gật đầu,bà ngoại thương ngao du tứ hải bên ngoài,còn đi khắp đại giang nam bắc,núi cao,bà đã nhiều năm không có về quê.

“Bà ngoại nàng là bằng hữu cũ của gia gia ta,thật ra ta chó chút hoài nghi,hai người bọn họ khi còn trẻ không phải đã từng.....”

Bốn năm trước,tổ phụ và Anh Ninh có nảy sinh hiềm khích,theo tính tình Anh Ninh chỉ sợ nàng sẽ không dễ dàng theo hấn hồi Li kinh,hấn hàng đêm quần quýt lấy nàng chính là mong có thể làm cho nàng nhanh có thai,gạo nấu thành cơm, Anh tỷ tỷ của hấn đành phải lấy chồng theo chồng.

Mà theo cá tính tổ phụ,hầu phủ có tăng tôn hơn nữa không phải loại như Diễm nương lửa gạt,trong lòng tất nhiên vui mừng quá đổi.

Không nghĩ tới ngay khi hấn nóng vội như hỏa chạy về hầu phủ, thế nhưng nhìn thấy một mỹ phụ tư thế oai hùng hiên ngang,đang mắng to tổ phụ hấn ương ngạnh cả đời nói một không hai.

Thì ra Phạm phu nhân ngao du tứ hải nghe được tin nữ nhi,bà vừa vặn cách Li kinh không xa,bà liền giận dữ đi đến hầu phủ tìm Vân Vạn Lý tính sổ.

“Vân Vạn Lý, ông bắt quá chỉ là người hơi nhiều tiền, dốt đặc một chữ cũng không biết,ông dựa vào cái gì xem thường nữ nhi cháu ngoại của ta?” Phạm phu nhân là người hung hãn,chỉ vào Vân Vạn Lý vừa thông suốt mắng to!

“A Dao,bà đừng buồn là ta sai rồi, ta cũng không biết cô nương ấy là ngoại tôn của bà.....” Vân Vạn Lý cả đời chân chính chỉ hữu duyên vô phận với nữ nhân lớn hơn hấn vài tuổi này,từ biệt ba mươi năm đến già rồi mới gặp lại,anh khí lơ đãng toát ra từ người bà vẫn cứ làm tim hấn đập thình thịch.

“Này nói cái gì!” Phạm phu nhân không chịu thua,tiếp tục răn dạy: “Không phải ngoại tôn nữ của ta, nếu là khuê nữ nhà khác thì có thể để hầu phủ của ông tùy ý khi dễ sao?”

“Không phải, không phải!” Vân Vạn Lý tự biết có chút thẹn,kiểm điểm đủ kiểu, cuối cùng nói: “A Dao ,bà nói làm thế nào thì cứ làm như vậy,ta đều nghe theo bà.”

49. Chương 49

“Ông càng già càng hồ đồ,nhưng tôn tử nhà ông ta rất thích, làm chồng của cháu gái ta không tệ!” Phạm phu nhân cuối cùng thở một hơi, mỉm cười liếc mắt một cái nhìn Vân Mặc đứng bên ngoài xem chuyện, Vân Vạn Lý thấy tâm tình nàng chuyển biến tốt đẹp cũng nhẹ nhàng thở ra,nhưng giây tiếp theo lại thấy người trong lòng trống vắng, “Hiện tại ta muốn đi cứu con rể ta,ông có chịu giúp không?”

Giúp! Nào dám không giúp! Cho dù đập nồi bán sắt cũng phải giúp!

Vân Vạn Lý lập tức đem giấy nợ của tiên hoàng ra,còn sợ bị Thích Túy nhìn ra manh mối cho nên ngay cả Vân Mặc cũng không biết,thế là Vân Mặc giờ mới biết Vân gia có rất nhiều tiền.

“Chàng.....” Anh Ninh không thể tin được chậm rãi hé cái miệng nhỏ nhắn “Thật là lợi hại.....”

Cầm dưới tinh xảo bị ngón tay thon dài nâng lên,ánh mắt hấn lấp lánh sáng lênnhư là có lực xuyên thấu,mũi thẳng tắp, mỉm cười giữa trán toát ra thần thái mê hoặc làm người ta hoa mắt.

“Anh tỷ tỷ.....” Hấn thẳng lưng,vật thô lớn xâm nhập thật sâu hoa kính.Mỗi lúc càng tiến mạnh hơn..

“Ừ.....” Nàng thở gấp,hấn tiến quá sâu làm nàng phát ra tiếng khóc yêu kiều,thân thể mềm mại không xương nháy mắt căng thẳng,toàn thân đều run rẩy một chữ đều nói không được.

“Ta yêu nàng, Anh tỷ tỷ..... Yêu thật lâu.” Hấn thổ lộ lời yêu nàng,hôn rất sâu trên đôi môi mềm đỏ mọng kia,luật động dần dần nhanh hơn.

Tim bị hạnh phúc to lớn vây quanh, quá nhiều, quá nhiều, nàng hạnh phúc phát ra khóc nức nở, chủ động nâng lên đôi chân thon dài quấn quanh eo hắn, nghênh hợp với hắn càng ngày càng cuồng mãnh va chạm.

Bọn họ vĩnh viễn sẽ không tách ra.....

Đông chí vừa qua khỏi, một xe ngựa từ thành ngoại Li kinh chạy tiến vào, chậm rãi hướng về phía Hiên Viên hầu phủ.

Đi tới trước đại môn hầu phủ, bên trong sớm có tôi tớ đi ra đón, mã phu chậm rãi ngừng xe ngựa ở ven đường, màn xe từ bên trong xốc lên, Vân Mặc khoác áo lông chồn màu xám từ bên trong bước ra, sau đó dè dặt cẩn trọng dùng áo lông chồn ôm lấy nữ tử bên trong ra ngoài.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân.” Mọi người đều nhিপ hành lễ.

Vân Mặc đáp lại ôm chặt nữ tử trong lòng, cúi đầu không biết ở bên tai nàng lặng lẽ nói gì đó, làm khuôn mặt nữ tử thanh lệ vùi vào trong lòng hắn cười không ngừng.

Một màn vô cùng chói mắt, rơi vào trong đôi mắt tràn ngập ghen tị.

Nếu hắn sớm một chút tìm được nàng, hiện tại người ôm nàng có phải là hắn hay không?

Giữa khuya mỗi đêm Ngọc Trung Thạch thường nằm mộng, nhớ đến nữ tử như tiên ngồi dưới ánh trăng, mỗi lần như vậy đều làm cho hắn không thể quên mất.

“Công tử, chúng ta đi thôi.” Các thị thiếp ở sau người dịu dàng thúc giục.

Ngọc Trung Thạch thở dài, nếu không đi ở lại thì hắn phải làm gì?

Vân Mặc, hắn không đầu lại được, vô luận là ngoài ánh sáng hay là ngấm.

Nhưng đó không phải mấu chốt để hắn buông tha, muốn để hắn chết tâm với người từng là vị hôn thê của hắn, chỉ có cách nàng cự tuyệt rõ ràng trước hắn.

Tháng mười, hắn thừa dịp nàng đưa bọn nha đầu ra phủ đến Nam An Tự thưởng mai du ngoạn, hắn nhọc lòng làm mấy nha đầu kia đi khỏi, ngăn đón nàng tận tình khuyên bảo, còn một lòng chờ mong nàng hồi tâm chuyển ý.

“Nàng muốn gả vào cửa hầu gia sao? Ngọc gia mặc dù so không bằng hầu phủ nhưng cũng hiển hách không thua ai, tuyệt đối không thiếu áo gấm ngọc thực, vinh hoa phú quý cho nàng, nàng gả vào cũng là chính thê, nàng có biết ở trong lòng ta..... người nào cũng không sánh bằng nàng.”

Nàng không nói lời nào đứng ở trong tuyết thanh nhã thoát tục, giống như bức tranh tiên nữ, một đôi con ngươi sáng tỏ nhìn hắn, như thờ ơ, lại như không có người trong mắt, hắn liền không nhịn được giận trong lòng, giọng căm hận nói: “Tên xú tiểu tử họ Vân kia tốt ở chỗ nào? Ở trong kinh thành tiếng xấu bay đầy trời, nói đến làm ăn thủ đoạn âm hiểm độc ác, Ngọc gia ta bị hắn chen ép muốn lật ngược tình thế cũng không được, việc này nàng..... Nàng chưa từng nghe qua sao?”

Vị hôn thê vô duyên kia nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, cuối cùng mở miệng cũng là nói thay người đó.

“Lời này của Ngọc công tử thật không có đạo lý. Phu quân nhà ta còn trẻ gây dựng sự nghiệp, trải qua vất vả mới thành công đó là hắn nên được, cho dù có người mắng hắn được tiện nghi còn khoe mẽ, hay là được rồi còn không buông tha người ta, nhưng dù sao chẳng nữa phu quân ta cũng có đạo lý của hắn, huống chi “Tam nhân thành hổ, thập phu nhu chuy, chúng khẩu sở di, vô dục nhi phi”, mấy lời như vậy ta cần gì phải nghe nói?”

Buổi nói chuyện, hắn một chữ cũng nói không ra.

Nhìn thân ảnh mảnh khảnh kia dần dần đi xa, đột nhiên có người vỗ vỗ vai hắn, quay đầu lại hắn muốn nhảy dựng, đúng là Vân Mặc.

Kể thù gặp mặt hết sức ngấm nghĩa, huống chi còn có mối hận đoạt thê, nhưng hắn kiên quyết thân phận người nọ, không dám có nửa điểm mạo phạm.

“Tiểu Hầu gia.....” Hần đành phải cố giả hào phóng, “Người chăm sóc tốt nàng được không?”

“Đương nhiên.....” Nam tử kia khí phách phần chấn,giữa trán che giấu không được dịu dàng “Anh tỷ tỷ của ta tốt như vậy,nàng nhất định sẽ được hạnh phúc, bất quá ta là người yêu của nàng,cũng chỉ có thể tự tay ta cho nàng hạnh phúc, về phần người khác thì ta lo lắng.....”

Hần nhìn về phía thân ảnh mềm mại kia liền sải bước đuổi theo, ở trong băng tuyết ngập trời, tuyết như tơ liễu khiêu vũ chung quanh bọn họ, một người tuấn tú vô song, một người thanh lệ xuất trần,tựa như một đôi vách tường người làm hấn hoa mắt.

HẾT

50. Chương 50: Phiên Ngoại 1

Đầu mùa xuân tháng giêng.

Không khí trong Hiên Viên hầu phủ so với ba chín ngày đông giá rét còn lạnh hơn vài phần.

Mấy ngày qua,nhóm bà đỡ,nha hoàn ba tầng trong,ba tầng ngoài đều vây quanh ở ngoài “Vọng Trần Hiên”,dừng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên trong, thỉnh thoảng lại chau đầu ghé tai,ngay cả hơi nói lớn tiếng chút cũng không dám.

“Ai ya,thiếu phu nhân đau bụng sinh ba ngày,tại sao còn chưa sinh ra?”

“Đúng! Vội chết người,người xem sắc mặt thiếu gia kìa.....”

“Các người nói xem có phải khó sinh hay không nha?”

“Hừ! Nhanh đừng nói nữa, Vương ma ma ở Vọng Trần Hiên hôm qua sau lưng lặng lẽ bàn luận việc này,không ngờ lại bị thiếu gia trong lúc vô tình nghe được,người lúc ấy không có ở đây thôi, thiếu gia quả thực giống muốn giết người,còn giận dữ bảo người trói bà tử đó lại.”

“Sao? Vương ma ma nói cái gì?”

“Vương ma ma kia đúng là người không có nhân lực,ỷ vào chính mình là người làm lâu nhất trong phủ,ngày thường bà ấy nói cũng không ít,không phải nói thiếu phu nhân thân phận thấp kém thì nói nàng từng làm người hầu trong phủ,căn bản là không xứng với thiếu gia,còn nói thiếu phu nhân ghen tị,ngay cả thê thiếp cũng không cho thiếu gia nạp.Hôm qua thấy thiếu phu nhân đau bụng sinh hai ngày còn chưa sinh được liền vui sướng khi người gặp họa nói thiếu phu nhân là người không có phúc khí,vạn nhất khó sinh ..chuyện này đối hầu với phủ chúng ta mà nói cũng không phải chuyện xấu, thiếu gia quay đầu lại có thể lấy công chúa kim chi ngọc điệp, quận chúa,muốn nạp mấy thiếp thì nạp mấy, khai chi tán điệp.”

“Hừ! Bà tử kia vậy cũng dám nói!”

“Cũng không phải! Không may bị thiếu gia nghe được, người nói xem thiếu gia có tha bà ta không?”

“Nhưng mà ta thấy thiếu phu nhân tính tình rất tốt,lại tri thư đạt lễ,có lúc thiếu gia nhất thời không gặp được thiếu phu nhân liền vội vàng xao động,Vương ma ma ngay thời điểm mấu chốt nguyên rửa thiếu phu nhân,chẳng phải là lấy trứng chọi đá sao?”

“Không sai không sai, ta cũng nhìn ra,ở trong phủ nếu đã làm sai chuyện không cần thận đắc tội thiếu gia nhất định phải đi năn nỉ thiếu phu nhân, nàng nói một câu mạnh hơn so với người ngoài xin ngàn vạn câu.”

Mấy đây tớ già nhỏ giọng nghị luận, bỗng nhiên thấy trong Vọng Trần Hiên, Hà Hương nhắc lên làn váy vội vàng vàng chạy đến, khiến cho một trận xôn xao.

Về mặt Hà Hương lo lắng,nhìn mọi nơi giống như đang tìm cái gì.

“Nương tử, ta ở đây bên trong thế nào?” Hách tổng quản mới vừa đi xử lý mấy việc trong phủ,xong việc liền lập tức lại đây về mặt cũng là lo âu.

“A Minh!” Hà Hương thấy trưởng phu nhà mình mới hơi yên tâm, vội kéo Hách tổng quản sang một bên nhỏ giọng nói: “Chàng nhanh đi kêu bọn A Đại, A Nhị lại đây, ta sợ thiếu gia hấn.....”

Hách tổng quản đứng thẳng đột nhiên kinh hoảng “Chuyện gì vậy? Tình trạng thiếu phu nhân không tốt sao?”

“Bà đỡ nói tình huống trước mắt rất tốt, nhưng mà nếu hôm nay lại không sinh ra, người lớn và đứa bé có khả năng gặp nguy hiểm!” Thanh âm Hà Hương đều mang theo run rẩy: “Lỡ như, lỡ như có chuyện gì..... Bình An và Tiểu Xuyên Tử khẳng định là không chế trụ được thiếu gia.....”

Trong lòng Hách tổng quản hiểu được, gật gật đầu, cũng không nói thêm cái gì vội vã xoay người bước đi.

Lão Hầu gia nửa năm trước hứng thú hừng hực theo bà ngoại thiếu phu nhân, Phạm phu nhân đi ngao du tứ phương, không ở trong kinh, lão gia và phu nhân thông gia nhận được tin thiếu phu nhân muốn sinh, lúc này còn đang trên đường đi sợ trong khoảng thời gian ngắn không đến được, trong phủ này lại không có bậc bề trên làm chủ, lỡ như thiếu phu nhân có chuyện không hay xảy ra..... Hách tổng quản quả thực không dám tưởng tượng tiếp .

Bên trong một mảnh an tĩnh, ngẫu nhiên nghe được vài tiếng rên rỉ.

Ở bên ngoài phòng Tú Cúc bận rộn chỉ huy bà đỡ và các tiểu nha đầu, tận lực cẩn thận chuẩn bị nước ấm, cháo tổ yến, nghe được tiếng vang nhỏ đến khó thể nghe, trong lòng đau xót nước mắt thiếu chút đến rơi xuống.

Thiếu phu nhân đau bụng sinh hai ngày, nhưng bởi vì sợ thiếu gia sót ruột thật sự là không nhịn được mới có thể kêu to ra tiếng, nằng mỗi lần thét lên một tiếng sắc mặt thiếu gia sẽ khó coi một phần.

Tú Cúc cảm thấy thiếu gia đang cố gắng đè nén chính mình, tùy thời có thể phát cuồng với người bên cạnh. Bất quá ngại ấy vì thiếu phu nhân mà hết sức nhẫn nại, ngoại trừ đối với thiếu phu nhân, hấn còn có thể cười đối mặt những người khác, quả thực giống như sát thần mặt đen dọa chết người ta.

Phòng trong cực kỳ an tĩnh, bài trí cùng với rất nhiều năm trước giống nhau, không có chút biến hóa.

Bức rèm che bên trong, trên giường mềm mại nữ tử xinh đẹp dịu dàng đang nhắm mắt, mi tâm hơi nhíu lại, cả người dựa vào trước ngực nam tử tuấn kiệt, ngủ cũng không yên ổn.

Nam tử nín thở ngưng thần, thỉnh thoảng dùng khăn lụa mềm mại tỉ mỉ lau mồ hôi trên trán nữ tử, một đôi con ngươi đen không hề chớp mắt gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ kia.

“Vân Mặc.....”

Nàng khẽ chuyển động trong lòng hấn, mở mắt ra dịu dàng lên tiếng.

“Ta ở trong này, Anh tỷ tỷ.” Vân Mặc đáp, cúi đầu trù mến hôn nhẹ lên trán của nàng, một lần lại một lần.

“Chàng mấy ngày qua chưa hề nhắm mắt, nhanh đi ngủ một giấc..... Thiếp không sao, chàng đừng lo lắng.....”

“Ta chỗ nào cũng không đi, ta muốn ở lại đây chăm sóc nàng.” Nắm lấy bàn tay mềm của nàng trong mắt nam tử tất cả đều là nồng đậm tình yêu “Rồi nói nữa, giường của ta ở đây, nàng muốn ta đi ngủ ở chỗ nào?”

Trên môi Anh Ninh nở ra nụ cười trên môi, vỗ về vật dục lên trong bụng, giữa lông mày đều là mẫu tính và dịu dàng, “Cực cương thật bướng bỉnh, náo loạn hai ngày còn không chịu ra.”

“Không sai, chờ con bé đi ra, xem ta dạy dỗ thế nào.....” Tay của Vân Mặc cũng đi theo xoa lên bụng nàng.

“Đừng nói lung tung, cực cương sẽ không vui.” Anh Ninh nhanh tay che miệng của hấn.

“Nàng hãy nghe ta nói, Anh tỷ tỷ.....” Hấn kéo tay nàng xuống, quyến luyến hôn lên gương mặt yêu kiều “Ta và tiểu gia hỏa này nói chuyện mấy ngày nay tất cả là lời dỗ con bé đi ra, chỉ cần con bé nhanh chút đi ra cho dù là muốn mặt trăng trên trời, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp hái xuống cho con bé, nàng còn không cảm kích ta! Có thể thấy được ta phải đối biện pháp nói ác một chút.....”

Anh Ninh nghe vậy không nhịn được mỉm cười, đang muốn nói chuyện bỗng nhiên trong bụng từng trận đau đánh tới, càng ngày càng đau, dường như đau đến muốn nứt ra “A.....” Nàng rốt cuộc không nhịn được kêu to ra tiếng.

“Anh tỷ tỷ!” Sắc mặt Vân Mặc thay đổi, lớn tiếng nói: “Làm sao vậy? Đau bụng sao? Bà đỡ, bà đỡ!”

51. Chương 51: Phiên Ngoại 2

Một trận tiếng bước chân vang lên, Hà Hương, Tú Cúc mang theo bà đỡ vọt tiến vào.....

“Sợ là muốn sinh.....” Bà đỡ coi xong rồi nói: “Đã mở hai ngón tay!”

“Không cần hoảng!” Hà Hương chỉ huy đầu vào đấy, “Nhanh đi lấy nước nóng đến, đem khăn đã tiêu độc đến, càng nhiều càng tốt.”

“Thiếu phu nhân đừng sợ.....” Cuối cùng Tú Cúc nói lời này một chút đạo lý cũng không có, bởi vì hiển nhiên thiếu gia so với thiếu phu nhân càng khẩn trương hơn rất nhiều.

“Thiếu phu nhân sợ là phải sinh, thiếu gia, ngài mau đi ra!” Hà Hương dùng tất cả sức lực kéo Vân Mặc ra, người sau lại không nhúc nhích một chút.

Sớm đề phòng điểm này, Hà Hương nghiêng đầu giương giọng kêu lên: “A Minh, mau gọi bọn A Đại tiến vào!”

Buổi trưa, trải qua ba canh giờ, trong Hiên Viên hầu phủ mới sinh ra một vị tiểu thư.

“Oa ô.....” Vị tiểu thư này khuôn mặt nhỏ nhắn, khóc thật sự hăng hái nha.

“Là tiểu thư nha, thật xinh đẹp, nhìn ánh mắt thật to kia giống thiếu phu nhân quá, cái mũi rất rất giống thiếu gia.” Hà Hương ôm tiểu thư trong miếng vải đỏ, vô cùng thích thú.

Tú Cúc chăm sóc thiếu phu nhân mới sinh xong một không chịu nổi ỏn thoả, cũng đi tới tươi cười rạng rỡ xem tiểu bảo bối, lại nghĩ tới cái gì. “Ồ? Bọn A Đại thế nào còn không cho thiếu gia tiến vào?”

Một tiểu nha đầu đẩy cửa ra nhìn chăm chú bên ngoài, lại nhanh lùi về nén cười nói: “Tú Cúc tỷ tỷ, thiếu gia..... Vừa rồi bị bọn A Đại đánh bất tỉnh, bây giờ còn choáng váng.”

“Phụt” một tiếng, mọi người trong phòng che miệng cười rộ lên.

Dường như bị lây nhiễm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn vốn còn rơi nước mắt, bỗng nhiên “Hi” “nở nụ cười, không khóc nữa.

Như sau cơn mưa, băng tuyết tan, đảo qua quét sạch tất cả lo lắng người trong hầu phủ.

Lúc này, bên ngoài phòng Vân Mặc bật người ngồi dậy, đưa tay xoa cổ hoạt động một chút, trong lòng thẳng mắng tên xú tiểu tử xuất thủ đánh bất tỉnh hần, không biết là A Đại hay là A Nhị, cũng bao gồm Hách tổng quản nhìn qua nhất gan sợ phiền phức, tóm lại người người đều có phần, một ai cũng không chạy được.

“Thiếu gia, ngài tỉnh rồi à, tiểu thư nhỏ vừa ngủ ngài có muốn ôm tiểu thư không?” Tú Cúc cười hi hi ôm tiểu hài tử đang muốn đi qua, ai biết Vân Mặc “vọt” một cái đứng lên, “Anh tỷ tỷ đâu?”

“Thiếu phu nhân còn chưa có tỉnh, ngài muốn bế tiểu thư.....” Tú Cúc còn chưa nói xong, chỉ thấy Vân Mặc như một trận gió xoẹt đi.

“A, tiểu thư, xem ra tiểu thư hành hạ mẫu thân chọc tới phụ thân rồi.”

Trong lúc ngủ mơ tiểu hài tử tựa hồ đoán được vận mệnh nàng không được cha yêu thương, cho nên dẹp cái miệng nhỏ nhắn.

“Ngoan..... Đừng buồn nha, còn có rất nhiều người thương tiểu thư a!”

Tiểu hài tử yên lòng ngủ.

Vân Mặc phóng nhẹ bước chân, chậm rãi đi vào phòng trong, khi nhìn thấy kiều nhan tái nhợt nằm ở trên giường, trong lòng nhất thời đau muốn chết.

Hắn đi qua ngồi cạnh mép giường, dè dặt cẩn thận ôm nàng vào lòng, hai gò má như ngọc chạm vào nhau.

“Vân Mặc.....” Nàng vẫn chưa ngủ sâu không mở mắt ra nhưng có thể cảm giác được hơi thở của hắn.

“Anh tử tử.....” Thanh âm của hắn run run, “Để nàng chịu khổ rồi.....”

“Thiếp không sao chàng đừng lo, cục cưng thật đáng yêu, chàng nhìn con bé ra sao?”

Hắn không nói chuyện chỉ ôm nàng thật chặt, vùi đầu vào đầu vai nàng, thật lâu sau.

“Anh tử tử.....” Nàng nghe được hắn nghẹn ngào nói: “Ta sẽ không bao giờ cho nàng sinh con nữa.....”

Vân Ương Ương nói lảm nhảm.....

Nghe người trong phủ nói, thời điểm nàng sinh ra thật không ngoan hành hạ mẫu thân ba ngày, cũng dọa ngất phụ thân gian trá.

Đại khái chính là vì nguyên nhân đó cho nên phụ thân mới không thích nàng!

Vân Ương Ương đau lòng nghĩ.

Trên thực tế, phụ thân giống như ai cũng không đặc biệt thích, ngoại trừ mẫu thân ra.

Phụ thân không có thể thiếp khác, mỗi khi thân ảnh mẫu thân xuất hiện trong tầm mắt của hắn, có thể nhìn ra trong mắt hắn rốt cuộc không thể chứa thêm người khác, hắn thường xuyên thích thú nhìn mẫu thân xinh đẹp cười, còn cố ý chọc nàng hờn dỗi nhả mày, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt kinh ngạc lại kinh ngạc của người ngoài.

Mỗi khi đến lúc này, dì Tú Cúc lại nói: “Thiếu gia rất buồn nôn, thật sự là không chịu nổi!”

Dì Hà Hương còn quát to tên quản sự bá bá, sau đó trừng mắt quản sự bá bá, dùng sức nói ba chữ, “Học tập theo!”

Học cái gì nha? Học phụ thân làm sao khi dễ mẫu thân sao?

Phụ thân thường xuyên ôm mẫu thân khi dễ, lại cắn lại cắn, Ương Ương cảm thấy mẫu thân thật đáng thương.

Mẫu thân xinh đẹp như vậy, biết làm đồ ăn ngon, biết viết chữ đẹp, phụ thân tại sao muốn học khi dễ mẫu thân nha?

Ương Ương không hiểu.

Ương Ương có hai nhà, một nhà ở Li kinh, một nhà ở Ngọc Lăng thành, cách xa nhau một vạn tám ngàn dặm.

Lúc ở Li kinh nàng nghe được người bên ngoài tôn kính xưng thái gia gia một tiếng “Lão hầu gia”, gọi phụ thân một tiếng “Tiểu hầu gia”, Ương Ương thật sự không hiểu, nhà bọn họ rõ ràng đều họ Vân, có quan hệ gì với hầu tử đâu?

Bất quá chuyện người lớn, tiểu hầu tử cũng không cần quan tâm, dù sao không ai gọi nàng là “Tiểu hầu tử” “nàng đã cảm ơn trời đất.

Ương Ương cảm thấy nàng là rất biết chuyện, ít nhất so với đệ đệ thì nàng hơn nhiều.

Đệ đệ là vào ba năm trước đây mẫu thân thừa dịp phụ thân muốn tới các nơi tuần tra, nửa đường bụng bắt đầu lớn, nàng mang theo hài tử trong bụng lên về Ngọc Lăng ở Liễu Thanh sơn trang sinh hạ.

Mẫu thân thật thông minh, thế nhưng có thể gạt phụ thân, thần không biết quỷ không hay sinh ra đệ đệ.

Ai biết chân trước mẫu thân vừa mới vào cửa,phụ thân sau lưng liền đi theo đến sơn trang,vừa tức vừa giận ôm lấy mẫu thân như là muốn hôn nàng,hoặc như là muốn cắn nàng, còn thở hổn hển hỏi: “Những chén “canh tránh thai” nàng rót cuộc có uống không?”

Canh tránh thai? Là đồ vật gì? Sinh tiểu oa nhi sao?

Ương Ương không có hứng thú giải thích.

Đệ đệ thật bướng bỉnh,thái gia gia nói là rất giống phụ thân lúc còn nhỏ,bất quá Ương Ương có đôi khi rất bội phục dũng khí đệ đệ.

Mỗi khi phụ thân “khi dễ “mẫu thân, đệ đệ ngốc sẽ đứng xem,sau đó tiến lên dùng sức đẩy phụ thân ra,lớn tiếng nói: “Mẫu thân là bảo bối trong nhà! Không được khi dễ mẫu thân!”

Lúc này phụ thân sẽ đen mặt,mẫu thân lại cười đến vui vẻ,mẫu thân ôm đệ đệ vào trong ngực,sau đó ôm chầm “Tiểu thực nữ “Vân Ương Ương ngồi ở một bên im lặng,mỗi bên một nụ nụ hôn lên mặt,mẹ còn dịu dàng nói: “Mẫu thân yêu các con nhất.”

Phụ thân nghe xong đột nhiên giận dữ nhào tới nắm hai bọn họ lên,ném cho dì Tú Cúc và thúc thúc Bình An,nghe thấy rằng nghe thấy lợi ra lệnh: “Hôm nay đừng cho bọn họ xuất hiện trước mặt ta!”

“Đi thôi Bình An thúc thúc,chúng ta đi tìm Tiểu Xuyên Tử ca ca chơi đi.” Đệ đệ tuyệt không sợ hãi ôm cổ Bình An thúc thúc “Dù sao mẫu thân yêu nhất là ta và tỷ tỷ nha!”

Ha ha,đúng đấy!

Ương Ương cũng không nhịn được cười khanh khách.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-tien-co-the-bat-quy-day-coi-xay>